

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΠΑΝΑΠΑΤΡΙΣΘΕΝΤΩΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ

Η ΚΟΚΚΙΝΗ
ΑΚΡΙΔΑ

ΑΘΗΝΑ 1962

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΠΑΝΑΠΑΤΡΙΣΘΕΝΤΩΝ

Η ΚΟΚΚΙΝΗ
Α Κ Ρ Ι Δ Α



ΑΘΗΝΑ 1962

ΕΙΣ ΑΓΩΓΗ

Οί δούλοι του Κράτους.

Τὸ βιβλιαράκι αὐτὸ δίνει, σὲ μετάφρασι ἀπὸ τὸ γερμανικά, μιὰ ἐπιλογὴ ἀπὸ γραπτὲς ὁμολογίαις ἀμερολήπτων μαρτύρων, ἀγροτῶν τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας, οἱ ὅποιοι κατέφυγαν τελευταία εἰς τὴν Δυτικὴν γιὰ νὰ ἐπανεύρουν τὴν ἐλευθερίαν.

Ὁ ἀναγνώστης, διαβάζοντάς το, θὰ γνωρίσῃ μιὰ πτυχὴ ἀπὸ τὸ μεγάλο δράμα τῶν σιλάδων ἀγροτῶν τοῦ ἐρυθροῦ «πραδείσου», τῶν ἀνθρώπων δηλαδὴ ποὺ πιέζονται βασανιστικά νὰ ἐνταχθοῦν στὰ λεγόμενα κολχόξ, νὰ γίνουν δηλαδὴ δούλοι τοῦ κράτους. Ἐπὶ πλέον, θὰ γνωρίσῃ πῶς ἀντιστέκεται ὁ κόσμος ἐκεῖνος, ἀγωνιζόμενος ἐν ὀνόματι τῶν ἀρχῶν τῶν στοιχειωδεστέρων ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας, νὰ ἀποφύγῃ τὴν καταθλιπτικὴν ζωὴν ποὺ τοῦ ἐπέβαλε ἡ κομμουνιστικὴ τυραννία. Καὶ τελικὰ ὅταν τὰ ὄρια τῆς ἀντιστάσεως ἐξάνκτες χώρες, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ βρῇ τὴν ἐλευθερίαν του.

Γιὰ νὰ κατατοπισθῇ ὁ ἀναγνώστης εἰς τὸ νόημα τοῦ δράματος τῶν ἀγροτῶν τλοῦνται, πῶς δὲν κάμπτεται ψυχικά ἀλλὰ ἀποφασίζει νὰ δραπετεύσῃ στὶς δυτικῶν κομμουνιστικῶν «πραδείσους» θεωροῦμε σκόπιμο νὰ ἐξηγήσωμε προηγουμένως τί εἶναι τὰ κολχόξ, τί ἐπιδιώκει μὲ αὐτὰ τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα, πῶς προσπαθεῖ νὰ ἐντάξῃ μὲ τὴν βία εἰς αὐτὰ ὅλους τοὺς ἀγρότες καὶ πῶς αὐτοὶ ἀντιστέκονται εἰς τὰς πιέσεις.

Τὰ χωράφια ἰδιοκτησία τοῦ Κράτους!

Στὶς κομμουνιστικὲς χώρες ἰδιοκτῆτης τῆς γῆς εἶναι τὸ Κράτος. Ὅταν ἔκαναν τὸ πραξικόπημά τους τὸ 1917 οἱ Μποσεβίκοι εἶχαν ὑποσχεθῆ εἰς τοὺς Ρώσους ἀγρότες ὅτι θὰ τοὺς ἔδιναν Γῆ. «Γῆ καὶ Εἰρήνη» ἦταν τὸ σύνθημα μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Λένιν ἐκινητοποίησε τοὺς ὁπαδούς του γιὰ νὰ ἀρπάξῃ τὴν ἐξουσία. Μόλις ὅμως τὴν ἐπῆρε ἐκήρυξε τὴν Γῆ ἰδιοκτησίαν τοῦ κράτους! Ἔτσι, οἱ ἀγρότες, ὄχι μόνον δὲν ἐπῆραν γῆ ἀλλὰ ἔχασαν καὶ αὐτὴ ποὺ εἶχαν. Αὐτὸ ἄλλωστε, ἔγινε σὲ ὅλες τὶς χώρες ὅπου ἐπεκράτησε ὁ κομμουνισμός.

Τὸ πρόγραμμα τοῦ Κ.Κ.Ε. ποὺ ἐδημοσιεύθη τὸ 1953 προβλέπει ὅτι καὶ εἰς τὴν χώρα μας, ἂν ποτὲ κατορθώσουν νὰ πάρουν τὴν ἐξουσία οἱ κομμουνισταί, τὸ Κράτος θὰ ἀφαιρέσῃ τὴν γῆ ἀπὸ τοὺς ἀγρότες καὶ θὰ γίνῃ αὐτὸ ὁ μοναδικὸς καὶ γενικὸς γαιοκτῆμονας!

Τὰ παλιὰ ἀφεντικά γίνονται ἐργάτες

Τὸ κομμουνιστικὸ Κράτος ἀπαλλοτριώνει τὴν ἰδιοκτησία ἀπὸ τοὺς ἀγρότας μὲ τὴν μέθοδο τῆς κολλεκτιβοποιήσεως. Κολλεκτιβοποιήσεις σημαίνει ἔνταξις τῶν ἀγροτῶν εἰς τὰ Κολχόξ. Τὸ κολχόξ ποὺ λέγεται ἐπίσης κολλεκτίβα ἢ κροπερατίβα, δηλαδὴ συνεταιρισμός, εἶναι ἓνα μεγάλο ἀγρόκτημα ποὺ νομικὸς ἰδιοκτῆτης του εἶναι τὸ κομμουνιστικὸ Κράτος. Αὐτό, σὰν γαιοκτῆμονας, παραχωρεῖ τὸ ἀγρόκτημα γιὰ ἐκμετάλλευσιν εἰς τοὺς ἀγρότες —μέλη τοῦ κολχόξ. Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ κολχόξ ποὺ λειτουργεῖ ὡς μιὰ μεγάλη ἐπιχείρησις, διορίζεται ἀπὸ τὸ Κράτος ἓνας διευθυντής. Πλαί του ὑπάρχει καὶ ἓνας κομματικὸς γραμματέας ποὺ διορί-

ζεται από τὸ κόμμα. Αὐτοὶ οἱ δύο διευθύνουν κυρίως τὸ κολχόξ, ἐφαρμόζοντας φυσικὰ τὸ σχέδιο τοῦ Κράτους πὸν ὀρίζει τὸ εἶδος καὶ τὴν ἔκτασι τῆς κάθε καλλιέργειας. Οἱ ἀγρότες μέλη τοῦ κολχόξ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ παρουσιάζωνται ὠριμένη ὥρα γιὰ δουλειά, χωρίζονται σὲ ομάδες καὶ δουλεύουν ὅπου διαταχθοῦν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι τῶν ἐπιστατῶν ὡς τὴν ὥρα πὸν θὰ σχολάσουν. Μὲ ἄλλα λόγια εἶναι ἐργάτες μὲ μόνη τὴν διαφορὰ ὅτι ἀντὶ νὰ δουλεύουν σὲ ἐργοστάσιο δουλεύουν σὲ ἀγρόκτημα. Ἐργάτες δηλαδὴ στὸ ἴδιο ἀγρόκτημα πὸν κάποτε ἦταν δικό τους!

Μόνος ὠφελήμενος, τὸ Κράτος!

Εἰς τὸ τέλος τοῦ χρόνου τὸ κράτος σὰν ἰδιοκτῆτης πὸν εἶναι παίρνει τὰ 50 % περίπου τῆς σοδειᾶς χωρὶς νὰ πληρώσῃ τίποτα εἰς τοὺς ἀγρότας. Αὐτὸ τὸ γεώμορο λέγεται εἰς τὶς κομμουνιστικὰς χώρες «φ ὀ ρ ο σ ἐ ε ἰ δ ο ς». Τὸ ὑπόλοιπον πὸν ἀπομένει ἀπὸ τὴ σοδειὰ διαιρεῖται εἰς δύο μέρη. Τὸ μεγαλύτερο, γύρω εἰς τὰ 30 % τοῦ συνόλου τῆς σοδειᾶς, παραδίδεται ἐπίσης εἰς τὸ κράτος τὸ ὁποῖον πληρώνει γι' αὐτὸ μιὰ τιμησυγκεντρώσεως πὸν τὴν ὀρίζει τὸ ἴδιο ἐντελῶς αὐθαίρετα. Τὸ μικρότερο μέρος, τὰ 20 % τῆς συνολικῆς σοδειᾶς, μένει εἰς τὸ κολχόξ καὶ χρησιμοποιεῖται γιὰ σπορά, γιὰ ζωοτροφή καὶ γιὰ διανομὴ στὰ μέλη τοῦ κολχόξ γιὰ τὶς ἀνάγκες τους.

Τότε ὁ διωρισμένος ἀπὸ τὸ Κράτος διευθυντής, μαζί μὲ τὸν κομματικὸ γραμματέα, κάνουν τὸ λογαριασμό. Ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν ἐσόδων ἀφαιροῦν τὰ ποσὰ πὸν σύμφωνα μὲ τὸ κρατικὸ σχέδιο, θὰ πᾶνε γιὰ ἐπενδύσεις καὶ τὸ ὑπόλοιπο τὸ μοιράζουν εἰς τὰ μέλη τοῦ κολχόξ ἀνάλογα μὲ τὴ δουλειὰ πὸν πρόσφερε τὸ καθένα τους κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ χρόνου. Ἡ ἀπόδοσι τοῦ κάθε κολχόξνικου δηλαδὴ ἐργάτη τῶν κολχόξ, μετριέται μὲ τὴν «νόρμα». Ἡ «νόρμα» εἶναι τὸ ποσὸ ἐργασίας πὸν ὀφείλει νὰ βγάλῃ κάθε κολχόξνικος κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς ἐργασίμης ἡμέρας. Ἄν βγάλῃ λιγώτερη τότε ἐκτὸς τοῦ ὅτι τιμωρεῖται, τοῦ λογαριάζουν καὶ λιγώτερο ἀπὸ ἓνα ἡμερομίσθιο ἐνῶ ἂν βγάλῃ περισσότερη τοῦ γράφουν εἰς τὸ λογαριασμό του περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἐργατο - ἡμέρα ἀνάλογα μὲ τὴν ἀπόδοσί του. Εἰς τὸ τέλος τοῦ χρόνου διαιρεῖται τὸ σύνολο τῶν ἐσόδων τοῦ κολχόξ μὲ τὸ σύνολο τῶν ἐργατο - ἡμερῶν καὶ βγαίνει τί χρηματικὸ ποσὸν ἀντιστοιχεῖ σὲ κάθε ἐργατο - ἡμέρα. Κατόπιν ὁ κάθε κολχόξνικος εἰσπράττει τὸ ποσὸ πὸν ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ σύνολον τῶν ἐργατο - ἡμετῶν πὸν ἐργάσθηκε.

Οἱ ἀγρότες, δὲν ἔχουν τίποτα δικό τους!

Ὁ κολχόξνικος ἔχει μόνον ἓνα μικρὸ σπιτί ὡς ἀτομικὴ του ἰδιοκτησία καὶ ἐκεῖ μένει μὲ τὴν οἰκογένειά του. Διαθέτει ἓνα πολὺ μικρὸ κῆπο καὶ ἓνα - δύο μικρὰ ζῶα. Ὁ νόμος ὀρίζει ἀκριβῶς ὡς πόσα δένδρα ἢ ζῶα μπορεῖ νὰ ἔχη. Γι' αὐτὰ ὅμως πληρώνει τόσο βαρὺ φόρο ὥστε πολλὰς φορὰς ὁ ἀγρότης προτιμᾷ νὰ μὴ τὰ ἔχη ἢ ἄλλωστε, τελευταία, τὸ 1959 εἰς τὴν Σοβ. Ρωσία ἐφαρμόσθησαν μέτρα γιὰ τὴν ἐξάλειψι καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἰχνῶν τῆς ἀγροτικῆς ἰδιοκτησίας. Σκοπὸς τοῦ κομμουνιστικοῦ Κράτους εἶναι μάλιστα νὰ καταργήσῃ βαθμιαίᾳ καὶ αὐτὰ τὰ κολχόξ καὶ νὰ δημιουργήσῃ συγχωνευόντάς τα ἀπέραντα ἀγροκτῆματα μεταφέροντας κατ' ἀβούλησιν τοὺς ἀγρότες ἀπὸ τὸ ἓνα εἰς τὸ ἄλλο, ἀνάλογα μὲ τὶς παραγωγικὰς ἀνάγκες ὥστε νὰ σπάσῃ ἐντελῶς κάθε δεσμὸ τοῦ ἀγρότη μὲ τὴν γῆ καὶ νὰ τὸν μετατρέψῃ ἔτσι οὐσιαστικὰ σὲ ἐργάτη ἡμερομίσθιο τοῦ μοναδικοῦ ἰδιοκτῆτη τοῦ Κράτους. Ἐργάτη μάλιστα, πὸν δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πάῃ νὰ δουλέψῃ ὅπου αὐτὸς θέλει, ἀλλὰ μόνον ὅπου θέλει ὁ ἰδιοκτῆτης του, τὸ Κράτος. Ἐτοὶ ὁ ἀγρότης ἀφοῦ ἔχασε τὸ κτῆμα του, χάνει καὶ τὸν ἑαυτό του, πὸν δὲν μπορεῖ νὰ τὸν διαθέτῃ ὅπως θέλει!

Τὰ κομμουνιστικά κράτη γιὰ νὰ ἐξαναγκάσουν τοὺς ἀγρότες νὰ ἐνταχθοῦν εἰς τὰ κολχόζ, μεταχειρίζονται πρωτοφανῆ μέσα βίας.

Πρῶτα - πρῶτα δημιουργοῦν συνεργεῖα ἀπὸ εἰδικὰ ἐκπαιδευμένα κομμουνιστικά στελέχη, ποὺ εἶναι ἱκανὰ νὰ δώσουν, ὅπως λένε οἱ ἴδιοι οἱ κομμουνισταὶ τῆ μάχη μὲ τοὺς ἀγρότες. Πρόκειται πραγματικά γιὰ μιὰ πάλη μεταξὺ τῶν ἐλευθέρων ἀγροτῶν καὶ τῶν δυνάμεων τῆς βίας ποὺ θέλουν νὰ τοὺς καθυποτάξουν εἰς τὰ κολχόζ γιὰ νὰ δουλεύουν μονάχα γιὰ τὸ κράτος.

Ἄφοῦ λοιπὸν ἐκπαιδευθοῦν καλῶς, ἐξαπολύονται εἰς τοὺς στόχους δηλαδὴ τοὺς ἐλευθέρους ἀγρότες ἀρχίζοντας τὴν προπαγάνδα τους ἀπὸ ἀπλᾶ συνθήματα, γεμᾶτα δόλο, ὅπως: «Οἱ ἀγρότες ποὺ ἔχουν μπῆ εἰς τὰ κολχόζ κερδίζουν πιὸ πολλὰ μὲ λιγότερες δυνάμεις». "Ὅποιος μπαίνει εἰς τὰ κολχόζ εἶναι μὲ τὸ μέρος τῆς εἰρήνης, γιατί κολχόζ σημαίνει εἰρήνη ἀντίθετα μὲ ἐκείνους ποὺ δὲν μπαίνουν καὶ ποὺ εἶναι φιλοπόλεμοι καὶ σὰν τέτοιους θὰ τοὺς ἀντιμετωπίξῃ ἢ μὲν κοινωνία σὰν ἐχθροὺς τῆς τὸ δὲ κράτος μὲ μέτρα σκληρὰ γιὰ τὴν προστασία τῶν δυνάμεων τῆς Εἰρήνης».

Ἡ προπαγάνδα ἀρχίζει μὲ ἐξαντλητικὲς ἐρωτήσεις (στὴν πραγματικότητα ἀνακρίσεις) καὶ μὲ παραπειστικά ἐπιχειρήματα, οἱ προπαγανδισταὶ εἶναι φορτικοὶ καὶ ἐκβιασταί. Μὲ ὅλα τὰ μέσα προσπαθοῦν νὰ σπάσουν τὰ νεῦρα καὶ νὰ ἐπιτύχουν τὴν ψυχικὴ κάμψιν τῶν ἀγροτῶν.

Στὴν προπαγανδιστικὴ ἐκστρατεία τους ρίχνουν διάφορα δολώματα. "Ἄλλοτε ὑπόσχονται ἀξιώματα, ὅταν καταλάβουν πῶς τὸ παράδειγμα ἐνὸς θὰ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ παρασυρθοῦν εἰς τὸ κολχόζ καὶ ἄλλοι. "Ἄλλοτε δίνουν δωρεὰν εἰσιτήρια γιὰ ἓνα ταξίδι ἢ μιὰ ἐκδρομὴ, ἢ ὑπόσχονται ὑποτροφίες γιὰ τὰ παιδιά τους καὶ ἐν γένει ἐκμεταλλεύονται κάθε ἀνάγκη τῶν ἀγροτῶν.

Τὴν εἴσοδο εἰς τὰ κολχόζ ἐκμεταλλεύονται μὲ πρωτοφανῆ σκηνοθεσία, κωδωνοκρουσίες, γλέντια ὅπου ἐκφωνοῦνται λόγοι, δημοσιεύονται αἱ «προσχωρήσεις» καὶ ἀποσπώνται δηλώσεις τῶν νέων Κολχόζνικων, ποὺ εἰσηῆλθαν «ἐλεύθερα» ὑποσχόμενοι δουλεῖα καὶ πειθαρχία εἰς τὸ κόμμα καὶ καλοῦνται καὶ οἱ ἄλλοι νὰ ἀκολουθήσουν τὸ παράδειμά του. Ἡ εἴσοδος δηλαδὴ ἐνὸς ἀγρότου σὲ κολχόζ χαιρετίζεται πανηγυρικά.

"Ἄν τὸ κομμουνιστικὸ κράτος συναντήσῃ ἄρνησι ἀπ' τοὺς ἀγρότες, τότε οἱ προπαγανδισταὶ ρίχνουν συνθήματα τρομοκρατικά, διαδίδουν πῶς εἰς ἄλλα μέρη προσχώρησαν εἰς τὰ κολχόζ (τις περισσότερες φορές αὐτὸ εἶναι ψέμμα) ἐνῶ ἐδῶ ὑπάρχει ἀντίδρασι (πρόσχημα πρὸς τρομοκρατίην) καὶ γι' αὐτὸ δὲν προσχωροῦν εἰς τὰ κολχόζ.

Βαρύτατοι φόροι

Παράλληλα μὲ τὰ προπαγανδιστικά αὐτὰ μέτρα ἐπιβάλλουν βαρεῖς φόρους, κάνουν ἐπιτάξεις, προβαίνουν σὲ συνεχεῖς ἀναδασμούς ὑπὲρ τῶν κολχόζνικων καὶ σὲ βᾶρος ἐκείνων ποὺ δὲν προσχωροῦν εἰς τὰ κολχόζ. Καὶ ἐὰν ἔγιναν παραχωρήσεις εἰς τοὺς ἀγρότες λ.χ. ὑποτροφίες σὲ παιδιά, σπεύδουν καὶ τὰς ἀνακαλοῦν ἐπιβάλλοντας μάλιστα τὴν πληρωμὴ γιὰ ὅσο καιρὸ ἔμειναν μὲ ὑποτροφία.

"Ὅταν ἐξαντληθοῦν ὅλα αὐτὰ τὰ μέσα καὶ διαπιστωθῇ ὅτι δὲν κάμπτονται μερικοί, τότε μεταχειρίζονται ἀνοιχτὰ μέτρα βίας. Μὲ διάφορα προσχήματα παραπέμπουν τοὺς δυστροποῦντας εἰς τὰ δικαστήρια καὶ μὲ ἀστεῖες προφάσεις τοὺς καταδικάζουν γιατί δὲν ἐκράτησαν τὰς ὑποσχέσεις των ἢ ἀρνήθησαν νὰ ἐνταχθοῦν ἢ προέβησαν εἰς ἐχθρικούς ἐκδηλώσεις κατὰ τοῦ κράτους ἢ παρουσιάζουν σκοτεινὰ σημεῖα» ἢ εἶναι... φιλοπόλεμοι.

Συνηθισμένες δὲ τιμωρίες εἶναι: Στέρησις ταυτοτήτων, ἀνάκλησις παραχω-

“Άγριος πόλεμος κατά τῶν ἀγροτῶν.

ρηθέντων, φόροι μέχρις ἀποστραγγίσεως, καταναγκαστικά ἔργα, ἐκτόπισις, φυλακή, ἐξόντωσις!...

“Ὅπως λέγει ὁ Στάλιν, «ὁ κομμουνισμὸς δὲ μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ τὸν ἑαυτὸ του νικητὴ... ἐφ’ ὅσον θὰ ὑπάρχῃ ἔστω καὶ ἓνα ἀκόμη ἀτομικὸ γεωργικὸ νοικοκυριό». Γι’ αὐτό, τὸ κομμουνιστικὸ καθεστῶς προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν τάξι τῶν ἐλευθέρων ἀγροτῶν ποὺ δουλεύουν γιὰ λογαριασμὸ τους καὶ νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσῃ μὲ τοὺς κολχόζινικους ποὺ δουλεύουν γιὰ λογαριασμὸ τοῦ κράτους. “Ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ Τρότσκι, ὁ συναρχηγὸς τοῦ Λένιν «ἡ ἐγκαθίδρυσις τοῦ κομμουνισμοῦ εἶναι ἓνας πόλεμος ἐναντίον τῶν ἀγροτῶν».

Τὸν πόλεμο αὐτὸ γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῆς ἀγροτικῆς τάξεως τὸν διεξήγαγε μὲ μεγάλη σκληρότητα ὁ Στάλιν εἰς τὴν περίοδον 1930—34 ὅταν κατάργησε κάθε ἀτομικὴ ἀγροτικὴ ἐπιχείρησι καὶ ἐνέταξε βιαίως ὅλους τοὺς ἀγρότες τῆς Ρωσίας εἰς τὰ κολχὸς ἐξοντώνοντας ἀλύπητα τὸν καθένα ποὺ πρόβαλε ἀντίστασι. Αὐτὴ ἡ περιθόητος «περίοδος τῆς κολλεκτιβοποιήσεως» ἐστοίχισε εἰς τὴν Ρωσίαν 12 ἑκατομμύρια νεκροὺς περίπου ποὺ εἴτε πέθαναν ἀπὸ τὴν μεγάλη πείνα ποὺ ἔπαισε μὲ τὴν γενικὴ ἀναστάτῳσι τῆς ἀγροτικῆς παραγωγῆς, εἴτε ἐξοντώθηκαν ἀπὸ τὸ κράτος ὡς «ἀντιδραστικοὶ ὀπαδοὶ τῆς ἀτομικῆς ιδιοκτησίας». Τὰ 80% αὐτῶν τῶν νεκρῶν ἦσαν ἀγρότες. Κάτι παρόμοιο ἄρχινε νὰ γίνεταί καὶ εἰς τὴν Κίνα ἀπὸ τὸ 1958. Τὸ ἴδιο ἔγινε ἢ γίνεταί μὲ μικρότερη σκληρότητα καὶ στὶς κομμουνιστικὰς χῶρας τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης. Αὐτὸ ἄλλωστε ἀπέτέλεσε μιὰ ἀπὸ τὶς αἰτίαι τῆς Οὐγγρικῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῆς μαζικῆς φυγῆς τῶν κατοίκων τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας πρὸς τὴν Δυτικὴν.

Αὐτὸ εἶναι, μὲ λίγα λόγια, στὶς βασικὰς του γραμμὰς τὸ κομμουνιστικὸ σύστημα σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τοὺς ἀγρότες. Μὲ τοὺς ἐκβιασμοὺς, τὶς ψυχικὰς ταπεινώσεις, τοὺς ἐξευτελισμοὺς καὶ τὶς ἐκτελέσεις. Τὸ Κράτος ἀρπάζει ἀπὸ τοὺς ἀγρότες τὴ γῆ τους, τὴ γῆ τῶν πατέρων τους καὶ μεταβάλλει τὰ παλιὰ ἀφεντικὰ σὲ δούλους τοῦ κράτους, σὲ ἐργάτες τῶν κτημάτων ποὺ κάποτε ἦσαν δικὰ τους.

Ἔτσι, κατατοπισμένος τώρα ὁ ἀναγνώστης αὐτοῦ τοῦ βιβλίου θὰ μπορέσῃ εὐκόλα νὰ βγάλῃ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ χρήσιμα συμπεράσματα ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσι τῶν κειμένων ποὺ δημοσιεύονται στὶς παρακάτω σελίδες.

Τὰ κείμενα αὐτὰ δὲν τὰ ἔχει γράψῃ ἡ πλούσια φαντασία κανενὸς μεγάλου συγγραφέως. Τὰ ἔχει γράψῃ ἡ ἴδια ἡ πραγματικότητα, ἡ σκληρὴ καὶ γεμάτη καταπίσεις καὶ ἐκβιασμοὺς ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ποὺ κατόρθωσαν νὰ δραπετεύσουν ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴν Γερμανία εἰς τὴν Δυτικὴν. Εἶναι δηλαδὴ ἀφηγήσεις Γερμανῶν ἀγροτῶν ποὺ ἐγκατέλειψαν τὴν γῆ τῶν πατέρων τους, τὴν Ἀν. Γερμανία καὶ κατέφυγαν εἰς τὴν Δύσι γιὰ νὰ σώσουν ὅ,τι πολυτιμότερο εἶχαν: Τὴν ἀξιοπρέπειά τους, τὴν τιμὴν τους καὶ τὸ δικαίωμα νὰ διαθέτουν τὸν ἑαυτὸ τους ὅπως αὐτοὶ θέλουν.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Πρὸ ἑνὸς σχεδὸν ἔτους (Μάρτιος 1960) ἡ ἡγεσία τοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς κατεχομένης ὑπὸ τῶν Σοβιετ ζώνης τῆς Γερμανίας ἔθεσεν τὸ ὅλον σύστημα τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας εἰς τὴν μέσσην Γερμανίαν ὑπὸ τὸν **Κολλεκτιβισμόν**. Τὸν σκοπὸν αὐτὸν οἱ κομμουνισταὶ τὸν ἔθεσαν ἀπὸ τὸ ἔτος 1952 καὶ ἐπὶ 8 χρόνια μὲ μία νάνηκουστον πίεσιν κατώρθωσαν ἕν μέρει νὰ τὸν ἐπιβάλουν.

Ἡ προπαγάνδα τοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος προσεπάθησε αὐτὴν τὴν καταναγκαστικὴν λειτουργίαν τοῦ Κολλεκτιβισμοῦ νὰ τὴν παραστήσῃ ὡς μίαν «Νίκην τοῦ Σοσιαλισμοῦ» μὲ τὴν πρόφασιν, δῆθεν, ὅτι οἱ ἀνεξάρτητοι ἀγρότες ἐλευθέρως θὰ εἰσῆρχοντο εἰς τὸν συντροφικὸν ἀγροτικὸν συνεταιρισμὸν (δηλ. εἰς τὰ κολχόξ).

Ἡ Ὁμοσπονδιακὴ Κυβέρνησις ἀνέθεσεν εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Πληροφοριῶν νὰ συγκεντρώσῃ στοιχεῖα διὰ τὴν καταθλιπτικὴν θέσιν τῶν ἀνεξαρτήτων ἀγροτῶν καὶ τὰς πιέσεις ποὺ ὑφίστανται ἐπὶ τῆς τοποθετήσεώς των ὑπὸ τὸν ὑποχρεωτικὸν κολλεκτιβισμόν εἰς τὴν μέσσην Γερμανίαν.

Τὰ παρατιθέμενα κείμενα περιλαμβάνουν μίαν μικρὰν ἐκλογὴν ἀπὸ μίαν πληθώραν διαφωτιστικοῦ ὕλικου ποὺ διατίθει τὸ ὑπουργεῖον μας.

Τὰ κείμενα ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ ἀνεξάρτητοι ἀγρότες εἰς τὴν μέσσην Γερμανίαν ἐπὶ μακρὸν μέχρι σήμερον ἀπέκρουσαν *κα ρ τ ε ρ ι κ ᾶ* τὴν κομμουνιστικὴν ἀγροτικὴν πολιτικὴν, παρ' ὅλην τὴν πίεσιν τῆς κυβερνήσεως τοῦ Οὐλμπριχτ ἀλλὰ καὶ μὲ ἀξιοθαύμαστον θάρρος ἀντέστησαν καὶ οὕτω μία ἀνήκουστος μόνον τρομοκρατία τῆς ὑπαίθρου ἐπετεύχθη. Τὸ Σοσιαλιστικὸν Κομμουνιστικὸν Κόμμα ἀπὸ τὸ 1952 προσεπάθησε νὰ ἀποβάλῃ ἀπὸ τοὺς ἀγρότας τὴν φιλελευθέραν ιδέαν τοῦ συνεταιρίζεσθαι. Ἀπὸ τὴν ἐξέλιξιν ὅμως τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας ἀποδεικνύεται σαφῶς εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὅτι κάθε κομμουνιστικὴ ἀγροτικὴ πολιτικὴ, διαφωτίζεται ἀπὸ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Σοβιετικοῦ συστήματος τῶν κολχόξ.

Εἰς τὸ βιβλίον αὐτό, ἀπὸ τὰς ἀμερολήπτους μαρτυρίας τῶν Γερμανῶν φυγάδων καὶ τῶν λοιπῶν ντοκουμέντων ἀποδεικνύεται τὸ γεγονός ὅτι ἀπὸ τὰς μεθόδους καὶ σκοποὺς τῆς ἐξουσίας τῆς σοβιετικῆς ζώνης *π ρ ο σ β ᾶ λ λ ο ν τ α ι* αἱ ἀρχαὶ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων.

Ἡ κτηνώδης παραβίασις τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων εἰς τὴν κατεχομένην ὑπὸ τῶν Σοβιετ ζώνην τῆς Γερμανίας ἐνισχύει τὴν ἐνότητα ὅλων τῶν ἐλευθέρων λαῶν τοῦ κόσμου. Ἡ βαθεῖα αὐτὴ ἔννοια τῆς διαίρεσεως τῆς Γερμανίας ἀπὸ τὴν βιαίαν σοβιετοποίησιν τῆς ζωῆς τῶν Γερμανῶν εἰς τὴν Σοβιετικὴν ζώνην, δημιουργεῖ τὴν *ἀ ξ ί ω σ ι ν* πρὸς *ἐ π α ν ἔ ν ω σ ι ν* τῆς Γερμανίας μὲ βάσεις τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἀρχῶν τῶν δικαιωμάτων τῶν λαῶν μας.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΛΕΜΜΕΡ

Ἵπουργὸς Πληροφοριῶν
τῆς Δυτικῆς Γερμανίας

Η ΚΟΚΚΙΝΗ **Α Κ Ρ Ι Δ Α**

ΟΙ ΑΓΡΟΤΑΙ ΤΗΣ ΑΝ. ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ
ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΥΝ: ΟΤΙ Ο ΚΟΜ-
ΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΔΥΣΩΠΗΤΟΣ
ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥ ΑΓΡΟΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Στις σελίδες που ακολουθούν δημοσιεύονται αφηγήσεις αγροτών της Άν. Γερμανίας για τα αίτια που τους ανάγκασαν να εγκαταλείψουν τα χωράφια τους και να φύγουν στη Δυτική Γερμανία. Τις δημοσιεύουμε χωρίς σχόλια. Αύτα ἄς τὰ κάμει μόνος του ὁ ἀναγνώστης.

1. Ἡ φωνὴ τοῦ Τύπου φημύνεται.

Ἡ Κα ΙΝΓΚΡΙΝΤ ΠΕΠΕΡ βεβαιώνει: «Ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία μου στὸ Ταχυδρομεῖο τοῦ Φεκερμίντε μπορῶ νὰ βεβαιώσω ὅτι τὸν Μάρτιον τοῦ 1960, ὅταν δηλαδὴ ἄρχισεν ἡ διαία κολλεκτιβοποίησης τῶν ἀγροτῶν, οἱ ἀγροτικὲς ἡμερίδες:

- " Ἐλεύθερος ἀγρότης,,
- " Ἀγροτικὸς Συνεταιρισμὸς,,
- " Ἀγροτικὸς Ἀντίλαλος,,
- " Ἐλεύθερον ἔδαφος,,

ποὺ ἐξεδίδοντο στὶς ταχυδρομικὲς περιφέρειες Ἄκλαμ, Πάνσελβακ, Φεκερμίντε καὶ Τόρκελοβ, ἐσταμάτησαν νὰ ἐκδίδωνται, ἀπαγορευθεῖσης τῆς κυκλοφορίας των».

2. «Μὲ ἀνάγκασαν νὰ ἐκπατρισθῶ».

Ὁ ἀγρότης ΒΙΛΧΕΛΜ ΣΟΥΛΤΣ ἀποκαλύπτει: «Στὸ χωριό μου, τὸ Νιντερνόυεν, τὸν Μάρτη τοῦ 1960 ποὺ ἄρχισε ἡ διαία κολλεκτιβοποίηση, εἴχαμε μείνει μόνον τρεῖς ἀνεξάρτητοι ἀγρότες ποὺ δὲν εἴχαμε ὑποκύψει στὶς πιέσεις καὶ ἐνταχθῆ στὸ «συντροφικὸ παραγωγικὸ συνεταιρισμὸ», δηλαδὴ στὸ Κολχόζ.

Οἱ διωρισμένοι Δημαγωγοί, οἱ κομμουνισταὶ δηλαδὴ προπαγανδισταί, εἴχαν δράσει βέβαια, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Τὸ θεωροῦσαμε ἀκατανόητο νὰ... χαρίσουμε ττὴ γῆ τῶν πατέρων μας, ποὺ τόσα χρόνια καλλιεργοῦσαμε μὲ μόχθο, στὸ κόμμα καὶ νὰ γίνουμε ἄπλοιοι ἐργάτες ἡμερομίσθιοι στὴν ἴδια γῆ μας. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ἐμεῖς οἱ τρεῖς ἀγρότες ἐκλήθημεν ἀπὸ τὸ Συμβούλιον τῆς Κοινότητος Χένιγκστορφ εἰς «συνδιάλεξιν» τὴν 10ην Μαρτίου 1960. Μετὰ ὅμως ἀπ' αὐτὴν τὴν «συνδιάλεξιν», δηλαδὴ στὶς 11 Μαρτίου, θὰ ἔπρεπε πλέον νὰ ἐργασθῶμεν συστηματικῶς (δηλαδὴ μὲ τὰς μεθόδους τοῦ κολλεκτιβισμού). Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, κανεῖς ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας δὲν ὑπεχώρησε.

Παραμείναμε ἐλεύθεροι καὶ δὲν δώσαμε σημασία στοὺς δημοκόπους. Γιὰ νὰ ξεφύγουμε τὴν μεγάλη πολιορκία ποὺ μᾶς κάνανε συμφωνήσαμε νὰ ἀποφύγουμε τὴν ἐπιθεώρησι τῆς 15ης Μαρτίου 1960 ἀπὸ τοὺς λειτουργοὺς τῶν Κολχόζ.

Μετὰ τὸ τέλος ὅμως τῆς ἐπιθεωρήσεως αὐτῆς ἀπεφασίσθη νὰ χρησιμοποιηθῆ μία αἴθουσα ὅπου θὰ μᾶς σκεντρώωναν ὅλους καὶ θὰ ἐπιχειρεῖτο νέα στρατολογία ἀπὸ τοὺς λειτουργοὺς τῶν Κολχόζ. Περί τοὺς 30 δημαγωγούς, ἀστυνομικοὺς καὶ τὰ ὄργανα κρατικῆς ἀσφαλείας θὰ ἐχρησιμοποιούντο γιὰ τὴν στρατολογία αὐτή, ὅποτε ἀσφαλῶς θὰ μᾶς συναντοῦσαν ἐκεῖ.

Ὅλες αὐτὲς οἱ πιέσεις μὲ ἔκαναν νὰ καταλάβω ὅτι θὰ ἔπρεπε πλέον, γιὰ πρώτη φορὰ ἢ νὰ ἐργασθῶ μὲ τὸ σύστημά τους καὶ νὰ ἐνταχθῶ στὰ Κολχόζ ἢ νὰ ἀκολουθῆσω τὸν δρόμον τῆς φυγῆς. Ἀπεφάσισα τὸ δεύτερον μὲ τὴν ἐξῆς ἐμπειρικὴν σκέψιν: Εἰς τὸ γειτονικὸ χωριὸ Φελεφάντς ὁ ἀγρότης Φρόμ στὶς 10 Μαρτίου 1960 συνελήφθη καὶ ἐκρατήθη τρεῖς ἡμέρας γι' ἀπόπειρά του μεταβάσεως στὸ Βερολίνον. Τοῦ ἐγένετο ὅμως ἡ σύστασις «ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ξαναφύγῃ γιὰ τὸ Βερολίνον, ἔαν εἶχε πιστοποιητικὸν ἐγγραφῆς του εἰς τὰ Κολχόζ, ὅπερ καὶ ἔπραξε ὁ ἀγρότης Φρόμ. Μετὰ ἀπὸ τοῦτο ἐσκέφθηκα καὶ ἐνεγράφημ καὶ ἐγὼ εἰς τὸ Κολχόζ Τύπου 1 ὅποτε στὶς 15 Μαρτίου 1960 ἐπῆρα πιστοποιητικὸν ἐγγραφῆς μου. Αὐτὸ τὸ πιστοποιητικὸν τὸ ἐχρησιμοποίησα διὰ νὰ διασπᾶσω τὸν αὐστηρὸν ἔλεγχον τοῦ φράγματος πρὸς τὸ Δυτικὸν Βερολίνον».

3. Πιέζουν καὶ ἐκθιάζουν τοὺς ἀγρότας.

Ὁ ἀγρότης ΒΑΛΤΕΡ ΠΟΟΤΣ ἀποκαλύπτει: «Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1959 ἐφθασαν εἰς τὴν Κοινότητά μου Μικρὸ Κάργκκαους τῆς περιφερείας τῆς Βυτεμβέργης».

τρεις στρατολόγοι. Χωρίς να χάσουν καιρό άρχισαν να επισκέπτονται καθημερινώς τους αγρότες και σημείωναν εις ένα κατάλογον τις άπαντήσεις που έδινε κάθε αγρότης στα έρωτήματά τους. Οι έρωτήσεις αυτές ήταν ή αρχή ενός μεγάλου αγώνος έναντιόν των άνεξαρτήτων αγροτών.

Άντελήφθην τότε και εγώ τον κίνδυνον. Οι φόβοι μου έπαληθείθησαν. Λίγο καιρό αργότερα όταν κάθε βράδυ 50—60 στρατολόγοι ήρχοντο στην Κοινότητα και άρχισαν μεγάλη προπαγανδιστική έκστρατεία. Άφου έμνημόνευσαν τις σημειώσεις που είχαν κρατήσει το φθινόπωρον του 1959 έστρεψαν επί τη βάσει αυτών όλην την επίθεσίν των έναντιόν κάθε αγρότου, που αντιδρούσε. Τα συνθήματά τους ήσαν:

«Όποιος ανήκει εις τον Σοσιαλισμόν ανήκει εις τους φιλειρηνικούς».

«Όποιος αντίτιθεται στο Σοσιαλισμό ανήκει εις τους φιλοπολέμους».

Αυτά τα συνθήματα άνηρτήθησαν σε μεγάλα πανώ στις εισόδους της Κοινότητος.

Οι άνακρίσεις και οι πιέσεις από τους προπαγανδιστάς δεν με άφησαν ήσυχον. Πάντοτε όμως εγώ τους έλεγα ότι «πρός το παρόν δεν θα ένταχθώ εις τα Κολχόζ».

Οι πιέσεις των διήρκεσαν μέχρι του Άπριλίου 1961. Όπότε αίφνης ήλθον εις την Κοινότητά μου δύο αγρονόμοι, οι όποιοι μου έξετόξευσαν την κατηγορίαν ότι αντίτιθεμαι εις τον Σοσιαλισμόν και ως εκ τούτου είμαι φιλοπόλεμος, όποτε δεν υπάρχει πλέον θέσις για μένα στην Λαοκρατική Δημοκρατίαν της Γερμανίας. Έν συνεχεία μου έτέθη προθεσμία μέχρι της 4ης Άπριλίου 1961 δια την ένταξίν μου εις τα Κολχόζ, άλλως ύπήρχεν ό κίνδυνος φυλακίσεώς μου. Έγώ όμως, άμέσως, το πρωί στις 4, τώσασα από το σπίτι μου και κατέφυγα στο Βερολίνον.

4. Άκόμη και οι κομμουνισται άηδιάζουν !

Ό διαφωτιστής ΕΜΠΕΡΧΑΡΝΤ ΣΑΙΜΠΕΛ, που άηδιασμένος από το κομμουνιστικό σύστημα διέφυγε στην Δυτ. Γερμανία, άνέφερε τα εξής:

«Τά είχα πάντοτε καλά με το κομμουνιστικό κόμμα, που κυβερνά την πατρίδα μου. Έτσι στις 14 Δεκεμβρίου 1959 με διώρισαν μέλος της οργανώσεως «Μετατροπής της Άγροτικής Οικονομίας». Έτσι τέσσαρες ήμέρες παρακολούθησα διαφωτιστικά μαθήματα για την ανάγκη μετατροπής της αγροτικής οικονομίας και γιατί έπρεπε οι αγρότες να δώσουν τη γη τους στο Κράτος. Όταν τελειώσαμε μάς απέστειλαν στην περιφέρεια Ζέμερντα άφου προηγουμένως μάς έδωσαν ειδικές οδηγίες.

Σύμφωνα λοιπόν με τις οδηγίες, έπρεπε να άπευθυνθώμεν πρώτα στις αγρότισσες, γιατί οι αγρότες δεν έδειχναν ενδιαφέρον για την πολιτική και οικονομική ζωήν. Άπεναντίας οι γυναίκες των αγροτών ένδιεφέροντο πολύ για την αγροτική οικονομία. Έτσι θα ήτο πεσιςότεσο εύκολο, μέσω των γυναικών των αγροτών, να κατορθώσουμε να πείσουμε τους αγρότες να ένταχθούν εις τα Κολχόζ. Άφου επί τέσσαρες ήμέρες προετοιμάσαμε το έδαφος κάνοντας καθοδήγησι στις αγρότισσες, χωρίς όμως έπιτυχία, άποφασίσαμε να μεταχειρισθώμε τα πιεστικά μέτρα που μάς είχε διατάξει το κόμμα. Κατ' αρχάς, λοιπόν, έπρεπε να πάμε στον Πρόεδρο της Κοινότητος της Περιφέρειας για να μάς πληροφορήση σχετικά με τα άποτελέσματα της παραγωγής υπό των ιδιωτών αγροτών. Έν τώ μεταξύ έπρεπε να είχαμε ανακαλύψει τους αγρότες εκείνους, οι όποιοι δυστροπούσαν και έπρεπε να τους άλλάξουμε μυαλά. Με τις συζητήσεις που θα κάναμε μαζί τους έπρεπε να τους δώσουμε να καταλάβουν ότι μόνον με την ένταξί τους στα Κολχόζ θα έβλεπαν Θεοú πρόσωπο. Διαφορετικά θα υπέφεραν πολύ από πολλά πράγματα.

Είπαμε, λοιπόν, στους αγρότες ότι, αν αυτή τη χρονιά τους έτύχαινε καμμιά

«κληρονομιά» θὰ τοὺς ἦταν ὀλότελα ἀχρηστη, γιατί ἀπ' ἐδῶ καὶ ἔμπρὸς δὲν θὰ μπορούσαν οὔτε τὰ ζῶα τους—ἂν ἡ κληρονομιά ἦταν ζῶα—νὰ πουλήσουν, οὔτε ὅμως καὶ νὰ τὰ θρέψουν μὲ τὶς δικές τους δυνάμεις. Τὸ ἴδιο ὅμως θὰ συνέβαινε καὶ μὲ τὰ δικά τους ὑπάρχοντα. Γι' αὐτὸ τὸ καλλίτερο ποὺ εἶχαν νὰ κάμουν ἦταν νὰ τὰ δώσουν ὅλα στὸ κόμμα καὶ νὰ ἐνταχθοῦν στὰ Κολχόζ.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς προπαγανδιστικῆς ἐκστρατείας μας καὶ τῶν πιέσεων ὑπῆρξαν ἀπογοητευτικά. Κανένας ἀγρότης δὲν ἤθελε νὰ μᾶς ἀκούσῃ. Τότε τὸ κόμμα χρησιμοποίησε τοὺς στρατολόγους, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν ὠμὴ βία καὶ τὸ ξύλο πέτυχαν τὴν ἐνταξί τῶν ἀγροτῶν στὰ Κολχόζ.

Αὐτὰ ὅλα ὅμως μ' ἔκαναν ν' ἀηδιάσω τὸ κόμμα καὶ τὸν κομμουνισμό καὶ νὰ δραπετεύσω στὸ Βερολίνο».

5. «Ἄν δὲν ἐνταχθῆς στὰ κολχόζ θὰ σὲ κρεμάσουμε...».

Ὁ ἀγρότης ΒΕΡΝΕΡ ΦΟΥΝΚΕ ἀνέφερε, ὅταν διέφυγε στὸ Δυτικὸ Βερολίνο, τὰ ἑξῆς:

«Στὴν περιφέρεια τοῦ χωριοῦ Βίκεν, ποὺ ἀνήκει στὴν ἐπαρχία «Ὑψωμα τοῦ Καρόλου», ὅταν ἄρχισε ἡ βιαία στρατολογία καὶ ἐνταξίς τῶν ἀγροτῶν στὰ Κολχόζ, εἶχαμε μείνει μόνον ὀκτῶ ἀγρότες, ἀνεξάρτητοι, ποὺ δὲν θέλαμε δηλαδὴ νὰ ἐνταχθοῦμε στὰ Κολχόζ ἀλλὰ νὰ δουλεύουμε τὴ γῆ μας γιὰ λογαριασμό μας καὶ ὄχι γιὰ λογαριασμό τοῦ κόμματος. Φυσικὰ ἔγιναν πάρα πολλές προσπάθειες νὰ μᾶς ἀλλάξουν μυαλά. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἐπεστρατεύθησαν ἀκόμη καὶ οἱ καθοδηγηταὶ καὶ οἱ στρατολόγοι τῶν γειτονικῶν Κολχόζ. Ἐμεῖς, ὅμως, καὶ οἱ ὀκτῶ, μένωμε σταθεροὶ στὴν ἀπόφασί μας. Τότε, ὅταν κατάλαβαν ὅτι ἀποτυγχάνουν, μᾶς κάλεσαν γιὰ μιὰ... μικρὴ ἀνάκρισι, ποὺ στὴν κομμουνιστικὴ γλῶσσα τῆς Ἄν. Γερμανίας λέγεται «συνδιάλεξι». Κανεὶς ὅμως ἀπὸ μᾶς δὲν πῆγε. Μετὰ ἀπ' αὐτὸ ἦλθε στὸ χωριὸ μιὰ ὁμάδα ἀπὸ στρατολόγους.

Μετὰ ἀπὸ μιὰ βδομάδα περίπου μᾶς ἦλθε δευτέρη πρόσκλησις, ἀπὸ τὸν ἀνώτερον κοινοτάρχη συντροφο Σθέντς τοῦ Σβέρινγκ νὰ ἐμφανισθοῦμε στὸ Γραφεῖο τοῦ Κολχόζ τὴν 21ην Μαρτίου 1960. Ὅταν παρουσιασθήκαμε στὸ γραφεῖο τοῦ Κολχόζ ἦσαν ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος καὶ κοντά του τρεῖς σύμβουλοι, οἱ ὁποῖοι κρατοῦσαν μιὰ ἔκθεσι γιὰ τὸν σοσιαλισμὸ, ποὺ ἔλεγε: «Εἶναι ἄσκοπον νὰ ἀπέχουν ἀκόμη μερικοὶ ἀγρότες. Ἄργα ἢ γρήγορα πρέπει νὰ ἀκολουθήσουν τὴν εἴσοδο στὰ Κολχόζ». Συγχρόνως, προφορικὰ ὅμως, μᾶς εἶπαν ὅτι ἂν δὲν μπορούμε μὲ τὸ καλὸ στὰ Κολχόζ μᾶς περιμένει ἡ φυλάκισι ἢ ἡ ἐξορία.

Τέσσαρες ἀπὸ μᾶς λύγισαν καὶ ἐνετάχθησαν στὸ Κολχόζ Νο 1. Ὁ πέμπτος μπήκε στὸ κηπευτικὸ Κολχόζ. Οἱ ἀγρότες ΛΕΝΙΚ, ΜΠΟΥΣ καὶ ἐγὼ ἀρνηθήκαμε μὲ ἐπιμονή.

Ὁ Λένικ σὲ ὅ,τι τοῦ ἔλεγαν ἀπαντοῦσε μὲ ἐπιμονή πὼς δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀνάγκη νὰ γίνουμε μέλη τῶν Κολχόζ καὶ ὅτι ὅπως τὰ καταφέραμε καλὰ τόσα χρόνια ἔτσι θὰ τὰ καταφέρουμε καὶ τώρα νὰ ζοῦμε σὰν ἄνθρωποι. Ἐπειτα ὁ Λένικ ρώτησε τὴν γυναῖκα του ποὺ ἦταν δασκάλισα στὸ χωριὸ Βίκεν ἂν εἶχε δίκηο. Αὐτὴ συμφωνοῦσε μαζί του. Ἡ γυναῖκα τοῦ Λένικ ζοῦσε μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι κάποτε οἱ κομμουνισταὶ θὰ σαρωνῶταν. Ἐν τούτοις ἔλεγε πάντοτε: «νὰ εἴσθε ἔτοιμοι γιὰ φευγάλα». Μετὰ ἀπ' αὐτὰ ὅμως οἱ στρατολόγοι συνεννοήθηκαν μὲ τὴν ἀστυνομία καὶ ἐπῆραν ἀπὸ τὸν Λένικ καὶ τὴν γυναῖκα του τὶς ταυτότητες. Τότε ἡ γυναῖκα τοῦ Λένικ ἀπὸ τὶς πιέσεις καὶ τοὺς ἐξευτελισμοὺς ἔπαθε νευρικὸν κλονισμόν, καὶ ἔπρεπε νὰ πάη στὸ Νοσοκομεῖο τῆς πόλεως Σβέρινγκ. Χωρὶς ταυτότητα ὅμως δὲν τῆς ἐπέτρεπαν νὰ μετακινηθῇ. Τότε, ὁ Λένικ, μπροστὰ στὸ φόβο ὅτι ἡ γυναῖκα του θὰ τρελλαινῶταν, εἶπε στοὺς στρατολόγους: «Πάρτε τα ὅλα. Δὲν δίνω ὅμως καμμιά ὑπόσχεσι νὰ μῶ στὰ Κολχόζ».

Ούτε όμως ο Μπούς δεν είχε δώσει ακόμη την υπογραφή του για την είσοδό του στα Κολχόζ. Αναγκάστηκε όμως αργότερα να την δώσει, γιατί οι στρατολόγοι του κόμματός τον απείλησαν με άπαγχονισμό. Πραγματικά του είπαν: «Πρέπει να μπής στα κολχόζ και να μη κάμης την κουταμάρα που έκαμαν οι δυο παλαιοί αγρότες Μιτρόβ και Λαγκάϊθριτς από το Σβέρνιγκ. Αυτοί με τις κουταμάρες τους το μόνο που κέρδισαν ήταν να κρεμαστούν. Σήμερα όμως τα παιδιά τους, που κατάλαβαν το λάθος των γονιών τους, μπήκαν στα κολχόζ και όλοι τους τιμούμε και τους αγαπούμε». Μετά απ' αυτές τις απειλές ο Μπούς αναγκάστηκε να μπη στα κολχόζ.

Παρόμοιες απειλές έκαμαν και σε μένα. Έγώ όμως προτιμούσα να τα παρατήσω όλα και να 'ρθω εδώ που είμαι ελεύθερος, παρά να τους δώ να θριαμβεύουν εις βάρος της τιμής και της αξιοπρεπείας μου».

6. Έκδιάζουν ακόμη και άρρώστους.

Ο αγρότης ΡΟΥΝΤΟΛΦ ΒΟΛΦ ανέφερε:

Είς τας αρχάς του 1960 απέστάλησαν από τα Έργατικά Κέντρα του Στάλ και του Βάλτσεβεργ του Βραδεμβούργου, ως περιοδεύοντες λειτουργοί επίλεκτοι σύντροφοι του Κομμουνιστικού Κόμματος της Γερμανίας δια την διαφώτισιν και την «Σοσιαλιστικοποίησην» της αγροτικής οικονομίας.

Οι αντιπρόσωποι αυτοί του Κομμουνισμού παρεκράτουν αυθαίρετως ως ένεχυρον την άμοιβήν των αγροτών και το έπείστρονον αναλόγως της καθημερινής εργασίας των. Κατά τον Μάρτιον του 1960 π.χ. μέσα σε μιὰ εβδομάδα από το σύστημα και το τέχνασμα αυτό της σοσιαλιστικής παραγωγής περι τα 100 πρόσωπα, έπροτίμησαν την φυλάκισιν η το κάτεργον.

Από τους ίδιους αυτούς τους συντρόφους μπορούσε κανείς να έξακριβώση ότι υπήρχε μεγάλη δυσανεκτεία δια την τακτικήν που είχαν ακολουθήσει οι διαφωτισταί των. Ένθουσιασμός προς εργασίαν δεν υπήρχε, όπως μάλιστα τον παρίσταναν οι έφημερίδες. Έτσι προέβησαν εις πράξεις μεγάλης κτηνωδίας κατά των ελευθέρων αγροτών.

Μου άνεκοινώθη, ότι τη συνοδεία ενός αστυνομικού κλητήρος υπεχρεώνοντο οι αγρότες να έγγραφούν στα Κολχόζ. Έν εναντία περιπτώσει έκτυποῦσαν την πόρτα των αγροτών με τόσην δύναμιν, ώστε τους έτρόμαζαν. Αγρότες που εύρίσκοντο στα Νοσοκομεία άνεζητήθησαν και ώδηγήθησαν να υπογράψουν την ένταξιν των στην Σοσιαλιστικήν κομμουνιστικήν αγροτικήν πολιτικήν (Κολχόζ).

7. Οι αγρότες δεν υποκύπτουν στους έκβιασμούς.

Ο πρόεδρος της κοινότητος του Κάντεν Σχύνφελντ κ. Χάινς Σβερντφέγκερ, ο οποίος διέφυγε, μετά από πολλὰς περιπετείας εις την Δύσιν, απέκάλυψε:

«Από του έτους 1950 μέχρι της ημέρας της φυγής μου (24 Μαρτίου 1960) ήμουν πρόεδρος της κοινότητος του ΚΑΝΤΕΝ - ΣΧΟΝΦΕΛΝΤ εις την περιοχήν της Νοϋεστρέλιτς της περιφέρειας Νέας Βρανδεμβέργης (500 κάτοικοι) και μέλος του Κομμουνιστικού κόμματος.

Το Σάββατο, της 5ης Μαρτίου 1960 επέστρεφα, κατά την 11ην πρωινήν ώραν από μιὰ περιοδεία εις την περιοχήν μου. Όταν εισήλθα εις το γραφείον της κοινότητος η γραμματεὺς Κυρία ΕΛΜΕΡ μέλος του Κομμουνιστικού κόμματος μου ανήγγειλε ότι έκλήθη να υποστηρίξω μιὰ «έπανάστασι του κομιτάτου». Το έπαναστατικόν αυτό κομιτάτον έπρεπε να υποστηριχθῆ από τα έξής πιστά στο κόμμα πρόσωπα: τὸν γραμματέα των Κολχόζ ΕΜΕΡ-ΧΑΡΝΤ ΚΑΙΝΤΙΓΚ, τὸν γραμματέα της οργανωτικής βάσεως του Κ.Κ.Γ. ΚΟΥΡΤ ΧΑΪΝΡΙΧ και από έμένα.

Τὸ μεσημέρι λοιπὸν τῆς ἰδίας ἡμέρας ἦλθαν τὰ ἀναφερόμενα πιστὰ πρόσωπα καὶ ἐθέσαμεν ὅλοι μαζί τις βάσεις τῆς «ἐπαναστάσεως».

Ποίαις ὑποχρεώσεις ὅμως ἢ καθήκοντα ἔπρεπε νὰ ἀναλάβω γιὰ τὸ ἐπαναστατικὸν αὐτὸ κομιτάτον, μοῦ ἦτο μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἄγνωστον. Οὐτε τὰ δύο ἄλλα μέλη ἐγνώριζαν τίποτε, οὔτε καὶ τί διημείφθη. Ἔπρεπε μόνον νὰ μνημονεύσω ὅτι ἀκριβῶς μοῦ διεδίδασε ἡ γραμματεὺς ἀπὸ τὸ κόμμα, δηλαδὴ ὅτι ἔπρεπε τὴν 7ην Μαρτίου 1960, ἡμέραν Δευτέραν, νὰ φροντίσω γιὰ τὴν διατροφὴν 10 μελῶν τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος τῆς περιφερείας Μπούργκ Στάργκχαρντ, τὰ ὅποια θὰ ἤρχοντο νὰ ἐπισκεφθοῦν τοὺς ἀνεξαρτήτους ἀγρότας. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν δύο γραμματέων ἦλθε στὸ γραφεῖον μου ὁ γραμματεὺς τοῦ Τμήματος Μηχανοτρακτερικῶν Σταθμῶν ὀνόματι Ζούκερ καὶ 10 προπαγανδιστὰι τῶν ἰδίων στοθμῶν. Οἱ ρέκα αὐτοὶ προπαγανδιστὰι ἐστάλησαν ἀπὸ τὸν Ζούκερ τὸ ἴδιο κίολας ἀπόγευμα νὰ διαπραγματευθοῦν με τοὺς ἀνεξαρτήτους ἀγρότας νὰ εἰσέλθουν εἰς τὰ Κολχόζ. Ἐπέστρεψαν ὅμως ὅλοι ἄνευ ἀποτελέσματος.

Ὁ Ζούκερ στὶς ἐρωτήσεις ποῦ τοῦ ἔκαμα, μοῦ ἐξήγησε ὅτι τὰ νέα μου αὐτὰ καθήκοντα σχετικὰ με τὸ ἐπαναστατικὸ κομιτάτο εἶναι ἡ ἐγκαθίδρυσις μιᾶς νέας καταστάσεως εἰς τὴν ὑπαιθρον, ὅτι δηλαδὴ ὅλοι οἱ ἀγρότες θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνταχθοῦν στὰ Κολχόζ καὶ νὰ ἐγκαθιδρυθῇ εἰς τὴν ὑπαιθρον ὁ σοσιαλισμός. Πράγματι τὴν Κυριακὴ προσπάθησα νὰ παρασύρω τοὺς ἀνεξαρτήτους ἀγρότας 10 τμημάτων, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Τὴν Δευτέραν τῆς 7ης Μαρτίου 1950 ἐπέστρεψαν καὶ οἱ 10 προπαγανδιστὰι τῆς περιφερείας Μπούργκ Στάργκχαρντ ἄνευ ἀποτελέσματος καὶ αὐτοί.

Τὴν ἐπομένην, ἡμέραν Τρίτην τῆς 8ης Μαρτίου 1962, ἐπήρα ἀπὸ τὸν Πρόεδρον τοῦ ἐπαναστατικοῦ κομιτάτου ὀνόματι Φουντρῦ τὰ ὀνόματα τῶν ἀνεξαρτήτων ἀγροτῶν. Ὁ Πρόεδρος Φουντρῦ καὶ μερικοὶ προπαγανδιστὰι ἀπὸ τὸ Μπούργκ Στάργκχαρντ προσπάθησαν, μετὰ τὶς πρῶτες ἀποτυχίες, νὰ πείσουν με τὴν τρομοκρατία τοὺς ἀνεξαρτήτους ἀγρότες διὰ νὰ ἐπιτύχουν ἔτσι τὴν ἐνταξίν των στὰ Κολχόζ. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν προπαγανδιστῶν τοὺς εἶπε, ὅταν τοὺς συνεκέντρωσαν στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ, ὅτι οἱ ἀρνούμενοι νὰ ὑπογράψουν εἶναι ὄπαδοι τοῦ Ἄντενάουερ. Οἱ ἀνεξάρτητοι ὅμως ἀγρότες με τὴν στάσιν των ἔδειξαν ὅτι δὲν θέλουν νὰ ὑπογράψουν τὴν εἰσοδόν των εἰς τὰ Κολχόζ ὄχι γιὰτὶ εἶναι ὄπαδοι τοῦ Ἄντενάουερ ἀλλὰ γιὰτὶ διαφωνοῦν με τὸ κομμουνιστικὸ σύστημα καὶ τὰ Κολχόζ καὶ γιὰτὶ πιστεύουν ὅτι ὅταν ἡ γῆ εἶναι δική τους τὴν καλλιεργοῦν καλλίτερα.

Τότε κατηγορήθησαν ὅτι πρόσκεινται περισσότερο με τὸν πόλεμον παρὰ με τὴν εἰρήνην καὶ ὅτι ἀποβλέπουν πρὸς τὴν Δύσιν.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν προπαγανδιστῶν Κάντ τοὺς εἶπε τότε ὡμὰ ὅτι ὁποῖος δὲν ὑπογράψῃ θὰ πρέπει νὰ τὸ σκεφθῇ πάρα πολύ... Ὅταν δὲ ἓνας ἀγρότης ἀπήντησε ὅτι αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐκβιασμόν, ὁ Κάντ εἶπε ἐκβιασμός θὰ ἦταν ἂν τὸν ἀνάγκαζε νὰ πιάσῃ τὸ μολῦθι στὰ χέρια καὶ ὑπογράψῃ. Εἰς τοὺς ἄλλους ἀγρότες ὁ Κάντ εἶπε ὅτι ἐπὶ 15 χρόνια τὸ κόμμα εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ περιμένῃ τοὺς ἀγρότες. Τώρα πλέον δὲν ὑπάρχει ἄλλη ὑπομονή. Ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ σταματήσουν νὰ θεωροῦν τοὺς ἑαυτοὺς των ἀγρότες καὶ νὰ καταλάβουν ὅτι εἶναι ἐργάτες.

Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἔδειξαν οἱ ἀγρότες καμμία πρόθεσιν νὰ ἐγγραφοῦν εἰς τὰ Κολχόζ Τύπου 1.

Δὲν παραλείπω νὰ εἶπω, ὅτι πρὸς ἐκφοβισμόν κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ πρὸ τοῦ χωριοῦ εὐρίσκετο αὐτοκίνητον με ἀστυνομικούς, οἱ ὅποιοι ἔτρεχον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ με μοτοσυκλέτες!

Ἐγὼ δὲν μποροῦσα πλέον νὰ ὑποφέρω αὐτὰ τὰ σκληρὰ καὶ πιεστικὰ μέσα ἐναντίον τῶν ἀγροτῶν με τοὺς ὁποίους ἐπὶ τόσα χρόνια εἶχα ἀγαθὲς σχέσεις καὶ

«εστενοχωρήθηκα τόσο πολύ που άρρώστησα από τις πρώτες κιόλας ημέρες βλέποντας αυτήν την κατάσταση».

Οι δέκα προπαγανδιστάι έμειναν στην κοινότητα μέχρι της 15ης 'Απριλίου 1960. Κατά το διάστημα αυτό, με όλες τις δυνάμεις των και την ενεργητικότητά των καθώς και πολλά πειστικά μέσα προσεπάθησαν να παρασύρουν έστω και μερικούς αγρότες. Δεν κατάφεραν όμως τίποτα απόλυτως. Χαρακτηριστικό για τα έκβιαστικά μέσα που χρησιμοποιούσαν είναι και το έξης:

‘Ο αγρότης ΒΙΛΛΥ ΖΙΜΜΕΡΜΑΝ κατά το διάστημα αυτό έταξίδευσε για να δει τους συγγενείς του. Οί στρατολόγοι διέταξαν την γυναίκα του να στείλει στον σύζυγόν της ένα τηλεγράφημα που να έλεγε ότι πρέπει άμέσως να έπιστρέψει. Ένώπιον όλων των μελών της κοινότητας ο ΕΜΠΕΡΧΑΡΝΤ ΚΑΙΦΙΝΓΚ έπτε στην σύζυγον του ΖΙΜΜΕΡΜΑΝ ότι πρέπει να γνωρίζη κάθε στιγμή πολύ καλά που βρίσκεται ο άνδρας της. Έαν δεν πη που είναι τότε η άστυνομία θα συλλάβη και τους δυο. Έπίσης έαν δεν έφρόντιζε για την έπιστροφήν του άνδρός της στο χωριό, θα συνελαμβάνετο άμέσως από την άστυνομία ή ίδια ή κυρία Ζίμμερμαν.

Οί στρατολόγοι έξ άλλου έπιασαν τα παιδιά των αγροτών και τα ρωτούσαν έξαντλητικά έαν οί πατέρες των έχουν έγγραφη στα Κολχόζ και αν δεν έχουν έγγραφη, γιατί αυτά, τα παιδιά, δεν τους πείθουν να έγγραφούν.

Στο δικό μου αγοράκι αίφνης οί στρατολόγοι είπαν, ότι πρέπει κάθε μέρα πρωί και βράδυ να μου λέη: «Πατέρα, γιατί κάνεις έτσι και δεν βοηθάς την Λαοκρατική Γερμανία; Όταν έσύ πατέρα δεν θα κάμης αυτό, με ντροπιάζεις στο σχολείο!»

8. 60 στρατολόγοι έναντίον 20 αγροτών !

‘Ο αγρότης Άλφρεντ Μύλλερ καταγγέλει:

«Περί τα μέσα Ιανουαρίου 1960 εις το Νάϊντεν, που είναι περιφέρεια του Τόργιαν, ενέσκηψαν 60 άνδρες στρατολόγοι με άντικειμενικό σκοπό να υποχρεώσουν 20 άνεξάρτητους αγρότες να ένταχθούν στα κολχόζ. Οί πιέσεις και οί έκβιασμοί που υπέστησαν οί 20 αυτοί αγρότες είναι άπερίγραπτοι. Κάθε μέσον έξευτελισμού και κάθε προσβολής κατά της τιμής και της αξιοπρεπείας των έπεστρατεύθησαν για να καμφθί η άντίστασίς των. Έγώ ήμουν από τους τελευταίους, στο χωριό, που με έπεσκέφθησαν οί στρατολόγοι. Διατηρούσα ένα χάνι που είχε τον τίτλο «Πολιτισμένο σπίτι για όλους». Με άνάγκασαν να το κλείσω και να το παραχωρήσω στα κολχόζ. “Αν ήθελα, μου είπαν, μπορούσα να δουλεύω στο χάνι μου, αλλά όχι πια σαν ιδιοκτήτης του, αλλά σαν ήμερομίσθιος υπάλληλος. Άναγκάστηκα να τα παρατήσω όλα και με χίλιους κινδύνους να διαφύγω στη Δύση».

9. «μη τους αφήσετε σε χλωρό κλαρί...».

‘Ο Έρφουλ Σόμμερντα καταγγέλει:

«Από τας 22 Μαρτίου 1960 συνειργάσθη με τον Άγροτικόν έμπορικόν σύνδεσμον. Έκει μου άνεκοίνωσεν ο πρόεδρος ότι έχουμε κακοφημισθί ως άντιδραστικοί του χωρίου. Στις 21 Μαρτίου 1960 ένεφανίσθησαν δύο μέλη του Συνδέσμου Άλληλοδοηθείας Άγροτών, τα όποια άφου ήλεγξαν ή κύρωσαν τον έτήσιον ίσολογισμόν του αγρότη Σούλκε από το “Άλτ Κάροου με την αίτιολογία ότι δεν είχε άναφέρει 3½ τόνους τσιμέντου».

‘Ο Σούλκε είχε άρνηθί να ένταχθί στα Κολχόζ. Έπρεπε λοιπόν με κάθε μέσον και τρόπο να υποχρεωθί να ένταχθί. Μου είπαν ότι ήτο σκόπιμον να γνωρίζουν όλοι οί αγρότες τί τους περιμένει, έαν δεν υπόγραφαν. Δεν θα τους αφήναν σε χλωρό κλαρί. Στις 14 Μαρτίου, το βράδυ, συνητήθη με τάσσαρας αγρότας, από το χωριό μου και συνεφωνήσαμεν να μη υπογράψωμεν. Σε λίγο καιρό μάθαμε ότι

ἔπρεπε νὰ ἐκκενωθῆ μία τάξις τοῦ σχολείου τοῦ χωριοῦ μου διὰ νὰ ἐγκατασταθῶν ἐκεῖ 30 περίπου στρατολόγοι. Στις 28 Μαρτίου 1960 ἐνεφανίσθησαν ἀκόμη ἄλλοι 32 ἀπὸ τὸ Συμβούλιον τῆς περιφερείας μας. Μόνον γιὰ μένα ἦλθαν, τὴν ἡμέραν αὐτήν, στὸ σπίτι μου στὶς 10 τὸ πρωῖ δύο ἐκ τῶν μελῶν αὐτῶν τοῦ Συμβουλίου. Ἐγὼ ἤμουν ὅμως εἰς τὸ δάσος. Ἡ κουνιάδα μου τοὺς ἐδιώξε καὶ τοὺς δύο. Στὰς 29 Μαρτίου τὴν ἴδια ὥρα (10 πρωϊνὴν) ἐνεφανίσθησαν πάλιν οἱ στρατολόγοι καὶ παρεπονέθησαν ἀρκετὰ ἀπειλητικὰ γιὰ τὴν ἀγένεια τῆς κουνιάδας μου, πού δὲν τοὺς ὠδήγησε μέσα εἰς τὸ δωμάτιον! Κατόπιν ἔφυγαν πάλιν, ἀφοῦ εἶπαν ὅτι πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ μοῦ μιλήσουν διὰ τὴν εἴσοδόν μου εἰς τὰ Κολχόζ.

Στις 29 Μαρτίου στὶς 12 τὸ μεσημέρι ἐνεφανίσθησαν καὶ πάλιν καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι θέλουν νὰ μοῦ μιλήσουν προσωπικῶς. Ἀμέσως ἐγὼ τοὺς ἐρώτημα: «Εἴσθε ἀγρονόμοι;» Μοῦ ἀπήντησαν, ὁ μὲν ἕνας «ὄχι, εἶμαι ἀπὸ τὴν ἀποστολὴν τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας», ὁ δὲ ἄλλος «εἶμαι ἀπὸ τὰ «Ἐφ Ντὲ Γκὲ Μπέ». Ἀπήντησα τότε σ' αὐτοὺς ὅτι δὲν μπορῶ νὰ κουβεντιάσω ἐπ' αὐτοῦ, ὅποτε μοῦ εἶπαν ὅτι εἶμαι ἀντίθετος πρὸς τὰς νέας μεθόδους καὶ νὰ τὸ σκεφτῶ καλὰ, γιὰτι θὰ τὸ πληρώσω ἀσχημα!

Τὴν 29ην Μαρτίου, τὸ βράδυ, ἦλθαν πάλιν, στὸ ἀγρόκτημά μου καὶ με βρῆκαν στὸ σταύλο. Ἐδειξα πάλι ἀποφασιστικὴν στάσιν καὶ τοὺς εἶπα ξεκάθαρα ὅτι δὲν ἔχω καιρὸ νὰ χάνω γι' αὐτοὺς!

Αὐτοὶ ὅμως δὲν ἀπεθαρρύνθησαν καὶ μοῦ ἔδωσαν λίγο καιρὸ προθεσμίαν πάλιν νὰ σκεφθῶ. Ἐν τῷ μεταξύ πληροφορήθηκα ὅτι στὴν αἴθουσα τῆς δευτέρας τάξεως τοῦ σχολείου εἶχαν συγκεντρωθῆ 30 ἀκόμη προπαγανδισταὶ καὶ συνεσκέπτοντο γιὰ τὴν «κοσσιαλιστικοποίησιν» τῆς ὑπαίθρου. Ἐπληροφορήθηκα ἀκόμη ὅτι εἰς τὸ Νάχβαρντορφ-Μπέρλιν Μπάνκεβουρκ εἶχαν συγκεντρωθῆ ἀγρότες ὑπὸ τὸν περίφημον ἀγρονόμον (καὶ ὀπωροπώλην) Φρίτζ Μύλλερ καὶ εἶχαν ἀρνηθῆ νὰ παραδεχθῶν τὰ Κολχόζ, ὁ δὲ Μύλλερ δὲν εἶχεν ὑπογράψει ἀκόμη.

Ὅπως ἔμαθα, ὁ Μύλλερ ἀπέρριψε κατηγορηματικῶς τὶς προτάσεις αὐτῶν τῶν στρατολόγων καὶ τοὺς ἔδειξε τὴν πόρταν νὰ φύγουν. Τότε ὅμως εἰσῆλθον μέσα ἀστυνομικοὶ καὶ με ἀπλωμέναν τὰς χειροπέδας εἶπαν στὸν Μύλλερ: «Κύριε Μύλλερ ἔτσι ἢ ἔτσι!». Δηλαδή, ἢ ὑπογράψεις ἢ σὲ πάμε κατ' εὐθείαν στὶς φυλακὰς. Ὁ Μύλλερ τότε ἀπήντησε: «Καλῶς, ἐὰν εἶναι ἔτσι, τότε ὑπογράφω».

10. «Δὲν ἤθελα νὰ εἶμαι δοῦλος τῶν Σοβιετ».

Ὁ κτηνοτρόφος Ὅππο Ντίρσου ἀνέφερε τὰ ἑξῆς:

«Διέμενα εἰς τὸ ΜΠΟΝΒΜΠΕΡΓΚ τῆς περιφερείας τοῦ ΧΑΓΚΕΝΟΒ καὶ εἶχα δικά μου 10 ἀγελάδες, 15 νέαν ζωντανά, 5 γουρούνια καὶ τρία ἄλογα. Ὅλα πήγαιναν καλὰ, μέχρις ὅτου τὴν 17ην Μαρτίου 1960 ἄρχισε ἡ στρατολογία. Τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέραν μὰς ἐπεσκέπτοντο οἱ στρατολόγοι διὰ νὰ πετύχουν τὴν εἴσοδόν μας εἰς τὰ Κολχόζ.

Στὴν ἀρχὴ μὰς ὀμιλοῦσαν γιὰ τὴν «εἰρήνην τῆς Λαοκρατικῆς Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας» καὶ ὅτι πρέπει νὰ εἶμεθα μετὰ τὸ μέρος τῆς εἰρήνης. Κατόπιν μὰς ἔλεγον ὅτι πρέπει νὰ ἐνταχθῶμεν στὰ Κολχόζ.

Ὅταν ἐγὼ ἀπήντησα ὅτι θὰ μπορούσα νὰ εἶμαι μετὰ τὸ μέρος τῆς εἰρήνης, χωρὶς ὅμως νὰ ἐνταχθῶ στὰ Κολχόζ καὶ ὅτι τὸ ἕνα δὲν εἶχε καμμιά σχέσιν μετὰ τὸ ἄλλο ἄρχισαν νὰ με φοβερίζουν καὶ νὰ με ἀπειλοῦν.

Ἐνα μέρος τῶν ἀγροτῶν δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρῃ τὸν συνεχῆ πόλεμον τῶν νεύρων καὶ ἀπέφασισε νὰ ἐνταχθῆ στὰ Κολχόζ.

Ὅταν με «ἐπεσκέφθησαν» ξανά καὶ ἐμένα, τὴν 21ην Μαρτίου 1960, ἀναγκάσθηκα νὰ ἐγγραφῶ προτελευταίος εἰς τὰ Κολχόζ, διότι δὲν ἔβλεπα καμμίαν πλεονδιέξοδον. Ἐκεῖ ὅμως δὲν εἶχα καμμιά πρόθεση νὰ εἶμαι δοῦλος ἐργαζόμενος γιὰ λογαριασμὸ τῶν Κολχόζ, γι' αὐτὸ ἐγκατέλειπα τὴ Σοβιετικὴν Ζώνην.

11. «Ή στα κολχόζ ἢ θὰ πεθάνεται τῆς πείνας!»

Οἱ ἀδελφοὶ Χάνς καὶ Γιόχαν Κρουπγιούσκι, κατέθεσαν τὰ ἔξης:

«Τὸ ΑΛΤ-ΓΚΛΑΣΟΒ τῆς κοινότητος ΜΑΛΟΥΟΥ ἀπετελεῖτο ἀπὸ 21 κατοίκους ὄλους ἀγρότες. Μέχρι τὴν 12ην Μαρτίου 1960 τὸ χωριὸ δὲν συμμετεῖχε εἰς τὰ Κολχόζ. Κατὰ τὰ τέλη ὁμοῦ Φεβρουαρίου 1960 ἐνεφανίσθησαν οἱ στρατολόγοι. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος ὀνόματι ΜΠΡΟΥΚΕΒΑ, 45 ἐτῶν περίπου, ὁ οἰκονομικὸς σύμβουλος τῆς κοινότητος ΑΛΕΞ ΛΕΝΚ 55 ἐτῶν καὶ ὁ γραμματεὺς τοῦ Λαϊκοῦ Μετώπου ΒΑΛΤΕΡ ΓΚΡΟΥΝΕΜΠΕΡΓΚ. Κατ' ἀρχὰς ὅλοι αὐτοὶ προσεπάθησαν νὰ πείσουν τοὺς ἀγρότες γιὰ τὰς θεμελιώδεις βάσεις τῶν Κολχόζ, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸ κατώρθωσαν. Τὴν ἐπομένην ὁμοῦ ἡμέραν ὅλοι οἱ ἀγρότες τοῦ χωριοῦ ἔλαβαν μιὰ «πρόσκλησι» γιὰ συγκέντρωσι πού θὰ ἐπραγματοποιεῖτο τὸ ἴδιο βράδυ. Ἡ πρόσκλησις ἦτο ἀνυπόγραφος καὶ τὸ κείμενο δακτυλογραφημένο. Τὸ θέμα τῆς συζητήσεως ἦταν «Μετατροπὴ τῆς Ἀγροτικῆς Οἰκονομίας εἰς τὸν σοσιαλισμόν».

Οἱ ἀγρότες ὁμοῦ δὲν ἐπήγαν καὶ ἔτσι ἡ πρώτη συγκέντρωσις ἀπέτυχε. Τὴν 13ην Μαρτίου 1960 ἔφτασε στὸ χωριὸ, μὲ φορτηγὰ αὐτοκίνητα, τμήμα ἀπὸ 35 στρατολόγους, οἱ ὅποιοι διεσκορπίσθησαν εἰς τὰ κτήματα τῶν ἀγροτῶν καὶ τοὺς «ἔξηγούσαν» τὶς βάσεις τῶν Κολχόζ. Ὅταν οἱ ἀγρότες τοὺς ἠρώτησαν ἐὰν ἡ ἐνταξίς των εἰς τὰ Κολχόζ εἶναι ΝΟΜΟΣ, οἱ στρατολόγοι δὲν ἀπήντησαν. Τοὺς ἔλεγον μόνον: «Νὰ εἰσθε βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ φύγουμε ἀπ' ἐδῶ, ἐὰν δὲν ἐγκαταστήσουμε πρῶτα τὰ «Κολχόζ».

Ἐνας παλιὸς ἀγρότης πού δὲν συμφωνοῦσε μὲ τὴν ἐνταξί των ἀγροτῶν στὰ Κολχόζ ἐθεωρήθη ἐχθρὸς τῆς Λαοκρατικῆς Κομμουνιστικῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας καὶ φίλος τοῦ Ἀντενάουερ καὶ ἠπειλήθη μὲ φυλάκισι.

Κάθε ἀπόγευμα οἱ στρατολόγοι ἐπήγαιναν στὰ σπίτι τῶν ἀγροτῶν καὶ τοὺς ἐξεθεῖάζαν τὴν ἀγροτικὴν οἰκονομίαν καὶ ἠπεῖλήθη μὲ φυλάκισι.

Εἰς τὰς 7.3.60 ἐκλήθησαν πάλιν εἰς συγκέντρωσιν. Ἐδήλωσαν ὅτι θὰ ἐπήγαιναν αὐτὴν τὴν φορὰν ὑπὸ τὸν ὄρον ὁμοῦ νὰ μὴ παρίστανται οἱ στρατολόγοι. Παρ' ὅλα αὐτὰ οὗτοι ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν συγκέντρωσιν. Καὶ οἱ ἀγρότες τοὺς ἀπεδοκίμασαν. Ἐν τέλει συνεφώνησαν, οἱ ἀγρότες μὲ τὸν πρόεδρον τῆς κοινότητος, ὅτι τὴν ἔσοδειαν αὐτῆς τῆς χρονιάς θὰ τὴν κρατήσουν οἱ ἴδιοι (οἱ ἀγρότες).

Αὐτὴν ὁμοῦ τὴν συμφωνίαν τὴν παρεβίασεν ὁ σύντροφος ΚΕΛΕΡ (μέλος τοῦ Κολχόζ τοῦ Νύσαντορφ), προφανῶς κατόπιν ἐντολῆς πού πῆρε ἀπὸ τὸ Κολχόζ. Ἐτσι ἐνεφανίσθησαν πάλιν οἱ στρατολόγοι, πιεστικώτεροι αὐτῇ τῇ φορᾷ. Οἱ ἀγρότες διεμαρτυρήθησαν καὶ εἶπαν: «Τί θὰ γίνουμε τώρα χωρὶς εἰσόδημα, ἀφοῦ δὲν θὰ πληρωθοῦμε γιὰ τὴ σοδειά;»

Οἱ στρατολόγοι ἀπήντησαν ὅτι αὐτὸ εἶναι ὑπόθεσις τοῦ Κράτους καὶ σεῖς, οἱ ἀγρότες δηλαδὴ, κόψτε τὸν λαιμό σας ἢ ἂν θέλετε νὰ σωθῆτε καὶ νὰ μὴ πεθάνετε τῆς πείνας ἂς μῆπτε ἀπὸ τώρα στὰ Κολχόζ. Ἡ πείνα καὶ ἡ φτώχεια στὴν ὁποία μᾶς κατεδίκασε τὸ κόμμα, μᾶς ἀνάγκασε νὰ ἐνταχθοῦμε».

12. «Μπλόκο...»

Οἱ ἀγρότες Ἀρνολτ Ζούχε καὶ Βίκχαρτ Σούλτσε κατήγγειλαν:

Κατέφθασαν λοιπὸν στὸ χωριὸ καὶ ἐδήλωσαν ὅτι δὲν πρόκειται νὰ φύγουν τοῦ Τζόσσεν, ἄρχισε τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1960. Χωρὶς ὁμοῦ ἀποτελέσματα. Οἱ ἀγρόται δὲν ἦσαν καθόλου πρόθυμοι νὰ ἐνταχθοῦν στὸ Κολχόζ καὶ ν' ἀποστερηθοῦν ἔτσι τῆς περιουσίας των. Ἡ ἀντίστασις αὐτῆ των 300 κατοίκων τοῦ χωριοῦ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα τὴν Κυριακὴν 13 Μαρτίου 1960 νὰ πραγματοποιήσουν οἱ στρατολόγοι τὴν πρώτη «σκληρὰ ἔξοδὸ» τους.

Κατέφθασαν λοιπὸν στὸ χωριὸ καὶ ἐδήλωσαν ὅτι δὲν πρόκειται νὰ φύγουν ἀπ' αὐτὸ ἂν προηγουμένως ὅλοι οἱ ἀγρότες—μηδενὸς ἐξαιρουμένου—δὲν ἐνταχθοῦν στὰ Κολχόζ. Οἱ προσπάθειές τους εἶχαν μικρὴ μόνον ἐπιτυχία. Ἡ παθητικὴ ἀντίσταση τῶν κατοίκων δύσκολα ἐκάμπτετο.

Ἔτσι, μιὰ νύκτα ὀλόκληρο τὸ χωριὸ μπλοκαρίστηκε ἀπὸ ἀστυνομικούς καὶ μέλη τῆς Κρατικῆς Ἀσφαλείας. Οἱ κάτοικοι ἀγουροξυπνημένοι, βγήκαν στὸ δρόμο, συνεκεντρώθησαν στὴν πλατεία καὶ ἐκεῖ—κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν τόσο σκληρὴ πίεση—ἀναγκάστηκαν νὰ ἐνταχθοῦν στὰ Κολχόζ. Σημειωτέον ὅτι τὸ χωριὸ Τζούνης ἦταν τὸ τελευταῖο τῆς περιφερείας ποῦ ἐνετάχθη στὰ Κολχόζ.

13. «Μὲ ἐξεθίαζαν ἀπειλοῦντες τὸν γιό μου»!

Ὁ μεγαλοκτηματίας Γκέρχαρντ Μάξ Σούντ ἀνέφερε:

«Εἶχα μεγάλη ἀγροτικὴ περιουσία. Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1960 προσεκλήθη ἔσπευσμένως νὰ ἐνταχθῶ εἰς τὰ Κολχόζ. Ἡ μεγαλύτερη πίεσις ἀπὸ τοὺς στρατολόγους ἄρχισε τὴν 6ην Μαρτίου 1960. Καθημερινῶς μὲ ἐπεσκέπτοντο 6—8 στρατολόγοι μὲ διάφορα προσχήματα ἢ δικαιολογίες καὶ μὲ ἐπίεζαν νὰ ἐνταχθῶ. Μεταξὺ τῶν στρατολόγων εὐρίσκοντο ἀστυνομικοὶ καὶ μέλη τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος.

Αἱ μέθοδοι ποῦ ἐχρησιμοποίησαν ἀπέβλεπαν στὴν ἀρχὴ νὰ μᾶς πείσουν καὶ μετὰ νὰ μᾶς τρομοκρατήσουν. Ἔτσι ἐχρησιμοποιήθησαν τύμπανα, τρομπέτες, ρητορίαι, ἄσματα καὶ φεῖγ βολάν. Μετὰ σὲ μιὰ ἐβδομάδα ὑπεβλήθησαν σὲ 60 ἀνακρίσεις!! Μᾶς ὑπεχρέωναν νὰ κάνουμε «συνδιαλέξεις» μὲ τὶς ἐρυθρὲς ὀργανώσεις. Κατ' ἀρχὰς ἐχρησιμοποιοῦντο αἱ προσκλήσεις «διὰ συνδιαλέξεις». Μετὰ ταῦτα αἱ διαταγαὶ καὶ τέλος αἱ ἀπειλαί.

Ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος ἔλεγε:

«Εἴμεθα τὸ κράτος, ἔχομεν τὴν δύναμι. Γιὰ τὸ καλὸ σας ὑπογράψτε».

Ὅταν εἶδαν ὅτι ἡ δική μου ἀντίστασις δὲν ἐλύγισε, μοῦ ἀνεκοίνωσαν, ὅτι ὁ υἱός μου ἔλαβε ἐγγράφως τὴν ἐντολὴν νὰ φροντίσῃ ὥστε ὁ πατέρας του νὰ ὑπογράψῃ τὴν εἴσοδόν του εἰς τὰ Κολχόζ. Ὁ υἱός μου ἐσπούδαζε εἰς τὸ Πολυτεχνεῖο τῆς Δρέσδης. Ὅταν καὶ πάλιν ἀρνήθηκα ὁ υἱός μου ἀπελύθη ἀπὸ τὸ Πολυτεχνεῖο, διότι ἐγὼ «περιέπεσα εἰς τὸ παράπτωμα τῆς ἀρνήσεως». Γιὰ νὰ ἐπιτρέψουν στὸ παιδί μου νὰ συνεχίσῃ τὶς σπουδές του ἔπρεπε ἐγὼ νὰ ὑπογράψω μέχρι τὶς 2 Ἀπριλίου 1960. Διαφορετικὰ θὰ ἐξαναγκαζόμην, μὲ πολλὰς ἀπειλὰς καὶ πιέσεις νὰ ἐνταχθῶ στὰ Κολχόζ. Ἀπέναντι αὐτῆς τῆς φοβερῆς τρομοκρατίας δὲν μπορούσα πλέον νὰ τὰ βγάλω πέρα. Δὲν ὑπέγραψα καὶ στὶς 2 Ἀπριλίου 1960, μὲ τὴν οἰκογένειά μου, ἐδραπέτευσα εἰς τὸ Δυτικὸν Βερολίνον».

14. «Πολύωρες ἀνακρίσεις καὶ ἐξευτελισμοὶ»!

Ὁ αγρότης ΓΚΕΡΧΑΡΝΤ - ΧΑ·Ι·ΝΡΙΧ ΡΕΣΧΚΕ, περιέγραψε ὡς ἐξῆς τὰ ψυχικὰ βασανιστήρια ποῦ ὑπέστη ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς:

«Ἡ στρατολογία στὸ χωριὸ μου, γιὰ τὴν εἴσοδο τῶν ἀγροτῶν στὰ Κολχόζ, ἄρχισε τὸν Νοέμβριο τοῦ 1959. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὸ γραφεῖο τῆς κοινότητος στρατολόγοι, οἱ ὁποῖοι ἠσχολοῦντο μὲ τὶς προσωπικὰς ὑποθέσεις τῶν ἀγροτῶν. Δηλαδή μὲ ὅ,τι ἀφοροῦσε τὰ χρέη, τοὺς φόρους κλπ. τῶν ἀγροτῶν. Τὸν Μάρτιον τοῦ 1960 ἐσχηματίσθη, ἀπ' αὐτοῦς, μιὰ μεγάλη ἐπιτροπὴ, ἡ ὁποία προσεπάθησε νὰ παρασύρῃ τοὺς ἀγρότες χρησιμοποιοῦσα ὡς ἐκβιαστικὸν ὄπλον ὅ,τι ἐγνώριζε ἀπὸ τὶς παλαιὰς τῶν ὑποθέσεις ἐν σχέσει μὲ τὰ χρέη καὶ τοὺς φόρους.

Μετὰ 8 ἡμέρας ἐγκατεστάθη στὸ χωριὸ μιὰ ἀκόμη μεγαλύτερη ἐπιτροπὴ στρατολογίας. Περὶ τὰ 50 μέλη ξεχύθησαν εἰς τὰ σπίτια μας. Ἐμένα προσωπικῶς μὲ ἐπεσκέφθησαν 4 στρατολόγοι. Ἡ συζήτησις περιστράφη ἀρχικὰ εἰς τὴν ἐντα-

ξίν μου εις τὰ Κολχός. Συνεχώς τούς επανελάμβανα ότι ή είσοδος τών αγροτών στα Κολχός πρέπει να βασίζεται σε ύψηλότερα επίπεδα από εκείνα που πρεσβεύουν τὰ Κολχός, άλλως οί αγρότες θα άντιταχθούν εις την ένταξιν των.

Δέν προσπάθησαν να με άνतिकρούσουν. Τό μόνον που μου έλεγαν συνεχώς, ήταν ότι όποιοι αγρότες είναι αντίθετοι προς τὰ Κολχός, είναι φιλοπόλεμοι και εάν δέν έγγραφούν όλοι οί αγρότες στα Κολχός δέν θα κερδηθή ή ειρήνη. Φυσικά τὰ έπιχειρήματά τους ήταν παλύ φτωχά και έγώ έκαμα πώς δέν καταλάβαινα τις άπειλές.

Στις 23 Μαρτίου 1960 επανήλθον οί στρατολόγοι. Ήταν βράδυ. Έγώ δέν υπέγραφα και έφυγα πάλιν άπρακτοι.

Στις 24 Μαρτίου 1960 ήλθαν πάλιν οί στρατολόγοι και με ανάγκασαν να συνουμιλήσω μαζί τους από τις 7 το πρωί μέχρι τις 11½ το μεσημέρι, αλλά και τότε δέν υπέγραφα. Οί στρατολόγοι έγκατέλειψαν τό σπίτι μου, αλλά μου έδωσαν προηγούμενως μιá πρόσκλησι για τις 12.30' εις τό ξενοδοχείον όπου έμεναν. Συνήντησα εκεί περι τούς 60 διαφωτιστάς! (κρατικούς υπαλλήλους, τής άσφαλείας του κράτους και δικαστικούς).

Ή μιση ώρα που έλεγε ή πρόσκλησις ότι θα διαρκούσε ή «συνάντησις» κατήντησε να γίνη 8 ώρες. Κατ' αυτήν την θωρον ά ν ά κ ρ ι σ ι ν, που άντικατέστησε την ½ ώρα, συνεχώς μου έκαμαν σφοδρές παρατηρήσεις και περιστρέφοντο γύρω από την ιδιωτική ζωή μου. Προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να μου άποσπάσουν την άπόφασίν μου δια την ένταξιν μου εις τὰ Κολχός, ειδ' άλλως θα έθεωρούμην τρομοκράτης και παράνομος άνθρωπος που θα παρέβαινε τούς νόμους τής Σοβιετικής ζώνης κατοχής. Κατά τό όκτάωρον αυτό, εύτυχώς δέν ένευρίασα καθόλου και δέν υπέγραφα πάλιν για την ένταξιν μου εις τὰ Κολχός.

Την έπομένην ήμέραν οί καθοδηγηται επανήλθον εις τό σπίτι μου και έδωσαν έγγραφον πρόσκλησιν στον γαμπρόν μου, στην κόρη μου και στους 2 εργάτας μου. Οί στρατολόγοι έκαμαν στον γαμπρό μου μεγάλας προτάσεις για τό μέλλον. Με την έγρασία του εις τὰ Κολχός, του ειπαν, θα έκέρδιζε πολλά χρήματα. Παρ' όλα αυτά έξ αίτιας του ότι έκτός από λόγια και ύποσχέσεις δέν του έδιναν καμμιά έξασφάλισι για τό μέλλον, ό γαμπρός μου άπέρριψε την πρότασιν.

Εις τας 9 ήλθαν πάλιν οί έν λόγω στρατολόγοι. Έγώ εύρισκόμην τότε εις τό κρεβάτι μου άσθενής και ό γιατρος ήτοπλησίον μου και ειπα στην κόρη μου, για να τούς ξεφορωθώ ότι, κατά πρώτον, θα έπιθυμούσα να ιδώ τό καταστατικόν των Κολχός. Τό καταστατικόν μου έδόθη προς μελέτην. Συνουμιλήσα τότε με την οικογένειάν μου και μείναμε όλοι σύμφωνοι ότι δέν ύπάρχει άλλη διεξοδος παρὰ μόνον ή τής φυγής.

Την έπομένην ήμέραν επανήλθον οί στρατολόγοι στο κτήμα μου και με ρώτησαν εάν είμαι έτοιμος να υπογράψω και ότι όλοι οί άλλοι αγρότες ήδη υπέγραψαν. Αυτή άκριβώς ή πληροφορία με έκαμε να άποφασίσω να έπισπεύσω την φυγήν μου. Τό ότι μάλιστα δέν υπήρχεν άλλη διεξοδος δι' έμε ει μη μόνον τής φυγής, ένίσχυε τό γεγονός ότι οί στρατολόγοι έπροχώρησαν εις την στρατολογίαν των αγροτών με έδιαφορετικας μεθόδους. Ήτσι μιá γυναίκα αγρότου από τό γειτονικό χωριό έκρύπτετο στο άχούρι, άλλοι δε 4 αγρότες έκρύπτοντο στο δάσος, αλλά παρ' όλα αυτά οί στρατολόγοι έμυρίσθησαν τις κρυψάνες αυτές και οί αγρόται συνελήφθησαν από την άστυνομίαν. Τί συνέβη μ' αυτούς είναι τόσο τραγικό που μου είναι πολύ δύσκολο να τό περιγράψω. Μπορώ όμως να πώ ότι ό ένας άπ' αυτούς τούς δυστυχείς, που νόμισαν ότι: μπορούσαν να ξεφύγουν από τὰ σιδερένια γρανάζια του κομμουνισμού, τρελλάθηκε από τὰ βασανιστήρια!».

15. «Ο κομμουνισμός δὲν πιστεύει εἰς τὴν Δικαιοσύνην!»

Οἱ ἀδελφοὶ Πῶλ καὶ Χᾶνς Βάγκνερ, οἱ ὁποῖοι διατηροῦσαν πρότυπα ἀγροκτῆματα καὶ εἶχαν σπουδάσει Γεωπονικὴν καὶ Ἀγροτικὴν Οἰκονομίαν, ἀναφέρουν:

«Στὶς ἀρχὲς Φεβρουαρίου 1960 μὲ ἐπεσκέφθησαν δύο προπαγανδισταί, στὸ ἀγροκτῆμά μου, παρὰ τὸ Ἔρμστεν, περιφέρειαν τοῦ Ἔρφουρτ. Ἦθελαν, εἶπαν, νὰ συζητήσουν μαζί μου γιὰ διάφορα, δῆθεν, ἐπιστημονικὰ προβλήματα. Ἐγὼ ὅμως εἶχα ἐργασίαν καὶ γι' αὐτὸ τοὺς παρεκάλεσα νὰ μὲ προειδοποιήσουν, ὥστε νὰ συναντηθούμε μιὰ ἄλλην φορὰν γιὰ νὰ προπαρασκευασθῶ σχετικῶς. Στὶς 2 Μαρτίου ἐνεφανίσθησαν πάλιν, 5 διαφωτισταί αὐτὴ τὴν φορὰ καὶ εὐθὺς ἀμέσως ἤρχισαν νὰ διαπραγματεύωνται τὴν στρατολόγησίν μου. Ὁ ἓνας ἐκ τῶν στρατολόγων καταπιᾶστηκε μὲ τὸ θέμα τῶν φόρων καὶ μοῦ εἶπε ὅτι, ἐὰν ἐγγραφῶ εἰς τὰ Κολχὸς τότε θὰ μὲ ἀπαλλάξουν ἀπὸ τοὺς φόρους. Τοῦ ἀπήντησα ὅτι αὐτὸ ποῦ προτείνομαι εἶναι μιὰ καπιταλιστικὴ μέθοδος, ποῦ δὲν εἶναι καθόλου σύμφωνη μὲ τοὺς ἐπιδιωκόμενους σκοποὺς τοῦ Σοσιαλισμοῦ, ὅπου ὅλα πηγάζουν ἀπὸ μιὰ οἰκονομία! Κατὰ τὸ δᾶστημα τῆς συνομιλίας μας μοῦ ἔδωσαν ἓνα ἔντυπο ποῦ ἀνεφέρετο στὶς διακηρύξεις τοῦ ἑπταετοῦς προγράμματος. Οἱ προπαγανδισταί μοῦ ὑπεγράμμισαν διάφορες φράσεις, ὅπως π.χ. μιὰ ποῦ ἔλεγε: «Ἡ δύναμις τῆς δημιουργίας (τῆς παραγωγικότητος) καὶ ἡ πρωτοβουλία τῶν ἀγροτῶν πρέπει νὰ διατηρηθῶν».

Τοὺς ἀπεστόμωσα λέγοντάς τους ὅτι ἡ πρωτοβουλία τῶν ἀγροτῶν καὶ ἡ παραγωγικότης τότε μόνον εἶναι δυνατὲς ὅταν ὁ ἀγρότης εἶναι κύριος τοῦ ἀγροῦ του καὶ τὸν διαχειρίζεται σύμφωνα μὲ τὰ συμφέροντά του καὶ ὄχι ὅταν εἶναι ἀπλὸς ἐργάτης. Διότι, ὅταν ὁ ἀγρὸς εἶναι δικὸς του τότε προσπαθεῖ καὶ τὴν παραγωγικότητά του ν' αὐξήσῃ καὶ ἀναλαμβάνει πρωτοβουλίες γιὰ τὴν αὐξηση καὶ βελτίωσι τῆς παραγωγῆς. Ἐνῶ ὅταν εἶναι μόνον ἡμερομίσθιος ἐργάτης δὲν τὸν ἐνδιαφέρει τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μεροκάματο. Ἐπίσης τοὺς εἶπα, ὅτι ἐγὼ μοχθῶ γιὰ τοὺς ἀγρούς μου, ὅταν ὅμως μοῦ τοὺς πάρουν καὶ μὲ κάμουν ἐργάτη, ποῦ θὰ δουλεύω στὰ ἴδια κτῆματα ποῦ κάποτε ἦσαν δικὰ μου, δὲν θὰ ἔχω καμμιά ὄρεξι νὰ δουλεύω. Παρ' ὅλ' αὐτὰ ἡ «εἰσήγησις» τῶν προπαγανδιστῶν κράτησε μιὰ ὥρα, ὁπότε ἐγὼ τοὺς ὑπέδειξα, ὅτι γιὰ νὰ πείσουν τοὺς ἀγρότες νὰ ἐνταχθῶν εἰς τὰ Κολχὸς μὲ ἐνθουσιασμὸν πρέπει νὰ βασίζωνται ὅλα εἰς τὴν ἐλευθερίαν. Μὲ αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημα ἀπέκρουσα τὶς προτάσεις τῶν προπαγανδιστῶν.

Ἄν καὶ εἶχα παρακαλέσει νὰ μὴ μ' ἐπισκεφθοῦν ξανά προτοῦ περάσει τὸ ἔτος, γιὰτὶ αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα εἶχα πολὺ δουλειά, ἐν τούτοις μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἦλθαν καὶ πάλιν δύο προπαγανδισταί, οἱ ὁποῖοι μοῦ εἶπαν ὅτι θέλουν νὰ συνομιλήσουν μαζί μου γιὰ τὸ θέμα τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας. Ἐγὼ τότε τοὺς ἐρώτησα τί ἐπάγγελμα κάνουν καὶ ἀπὸ ποῦ ἔχουν ἔλθει. Ὁ ἓνας μὲ διεβεβαίωσεν ὅτι εἶναι ἀγρότης. Τοῦ ἔθεσα τότε δύο ἐρωτήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἰς τὸ ἓνα κάπως μοῦ ἀπήντησε, στὸ ἄλλο ὅμως ἐρώτημα δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ δώσῃ ἀπάντησιν. Δηλαδὴ τὸν ἐρώτησα: «Πόσον χρονικὸν διάστημα χρειάζεται μιὰ ἀγελάδα γιὰ νὰ γεννήσῃ μοσχαρακί;» Μοῦ ἀπήντησε ὅτι ἔχει ἐγκαταλείψει πρὸ 20 ἐτῶν τὴν ἀγροτικὴν ζωὴν καὶ τώρα ἐργάζεται ὡς κλειδαρᾶς. Ἀπλῶς καὶ μόνον τώρα εἶναι ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸ Συμβούλιον τῆς περιφέρειας γιὰ τὴν διαφώτισιν τῆς ὑπαίθρου.

Ἐγὼ ἀπήντησα: «Ἐχει καλῶς!» καὶ προσέθεσα: «Ἐὰν ἐσύ εἶσαι κλειδαρᾶς καὶ ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸ Συμβούλιον τῆς περιφέρειας μας γιὰ νὰ μοῦ ἀραδιάσῃς ψέμματα, τότε ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιά ἐμπιστοσύνη στὴν πολιτικὴ αὐτὴ τῆς νέας ἀγροτικῆς οἰκονομίας καὶ γι' αὐτὸ σὲ παρακαλῶ νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ κτῆμα μου ἀμέσως».

Κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα αὐτὸ ὅλο τὸ χωριὸ εἶχε ἀναγκασθῆ νὰ ἐνταχθῆ εἰς τὸν κομμουνισμὸν. Ἐγὼ μόνον ἤμουνα, ἀκόμη, ὁ μόνος ἐλεύθερος ἀγρότης.

Τρεῖς ἡμέρες μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ «Κλειδαρᾶ» ἐνεφανίσθησαν πάλιν 3 προπαγανδισταί, οἱ ὅποιοι ἔμειναν στὸ κτῆμα μου μόνον 10 λεπτὰ τῆς ὥρας, διότι ἐγὼ ἀπέρριψα ἀμέσως ὅλες τὶς προτάσεις τους.

Μετὰ 10 ἡμέρες, ἐνεφανίσθησαν πάλιν εἰς τὸ δάσος, ὅπου ἐργαζόμενον καὶ ἐταΐζα τὰ ζωντανά μου, ὡς ἐλεύθερος ἀγρότης—ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος καὶ ἕνας ἀγρότης μέλος τῶν Κολχόζ. Μοῦ ἐδήλωσαν ὅτι ἤθελαν νὰ μοῦ μιλήσουν γιὰ τὴν ἐνταξίν μου εἰς τὰ Κολχόζ. Δὲν ἔκαμα καμμιά κουβέντα μ' αὐτούς. Ἐπήρα ὅμως ἀπ' αὐτούς μιὰ «πρόσκληση» γιὰ τὸ ἐπόμενο ἀπόγευμα, γιὰ μιὰ «συνεδρίασιν» εἰς τὴν κοινότητα.

Στὴν περίφημη αὐτὴ συνεδρίασιν, ποῦ στὴν πραγματικότητα ἦταν προσπάθεια ἐκβίασμου, παρίσταντο 10 ἀντιπρόσωποι τῆς κοινότητος. Ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος μοῦ εἶπε ὅτι ἡ ἐνταξίς εἰς τὰ Κολχόζ εἶναι ἀναγκαία. Ἀπήντησα τότε ἐγὼ ὅτι «θέλω νὰ παραμείνω ἐλεύθερος ἀγρότης, ἕως ὅτου πεισθῶ ὅτι τὰ Κολχόζ θὰ παρέχουν περισσότερες ἐγγυήσεις γιὰ κάτι τὸ καλλίτερον ἀπὸ ὅ,τι ἔχουν τώρα οἱ ἐλεύθεροι ἀγρότες, ὅποτε θὰ ἐνταχθῶ καὶ ἐγώ». Ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος μοῦ ἐζήτησε τότε νὰ μὲ ἰδῆ ἰδιαιτέρως καὶ νὰ μιλήσουμε, οἱ δύο μας, γιὰ 10 λεπτά. Τοῦ ἐπέστησα τὴν προσοχὴν «ὅτι δὲν μπορῶ νὰ παραμείνω πλέον τῶν 10 λεπτῶν, γιὰτὶ δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ χάσιμο». Ὁ πρόεδρος δυσηρεστήθη πάρα πολὺ, ἀλλὰ προσεπάθησε καὶ συνεκράτησε τὴν ταραχὴν του. Μετὰ ταῦτα ἐγὼ ἀπεχώρησα.

Στὶς 25.3.60 πηγαίνοντας στὸν ἀχυρῶνα μου, ποῦ εὐρίσκετο στὸ δάσος, συνήντησα ἕναν ἀγρότη, ὁ ὁποῖος ἀνήκε εἰς τὰ Κολχόζ καὶ μοῦ εἶπε: «Ἐσένα, Πῶλ, τὴν Κυριακὴ, θὰ σοῦ κάνουν μεγάλη ἐπίθεσι ὅποτε δὲν θὰ σοῦ μὲνη τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ἐνταχθῆς εἰς τὰ Κολχόζ. Ἐλα, ἀγαπητέ μου ὅσο γίνεται πιὸ γρήγορα κοντὰ μας εἰς τὰ Κολχόζ γιὰ νὰ γλυτώσης...».

Δὲν τὸ πῆρα ὅμως στὰ σοβαρὰ καὶ δὲν ἔδωσα σημασίαν σ' αὐτὰ ποῦ μοῦ εἶπε. Ὅταν ὅμως γύρισα σπίτι μου ἦταν ἐκεῖ ἡ ἀστυνομία τοῦ χωριοῦ καὶ ἕνας μὲ στολὴ πυροσβέστου καὶ ἐξήτησαν ὅλους τοὺς ἠλεκτρικοὺς ἀγωγούς. Συμπεριεφέρθησαν πολὺ ἄγρια καὶ πολὺ προσβλητικὰ. Ἠπειλήσαν ἐπίσης τὴν γυναῖκα μου μὲ τιμωρία, διότι ἀπὸ τὴν ἐξέτασι ποῦ κάνανε στοὺς ἠλεκτρικοὺς ἀγωγούς τοὺς βρῆκαν δῆθεν ἐλαττωματικούς. Ἐπίσης ἐτιμωρήθηκα καὶ ἐγὼ πληρώνοντας πρόστιμο 300 μάρκα. Ἐκατάλαβα ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς τρομοκρατίας καὶ ἔπρεπε ὅ,τι θὰ ἔκανα νὰ τὸ ἔκανα γρήγορα. Ἐπειτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἀντελήφθη ὅτι τὸ καθεστῶς αὐτὸ τὸ κομμουνιστικὸν δὲν ἦτο δίκαιον. Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ φύγω ἀπὸ τὸ Ἐρφουρτ μὲ τὴν οἰκογένειάν μου πρὸς τὸ Δ. Βερολίνο, ὅπερ καὶ ἐπέτυχας.

16. «Ὁ ἀγρότης δὲν εἶναι ἐλεύθερος. Ἀνήκει στὸ κράτος».

Ὁ ἀγρότης Γκέρχαρντ Ντόμελ, κατήγγειλεν:

«Εἰς τὸ χωριὸ Σέσσε τοῦ Χάλκου ἡ προσπάθεια στρατολογήσεως τῶν ἀγροτῶν ἄρχισε ἀπὸ πολὺ ἑνωρίς. Στὶς 22 Μαρτίου μᾶς κάλεσαν ὅλους τοὺς ἐλεύθερους ἀγρότες σὲ σύσκεψιν. Ἐκεῖ μᾶς ἀνέπτυξαν τὴν ἀνάγκη νὰ ἐνταχθῶμε στὰ Κολχόζ. Ὅταν τελείωσε ἡ σύσκεψις ὅλοι οἱ ἐλεύθεροι ἀγρότες ἀπορρίψαμε τὸ σύστημα τῶν Κολχόζ. Μετὰ ἀπ' αὐτὸ ἄρχισαν οἱ πιέσεις καὶ οἱ ἐκβίασμοι στὸν καθένα χωριστά.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐπῆλθε καὶ πάλιν κανένα ἀποτέλεσμα ἀνέλαβε ὁ Διευθυντῆς τῶν Μηχανοτρακτερικῶν σταθμῶν, κάποιος ὀνόματι Φήντλερ νὰ ξεκαθαρίσῃ τὴν κατάστασι μὲ τὶς ἐξῆς φράσεις: «Θὰ μετανοήσητε ἐὰν δὲν ἐνταχθῆτε εἰς τὰ Κολχόζ. Ὅταν θὰ ἔλθουν σὲ σᾶς οἱ στρατολόγοι, δὲν ξέρω τί θὰ σᾶς συμβῆ». Τότε σὲ μερικὲς ἐρωτήσεις τῶν ἀγροτῶν: «Ποῦ εἶναι ἐλευθερία τῆς εἰσόδου εἰς τὰ Κολχόζ», ὁ Φήντλερ ἀπήντησεν: «Ζῶμεν εἰς ἕνα ἐργατικὸν Κράτος καὶ ὁ λαὸς ἀνήκει εἰς αὐτό. Εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἀκολουθῆ τὶς διαταγὰς τοῦ Κράτους».

Μετά τινας ημέρας από την συνεδρίασιν αυτή ήρχισεν ή στρατολογία άλλ' άπέτυχε. Τότε οί στρατολόγοι ένεφανίσθησαν και πάλιν με αυτοκίνητα που είχαν μεγάφωνα και συνέλαβον τους άνεξάρτητους άγρότες και τους ώδήγησαν εις τόν Πρόεδρον τής κοινότητας. Οί άγρότες είδαν πλέον ότι δέν υπήρχε άλλη διέξοδος και ήναγκάσθησαν νά ένταχθούν εις τά Κολχός. Άλλοιώτικα θά έφυλακίζοντο.

Έγώ όμως άρνήθηκα και πάλιν νά ένταχθώ εις τά Κολχός και ήθέλησα νά παραμείνω έλεύθερος άγρότης. Ένεκα τούτου έγκατέλειπα με την οικογένειάν μου (4 πρόσωπα) τή Σοβιετική Ζώνη Κατοχής».

17. «Μέ κτηνώδη και θάναυσα μέτρα και μεθόδους...»

Ο Ρούντολφ Γκέλτεναι περιγράφει ως έξής τά τρομοκρατικά μέσα που χρησιμοποιήσαν οί κομμουνισταί για νά ένταχθώ στα Κολχός:

«Ήμουν από τόν 1927 παλαιός άγρότης και κάτοχος ενός κτήματος 15 στρεμμάτων εις τόν ΧΑΣΣΕΛΦΕΛΝΤΕ του ΧΑΡΤΖ. Ή ύποχρεωτική ένταξις εις τά Κολχός άρχισε στό χωριό μου πρό ενός έτους. Με κτηνώδη και θάναυσα μέτρα και μεθόδους προσεπάθησαν νά ύποχρεώσουν τους έλεύθερους άγρότας νά ένταχθούν εις τά Κολχός. Τρείς δλόκληρες μέρες, μπροστά στό κτήμα μου, εύρίσκονται τά αυτοκίνητα με τά μεγάφωνα και διευτιμάνιζαν τις τετριμμένες χυδαίτες φράσεις των. Τά νεύρα μου στραπατσαρίστηκαν. Μετά άπ' αυτή την προσπάθεια ψυχολογικού έκβιασμού προσεκλήθη νά παρουσιασθώ εις την κοινότητα για μιá «συνδιάλεξι». Έπήγα τόν έπόμενο άπόγευμα. Έκεί ήτο ένας κατάλογος στόν όποίο έπρεπε νά γράψουμε ποίον τύπον τών Κολχός προτιμώμεν, δηλαδή με άλλα λόγια νά προετοιμασθούμε για την είσοδόν μας εις τά Κολχός. Έγώ άρνήθηκα νά ύπογράψω. Άλλά μετά ταύτα ήλθαν έμπρός στό σπίτι μου πάλιν τ' αυτοκίνητα με τά μεγάφωνα. Έπληροφορήθηκα από αυτά, τά μεγάφωνα, ότι εάν σε 4—8 έβδομάδες δέν έγγραφώ εις τά Κολχός θά έλθουν τά κομάντος τών έρυθρών ταγμάτων νά με σύλλάβουν! Έπειτα πληροφορήθηκα και από άλλους άγρότες, ότι μιá επίμονος άρνησις θά μπορούσε νά μου στερήση την έλευθερίαν μου, όταν κατάλαβα ότι θά συναλαμβανόμην από την κλούβα τών άστυνομικών, άπεφάσισα νά τόν σκάσω».

18. «Όταν άρνούντωι τους κόβουν τόν ήλεκτρικό».

Ο ΕΝΤΒΙΝ ΜΠΟΝΤΓΚΑΡΝΤ καταγγέλει:

«Με τις οικονομίες μου είχα κατορθώσει ν' αγοράσω τόν 1955 ένα κτήμα 20 στρεμμάτων. Για νά τόν κατορθώσω αυτό δούλευα προηγουμένως σκληρά επί 20 δλόκληρα χρόνια. Όταν άρχισε ή στρατολογία για τά Κολχός στό χωριό του, τόν Βάρθεγκαν, επειδή άρνούμεθα, οί στρατολόγοι διετύπωσαν την άπειλή ότι θά διπλασιασθή ό αριθμός τών στρατολόγων, ότι μπροστά από τά σπίτια έκάστου άγρότου θά τοποθετηθούν μεγάφωνα, ότι τόν ήλεκτρικόν ρεύμο θά κοπή και ότι θά φραχθούν οί καπνοδόχοι. Όλα αυτά είχα συμβή εις τά γειτονικά χωριά, όπως έμάθαμε από τόν άγρότην Γκότζ. Όπότε πλέον ήναγκάσθημε νά ύπογράψωμεν. Την 1.4.60 έπρεπε νά παραδώσω τόν κτήμα μου εις τά Κολχός. Μη δυνάμενος πλέον νά κάμω άλλο τί, τόν παρέδωσα, και έγώ έφυγα για τόν Δυτικό Βερολίνο».

19. «Όσοι δέν ύποκύπτουν καταδικάζονται στόν έξ άσιτίας θάνατο».

Άπόσπασμα από κατάθεσιν πρόσφυγος τής Άν. Γερμανίας:

«Τά μεγάφωνα μάς έλεγαν συνεχώς ότι, εάν ένταχθούμε στα Κολχός, θά δουλεύουμε λιγώτερο, θά έχουμε καλλίτερη σοδειά και καλλίτερη ζωή και παραγωγή. Οί προτάσεις αυτές κατέληγαν με τις φράσεις: «όποιος είναι με τά Κολχός είναι με την ειρήνη, όποιος είναι αντίθετος είναι με τόν πόλεμον». Αύτες τις φράσεις τις κοπανούσαν και εις τους άλλους άγρότας. Έγώ άνταπέδειξα στους καθοδηγητάς

ὅτι ἡ εἴσοδος τῶν ἀγροτῶν εἰς τὰ Κολχόζ θὰ δημιουργοῦσε χειρότερη ἀκόμα οικονομικὴ ἀγροτικὴ ζωὴ, καὶ ὅτι ἡ χειρίστη κατάστασις κατὰστασις τοῦ ἐλεύθερου ἀγρότη θὰ γινόταν τότε τραγικὴ. Στὸ γειτονικὸ χωριό, ποῦ εἶναι ἐντεταγμένο εἰς τὰ Κολχόζ, τὸν περασμένο χρόνο, ὁ ἀγρότης ἀπὸ τὴν ἐργασίαν ἐπῆρε μόνον 0,35 μάρκα, τὰ δὲ ὑπόλοιπα τὰ πήρε τὸ Κράτος. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ χάλια προσεποιοῦντο οἱ διαφωτισταὶ πὼς δὲν ἤξευραν τίποτε.

Παρὰ τὴν ἐγγραφὴν ὄλων τῶν ἀγροτῶν εἰς τὰ Κολχόζ, κατόπιν τῆς φοβερῆς πίεσεως, ἐγὼ παρέμενα ἀκόμη ἀνεξάρτητος. Τότε τὸ Συμβούλιον τῆς κοινότητος μοῦ ἀνεκοίνωσε ὅτι ἐὰν ἐπιμένω εἰς τὴν ἄρνησίν μου, οἱ καθοδηγηταὶ μὲ τοὺς ἐκφωνητὰς εἰς τὰ αὐτοκίνητα θὰ ἔλθουν πρὸ τοῦ κτήματός μου ἡμέρα καὶ νύκτα διὰ νὰ μὲ ξεσηκώσουν, ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Ἐγὼ ὅμως τοὺς ἔκλεισα τὴν πόρτα στὰ μούτρα καὶ ἔφυγα γιὰ τὸ δάσος. Μοῦ ἀνεκοινώθη μετὰ ταῦτα πὼς θὰ μοῦ μποῦκοτάρουν τὰ ἀγροτικὰ προϊόντα, θὰ μοῦ πάρουν τὸ γάλα ἀπὸ τὰ βουστάσια καὶ θὰ μὲ καταστρέψουν, ἐὰν ἐξακολουθήσω νὰ παραμένω ἀνεξάρτητος. Ἔτσι ἀντελήφθην πλέον πὼς δὲν μοῦ ἔμενε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τὸ σκάσω γιὰ τὸ Δυτικὸ Βερολίνο μαζί μὲ τὴν οἰκογένειάν μου. Ὅπερ καὶ ἐγένετο».

20. Οἱ ἀγρότες παίρνουν 1,92 μάρκα καὶ τὸ κράτος παίρνει 7 μάρκα!

Ὁ ΓΙΟΧΑΝ ΧΕΤΖΕΛ, προστάτης δεκαμελοῦς οἰκογενείας, ποῦ διέφυγε μὲ ὅλη τὴν οἰκογένειάν του στὸ Δυτικὸ Βερολίνο, κατέθεσε τὰ ἑξῆς:

«Εἰς τὸ χωριό μου τὸ Χριστιάνενχοφ τῆς περιφέρειας τοῦ Πρεντσλάου ὑπῆρχαν τὸ 1960 ἀκόμη 9 ἀγρότες ἀνεξάρτητοι. Κατὰ τὰς ἀρχὰς Μαρτίου 1960 ἤρχισε εἰς τὸ χωριό μου ἡ στρατολογία τῶν ἀνεξαρτήτων ἀγροτῶν, ἡ δὲ πίεσις ἐκορυφώθη εἰς τὰς 7.3.1961. Οἱ στρατολόγοι ἀπετελοῦντο ἀπὸ ἀστυνομικούς, ἀστυνομικούς τῶν δικαστηρίων καὶ καθοδηγητὰς (κρατικούς λειτουργοὺς) ἀπὸ τὴν περιφέρεια Πρεντσλάου τοῦ Ν. Βρανδεμβούργου. Τὴν 8ην Μαρτίου οἱ ἀγρότες ἐπῆγαν εἰς τὴν κοινότητα γιὰ νὰ συζητήσουν γιὰ θέματα τῆς καλλιεργείας. Ἐκεῖ εὐρίσκοντο 8 καθοδηγηταί. Τοὺς εἶπαν ὅτι, ὅποιοι συμφωνεῖ μὲ τὰ Κολχόζ εἶναι τὸ μέρος τῆς εἰρήνης, ὅποιοι ἐναντιοῦνται εἶναι φιλοπόλεμος. Ἐγὼ ἀπέκρουσα αὐτὰ ποῦ εἶπαν οἱ καθοδηγηταὶ καὶ εἶπα ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῶν τῶν μεθόδων χρειάζεται ψηφοφορία. Οἱ καθοδηγηταὶ ἐξηκολούθουν νὰ μάς λένε τὰ ἴδια. Αὐτὴ ἡ συζήτησις διήρκεσε δύο ὥρας. Ἐπέμεναν πὼς τὰ Κολχόζ δημιουργοῦν ὑπερπαραγωγὴ. Ἐγὼ εἶπα στοὺς καθοδηγητὰς πὼς ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας τῶν ἀγροτῶν καταστρέφεται, διότι μὲ τὰ Κολχόζ οἱ ἀγρότες παίρνουν μόνον 1,92 μάρκα, ἐνὼ τὸ κράτος παίρνει 7 μάρκα. Μὲ τοὺς ἐλεύθερους ἀγρότας τὸ κράτος δὲν μαζεύει πολλὰ λεπτὰ, ἀλλὰ τουναντίον ὑπάρχει ὑπερπαραγωγὴ. Ἐβλεπα ὅμως ὅτι ἔπρεπε νὰ σταματήσω τὶς ἀντιρρήσεις, γιὰτὶ ἐκινδύνευα νὰ πάω φυλακὴ. Ἡμεῖς πατέρας καὶ προστάτης 7 μικρῶν παιδιῶν καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ φθάσω στὸ σημεῖο νὰ πάω φυλακὴ. Ἐὰν συνέχιζα τὶς ἀντιρρήσεις μου, θὰ ἤμουν παραβάτης δι' ἀδίκημα τιμωρητέον μὲ 5 μηνῶν φυλάκισιν καὶ εἶχα ἐκτὸς τῶν 7 παιδιῶν μου καὶ φροντίδα τῆς ὀβρέτιδος θείας μου καὶ τῆς γυναικός μου ποῦ ἦτο στὸ Νοσοκομεῖον.

Λαμβανομένων λοιπὸν ὑπ' ὄψιν τῶν περιπτώσεων αὐτῶν, ἀναγκάστηκα νὰ ὑποχωρήσω καὶ νὰ γραφθῶ στὸ Κολχόζ γιὰ νὰ ἔχω ἔτσι τὴν δυνατότητα νὰ τὸ σκάσω ὅταν μοῦ ἐδίδοτο ἡ εὐκαιρία.

Ἔτσι κατάρθωσα ἀργότερα καὶ ξέφυγα στὸ Δυτικὸ Βερολίνο μὲ ὅλην τὴν οἰκογένειάν μου».

21. Ἡ μέθοδος τῶν ἐξαντλητικῶν ἀνακρίσεων.

Ἀπόσπασμα ἀπὸ κατάθεσιν πρόσφυγος τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας:

«Έγώ ο ΒΕΡΝΕΡ ΓΚΙΕΖΕ γεννηθείς την 29.5.1908 εις τὸ ΚΗΤΖ τῆς περιφερείας τοῦ ΜΠΑΘΕΝΟΥΟΥ εἶχα ἀπὸ τὸ 1932 ἓνα σπίτι μὲ κτῆμα 20 στρεμμάτων καὶ μὲ πολλὰ ζῶα ὡς ἰδιοκτησίαν μου. Ἀπὸ τοῦ 1908 τὸ κτῆμα αὐτὸ ὑπῆρξεν ἰδιοκτησία τῆς οἰκογενείας μου. Ἐγὼ ἀπὸ τοῦ 1932 τὸ ἀνέπτυξα καὶ ἐδημιούργησα μεγάλη κτηνοτροφία εἰς αὐτὸ τὸ κτῆμα.

Τὸ κτῆμα αὐτὸ ἔμεινε ἐλεύθερο μέχρι τῆς 15.3.60. Διὰ τὸ πῶς ὑποχρεώθηκα νὰ ἐγγραφῶ εἰς τὰ Κολχόζ ἀναφέρω τὰ ἑξῆς:

Κατὰ τὰς ἀρχὰς Μαρτίου 1960 ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸ σπίτι μου ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος καθοδηγητῆς τοῦ Συμβουλίου περιφερείας μας μετὰ τῆς γραμματέως του. Μοῦ ἐζήτησαν νὰ ἐγγραφῶ εἰς τὰ Κολχόζ. Ἐγὼ ἤρνήθην. Εὐθύς ἀμέσως ἐζήτησε τὸ ἴδιον πράγμα καὶ ἀπὸ τὸν υἱόν μου, ὄνοματι Χάρρου. Οἱ στρατολόγοι ἔφυγαν ἀπὸ τὸ σπίτι μου καὶ μοῦ ἀνεκοίνωσαν ὅτι θὰ ἐπανέλθουν αὔριο πάλιν. Τὴν ἐπομένην ὅμως δὲν παρουσιάσθησαν οἱ ἴδιοι, ἀλλὰ μοῦ ἔστειλαν μιὰ «πρόσκλησιν», ὑπογεγραμμένην ἀπὸ τὸν πρόεδρον τῆς κοινότητος, νὰ παρουσιασθῶ στὴν κοινότητα γιὰ μιὰ «συνδιάλεξιν». «Ὅταν ἐπῆγα στὴν κοινότητα μὲ περίμενε ἐκεῖ ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος, ἡ γυναῖκα του, οἱ ἀναφερόμενοι καθοδηγηταὶ μὲ τὴν γραμματέα τους καὶ ἓνα μέλος τῶν Μηχανοτρακτερικῶν σταθμῶν. Μὲ προκαλοῦσαν ἐπὶ 2 ὥρας καὶ ὑποσχέσεις καὶ πιέσεις νὰ δεχθῶ τὴν ἔνταξίν μου στὰ Κολχόζ. Ἐγὼ ἀρνήθηκα καὶ πάλιν μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι δὲν ἔχω πάρει ἀκόμη ὀριστικὴ ἀπόφασιν, διότι θέλω νὰ παραμείνω ἀκόμη λίγο ἐλεύθερος. Μετὰ ἀπὸ 2 ὥρας αὐτῆς τῆς «συνδιάλεξεως» μὲ ἄφησαν ἐλεύθερον. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπῆρα πάλιν μιὰ «πρόσκλησιν», ἐνυπόγραφον, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεφέρετο ὅτι θὰ τιμωρηθῶ ἐὰν δὲν ἐμφανιζόμουν.

Εἰς αὐτὴν τὴν πρόσκλησιν δὲν ἀπήντησα. Ὅταν ὅλοι οἱ ἀγρότες, μὲ ὅμοιες προσκλήσεις σὰν ἐμένα, ἐστριμώχθησαν καὶ ἀναγκάσθησαν νὰ ἐγγραφούν, ἐγὼ προσεκλήθην ἐκ νέου. Ἡ γυναῖκα μου ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν κομιστὴν τῆς προσκλήσεως ὅτι ἐγὼ δὲν μποροῦσα πλέον νὰ παρουσιασθῶ αὐτοπροσώπως, διότι εἶχαν σπάσει πλέον τὰ νεῦρα μου, ἔπαθα δηλαδὴ νευρικὴν κρίσιν. Ἀνεκοίνωσα ἐξ ἄλλου, εἰς τὸν κομιστὴν τῆς προσκλήσεως ὅτι τὸ κτῆμα μου τὸ χαρίζω στὸ κράτος. Αὐτὴν τὴν προσφορὰν δὲν τὴν ἐδέχθησαν οἱ καθοδηγηταί. Τούναντίον ἐνεφανίσθησαν στὸ σπίτι μου καὶ μοῦ ἐζήτησαν πάλιν νὰ ὑπογράψω διὰ τὴν ἔνταξίν μου στὰ Κολχόζ. Κατόπιν συμφωνίας μὲ τὴν γυναῖκα μου ἔδωσε αὐτῇ, κατ' ἐντολήν μου, τὴν ὑπογραφήν της διὰ τὴν ἔνταξίν μου στὰ Κολχόζ. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸ σκάσαμε γιὰ τὸ Δυτικὸ Βερολίνο».

22. Ἡ ἀγροτικὴ παραγωγή, μὲ τὰ Κολχόζ, πῆρε τὸν κατῆφορο».

Ἡ κυρία ΓΚΕΡΝΤΑ ΡΕΚ, κοινοτικὴ ὑπάλληλος καὶ μέλος τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, ποῦ δραπέτευσεν εἰς τὴν Δυτικὴν Γερμανία, ἀνέφερε τὰ ἑξῆς:

«Ἡ στρατολογία γιὰ τὰ Κολχόζ ἤρχισεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν μας μὲ ἰσχυρότατα μέσα ἀπὸ τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1959. Μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς οἱ ἀγρότες εἶχαν παραμείνει μακρὰν τῶν Κολχόζ, παρ' ὅλας τὰς συνεχεῖς καὶ πομπώδεις διακηρύξεις τῶν καθοδηγητῶν, ὅτι «ἡ ταχὺν συμμετοχὴ τῶν ἀγροτῶν εἰς τὰ Κολχόζ θὰ συνεπήγετο μεγάλην εὐπορίαν καὶ εὐτυχίαν» δι' αὐτούς! !

Τ' ἀποτελέσματα ὅμως, ὅπως ὅλοι τὰ εἶδαν στὰ γειτονικὰ χωριά ποῦ εἶχαν ἔνταχθῆ εἰς τὰ Κολχόζ, ἀπέδειξαν τὸ ἀντίθετον. Τὸ ἐκτάρια μὲ ὅλα τὰ ἀγροτικὰ καὶ κτηνοτροφικὰ προϊόντα ἐπῆραν τὸν κατῆφορο!

Ἐγὼ ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια ἐργαζόμουν εἰς τὸ γραφεῖον ἐνὸς βουστασίου. Ἡ παραγωγή τοῦ γάλακτος ἐν συγκρίσει μὲ τὰ προηγούμενα ἔτη 1956 καὶ 1957, ποῦ τότε οἱ ἀγρότες ἦσαν πολὺ πιὸ ἐλεύθεροι, ἤρχισε νὰ κατέρχεται. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ποῦ ἤρχισεν ἡ πίεσις τῆς στρατολογίας γιὰ νὰ ἔνταχθῶν οἱ ἀγρότες τῆς ἐπαρχίας.

μου εις τὸν κομμουνισμόν, δηλαδή ἀπὸ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1959, ἤρχισε μεγάλη κατάρρευσις εἰς τοὺς παραγωγούς καὶ εἰδικώτερον εἰς τὴν παραγωγὴν τοῦ γάλακτος (ἐφ' ὅσον ἐργαζόμενοι εἰς τὸ βουστάσιον τὸ ἔβλεπα καλὰ ἢ ἴδια) ἐξ αἰτίας πολλῶν πιεστικῶν μέτρων καὶ ἀπαγορεύσεων με ἀποτέλεσμα νὰ ἐπέλθῃ ἔτσι πλήρης ἐξαθλίωσις. Εἶχαν ἀπαγορεύσει π.χ. τοὺς συνεταϊρισμούς γαλακτοκομίας καὶ ἐξηνάγκασαν τοὺς ἀγρότες νὰ ἀνταπεξέρχωνται μόνοι: τῶν εἰς τὴν παραγωγὴν καὶ κατανάλωσιν.

Παρ' ὅλα αὐτὰ οἱ ἐλεύθεροι ἀγρότες δὲν ἤθελαν νὰ ὑποκύβουν εἰς τὸν κομμουνισμόν. Τούναντίον εἶχαν ὀργανώσει κρυφὰ τὴν φυγὴν τῶν εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Ροστόκ ὅπου, ἀπὸ ἐκεῖ, με διάφορα μέσα θὰ ἐφυγαδεύοντο εἰς ἄλλην πόλιν τῆς περιφέρειας μας.

Οὔτε οἱ γονεῖς μου, οὔτε καὶ ἐγὼ εἶχαμε ἐνταχθῆ εἰς τὰ Κολχὸς παρ' ὅτι με εἶχαν ὑποχρεώσει νὰ διακηρύττω συνεχῶς εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Βουστασίου εἰς ὅλους τοὺς ἀγρότας ὅτι θὰ εἶναι καλὰ νὰ ἐγγραφοῦν στὰ Κολχὸς ὅλοι οἱ ἀγρότες.

Ὅταν ὅμως ὅλα τὰ μέσα ἀπέτυχαν ἤρχισε μιὰ συστηματικὴ προσπάθεια ἀπὸ 10 καὶ πλέον στρατολόγους διὰ νὰ προσηλυτίσουν ὅλην τὴν περιφέρειαν ποὺ παρέμεινε ἀκόμη ἀνεξάρτητη.

Νύκτα καὶ ἡμέρα διαρκούσαν οἱ συστηματικὲς ἐρωτήσεις καὶ ἀνακρίσεις τῶν στρατολόγων, διότι αὐτοὶ φυσικὰ εἶχαν καιρὸ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἀγρότας ποὺ δὲν μπορούσαν νὰ χάνουν καιρὸ γι' αὐτά. Δὲν ὠφελούσε πλέον εἰς τίποτε κάθε ἄρνησις. Φόβος καὶ τρόμος ἐκυριαρχούσαν εἰς ὅλην τὴν ἐπαρχίαν μας. Με ἀνακρίσεις καὶ με βασανισμούς, ὁ κάθε ἀγρότης ὑπέγραφε τὴν θανατικὴν καταδίκην του. Τὰ τυπικὰ ἦσαν ὅλα ἔτοιμα καὶ ὁ ἀγρότης με ἕνα μολύβι ὑπέγραφε καὶ τὸ μόνο ποὺ ἤκούετο ἀπὸ τοὺς στρατολόγους κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ὑπογραφῆς ἦτο ἡ ἐμπαικτικὴ καὶ χλευαστικὴ φράσι: «δὲν σὰς πήραμε ἀπὸ τὰ χέρια νὰ ὑπογράψετε, σεῖς μόνοι σας ὑπογράφετε! !»

Ἐνα ὀλόκληρο χωριὸ ἠγωνίζετο με τὴν ὑπογραφὴν ἑνὸς ἐλεύθερου ἀγρότου, ποὺ εἶχε συλληφθῆ καὶ ἠπειλεῖτο με τὴν ποινὴν τῆς εἰρκτῆς.

Εἰς ἕνα ἄλλο χωριὸ ἐκρύφθησαν οἱ ἀγρότες στὸ δάσος μαζί με τοὺς ξυλοκόπους. Καὶ ἐκεῖ ἀκόμη ἐπῆγαν οἱ στρατολόγοι. Ἐνας ἄλλος ἀγρότης ἐκρύπτετο ἀπὸ τὸ πρωῖ ἕως τὸ βράδυ στὸ δάσος, ἀλλὰ τὴν νύκτα ἤλθαν ἐπίσης οἱ στρατολόγοι καὶ τὸν βρῆκαν ἐκεῖ. Ἐφαγε τόσο ξύλο ποὺ πέθανε. Ἐνας ἄλλος ἀγρότης καθημερινῶς ἐκρύπτετο ἢ εἰς τὸν ἀχυρῶνα ἢ εἰς ἄλλας κρύπτας. Τελικὰ δὲν ἐγλύτωσε καὶ αὐτός. Πρέπει νὰ τὸ πιστεύσετε. Πέθανε ἀπὸ τὰ βασανιστήρια.

Ἀγρότες ποὺ γρήγορα καὶ θιαστικὰ εἶχαν παραδώσει τὸ γάλα, τοὺς εἶδα ἀπελπισμένους. Μπορούσα νὰ αἰσθανθῶ καλὰ, ὅτι τὸ ἴδιο θὰ συνέβαινε καὶ με τοὺς γονεῖς μου.

Ὅμιλοῦσαν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀνεξάρτητοι ἀγρότες συνεχῶς ἢ γιὰ αὐτοκτονία ἢ γιὰ φυγὴ καὶ προσφυγιά πρὸς τὴν Δύσιν, ἢ γιὰ ὅ,τι ἄλλο ἦτο δυνατόν, ἐκτὸς θέβαια πλέον γιὰ δουλειά. Εἶδα ἀκόμη γηραλέους ἀγρότες νὰ κλαῖνε γιὰ τὴν ἀθλία αὐτὴ κατάστασι.

Ὁ διευθυντὴς τῶν Μηχανοτρακτερικῶν σταθμῶν καμμιά φορὰ μὰς ἐρωτοῦσε εἰς τὸ βουστάσιον πῶς πάει ἡ ὄρεξις τῶν ἀγροτῶν. Ἐγὼ τοῦ ἔλεγα τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ μὰς ἐξηνάγκαζε νὰ ὀνομάσουμε καὶ τοὺς ἀγρότες ποὺ εἶχαν πῆ τίποτα τὸ ἐναντίον. Ἐδῶ ἔπρεπε ἢ ψεύτρα νὰ φανῶ ἢ νὰ καταδώσω τοὺς συγχωριανούς μου.

Αὐτὸ πλέον δὲν μπορούσε γιὰ μένα νὰ διαρκέσῃ πολὺ. Ὅταν ἐπῆγα στὸ σπίτι μου, συνήντησα ἐκεῖ μερικοὺς στρατολόγους, οἱ ὅποιοι προσπαθοῦσαν νὰ πείσουν τοὺς γονεῖς μου διὰ τὴν ἐνταξίαν τῶν στὰ Κολχὸς. Ἐπρεπε τότε ἐγὼ νὰ συμφωνήσω ἀπολύτως καὶ νὰ μὴ πῶ τίποτε τὸ ἀντίθετο.

Κάποιο βράδυ που δὲν ἦμουνα στὸ σπίτι εἶχαν πάει ἐκεῖ 8 καθοδηγηταὶ μὲ αστυνομικοὺς μαζί καὶ ἐξηνάκασαν τὸν πατέρα μου μὲ βασανιστήρια 5 ὥρῶν νὰ ὑπογράψω. Ὅταν ἐγὼ ἐπήγα στὸ σπίτι δὲν μπορούσα ν' ἀναγνωρίσω τοὺς γονεῖς μου. Δὲν μπορούσαν πλέον οὔτε νὰ κλαῖνε. Ἦσαν ἐντελῶς ἀκίνητοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο σὰν πεθαμένοι. Δὲν μπορούσα νὰ τὸ πιστεῦσω. Ἔσκειτόμουνα καὶ ἔχασα τὸ λογικὸ μου. Τὴν τελευταία στιγμή μόνον σὲ ἕνα θαῦμα πλέον ἐπίστευα.

Τώρα που ἦσαν ἐντεταγμένοι πλέον οἱ ἀγρότες εἰς τὰ Κολχόζ ἐπρεπε ἀνατιρρήτως νὰ πάρω μιὰ ἀπόφαση διὰ νὰ ἀποχωρήσω τῶν Κολχόζ, μεταχειριζόμενη ὡς δόλωμα τὸ «προνόμιον» αὐτὸ που εἶχα. Πολλοὶ ἄλλοι ἀγρότες ἐγκατέλειψαν τὸ σπίτι τους καὶ παρ' ὄλο τὸν αὐστηρὸ ἔλεγχο κατάρθωσαν νὰ διαφύγουν εἰς τὸ Δυτικὸν Βερολίνον.

Σὲ κάθε μικρὴ πόλι ἐγένετο ἡμέρα καὶ νύκτα αὐστηρότατος ἔλεγχος εἰς τοὺς ὑπόπτους ταξιδιώτας τοῦ τραίνου, οἱ ὅποιοι ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ δεῖκνουν τὴν ταυτότητά των. Αἱ ἐρωτήσεις τῶν ἐλεγκτῶν ἦσαν αἱ ἐξῆς: «Εἶσθε ἀγρονόμος ἢ ἀπλῶς ἐπαρχιώτης;» Τοὺς ἐτοποθέτουσαν ὅλους σὲ μιὰ μεγάλη σειρά καὶ μὲ τίς πολλὰς ἐρωτήσεις μπορούσε κανεὶς νὰ πιστέψῃ πὼς μόνον ἕνα κοινὸν ἐγκληματῖαν ἔφαχναν νὰ βροῦν. Οἱ ἄνθρωποι στὴν ἀνατολικὴ ζώνη δὲν ἔβλεπαν καμμιά πλέον διέδοξον. Ὅλο ψευτιὲς καὶ ἀπάτη καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ὑπῆρχε στὸ νέο αὐτὸ καθεστῶς τῶν Κολχόζ.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχε πλέον καμμιά ἐμπιστοσύνη στὸν ἄλλον, κανένας δὲν μπορούσε νὰ πῇ αὐτὸ που πραγματικὰ ἐσκέπτετο.

Οἱ γονεῖς μου καὶ ἐγὼ εἴμαστε πάντοτε ἐναντίον τῶν Κολχόζ, ἂν καὶ ἐγὼ ἐργαζόμενη σὲ μιὰ σοσιαλιστικὴ ὑπηρεσία. Παρητήθην ὅμως ἀπὸ τὴν ἐργασίαν αὐτήν. Ἔτσι τὰ χάσαμε πλέον ὅλα καὶ τὸ σπίτι μας μαζί.

Ἡ ἀδελφή μου μᾶς εἶχε ἐγκαταλείψει πρὸ δύο μηνῶν καὶ εἶναι τώρα εἰς τὸ Ἀμβούργον. Δὲν μπορούσαμε πλέον ἐπὶ μακρὸν νὰ λέμε συνεχῶς ψέμματα, γι' αὐτὸ ἐγκαταλείψαμε τὸ σπίτι μας καὶ καταφύγαμε στὸ Δυτικὸ Βερολίνο».

23. «Υπὸ τὴν πίεσιν τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας».

Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν κατάθεσιν ἀγρότου φυγάδος ἐξ Ἀνατ. Γερμανίας:

«... Τὸ Σάββατο ὅμως 5.3.1969 ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν περιφέρειάν μας στρατολογικὰ τμήματα που μᾶς ὑπεχρέωναν νὰ δεχτοῦμε μιὰ «πρόσκληση συνδιαλέξεως» σχετικῶς μὲ τὴν «σοσιαλιστικὴν μεταβολήν» εἰς τὸ χωριὸ μας. Οἱ 10 ἀγρότες ἐξόριστοι ἐκ Ρουμανίας που εἴμεθα στὴν περιφέρεια ΝΤΡΕΟΥΣ δὲν ἀπαντήσαμεν εἰς τὴν πρόσκλησιν αὐτήν, τοῦ προέδρου τῆς Κοινότητος. Προσεκλήθημεν ὅμως πάλιν στὰς 6.3.60. Παρουσιασθήκαμε τότε εἰς τὸ γραφεῖον τῆς κοινότητος, ἀλλὰ δὲν ὑπογράψαμε. Ἐγὼ ἔθεσα τὸ ἐρώτημα ἐὰν ἡ εἴσοδος στὰ Κολχόζ εἶναι ἐλεύθερη. Διαστρέβλωσαν ὅμως τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημά μου καὶ μοῦ εἶπαν πλαγίως ὅτι, ἐὰν εἶμαι μὲ τὴν εἰρήνην τότε πρέπει νὰ ὑπογράψω, ἄλλως ὑποπίπτω εἰς παράπτωμα. Τότε βέβαια ἀντελήφθην, ὅτι ἡ λέξις «ἐλεύθερος» δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο στὴν πραγματικότητα παρὰ ἕνα ψεῦδος μὲ τὸ ὅποῖο ἐκαλύπτετο ἡ ἀσκουμένη εἰς τὸ βάρος μας «πίεσις». Ἐγκατέλειπα τότε τὴν ὁμήγυριν καὶ κατευθύνθη εἰς τὸ σπίτι μου. Ἀλλὰ τὸ ἴδιο βράδυ στῆς 7.30 μὲ συνέλαβον ἀπὸ τὸ σπίτι μου μὲ ἕνα αὐτοκίνητο τῆς Πολιτικῆς Ἀστυνομίας καὶ τῆς ἀσφάλειας. Μὲ ὠδήγησαν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς κοινότητος. Ἐκεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ἀστυνομικῶν τῆς Πολιτικῆς Ἀστυνομίας καὶ τῆς ἀσφάλειας τοῦ Κράτους ἐπρεπε νὰ δώσω τὴν ὑπογραφὴν μου. Μία ἄρνησίς μου ἀκόμη καὶ θὰ ἐχρησιμοποιεῖτο ἡ ἀστυνομία τῆς περιφέρειας, ὅπως ἐγίνε σ' ἕνα γειτονικὸ χωριὸ μὲ ἕνα ἀγρότη που ἤρνεϊτο συνεχῶς, ὅποτε ἐφυλακίσθηκε. Ὡς ἐκ τούτου πλέον ἠναγκάσθη νὰ ὑπογράψω».

24. 'Η Δικαιοσύνη έξυπηρετεί τους σκοπούς του κόμματος.

Ο Χάνς Κρόουν, από το χωριό Μπάστορφ της επαρχίας Μπέστορκ, ιδιοκτήτης ενός κτήματος 17,5 στρεμμάτων, που τα οικονομικά του «πήγαιναν πολύ καλά», όπως ανέφερεν ο ίδιος, κατέθεσε:

«Στις αρχές Μαρτίου εγκατεστάθη στο χωριό μας μια μεγάλη στρατολογική δύναμη για να πείση τους αγρότες να ένταχθούν στα Κολχόζ. Η επίδρομή των φανατικών μελών του κόμματος και των συνεργατών των ήρχισε λίγες μέρες αργότερα, με στόχο τους 19 ανεξαρτήτους αγρότες του χωριού μας, που τα οικονομικά των πήγαιναν καλά.

Μετ' ολίγας ημέρας ένεφανίσθησαν εις το χωριό μας μέλη του κόμματος και συνεργάται τους από την περιφέρειαν Ντομπεράου. Μαζί με αυτούς ήλθαν και μερικοί άστυνομικοί από το Κύλουγκσμπον. Όλοι οι αγρότες τότε προσεκλήθησαν, μέσω των άστυνομικών, να προσέλθουν εις τα γραφεία της κοινότητας, για να τους υποχρεώσουν εκεί να ένταχθούν στα Κολχόζ. Από φόβο μερικοί αγρότες έπηγαν. Έκει τους υποχρεώσαν να έγγραφούν εις τα Κολχόζ. Μόνον έγω δέν έκαμα το ίδιο, γιατί δέν ήθελα να χάσω την ανεξαρτησία μου και την έλευθερίαν μου.

Πρό έτών είχα νοικιάσει το σπίτι μου εις την κοινότητα έναντι μισθώματος. Γι' αυτό, το κτήμα δέν είχε μεγάλην αξίαν, δεδομένου ότι μου έπηραν το σπίτι μου και δέν μου επλήρωναν τίποτε.

Ο πρόεδρος της κοινότητας, όνόματι ΒΕΝΤΖΙΝ, παρέδωσε το σπιτικό μου στα Κολχόζ.

Την 1.3.60 έλαβα ένα έγγραφον που μου γνωστοποιούσε ότι άπώλεσα δικαστικώς πλέον το σπίτι μου. Έγω τότε τώσκασα για το Δυτικό Βερολίνο.

25. Μόνη σωτηρία για τους αγρότες ή φυγή.

Ο αγρότης Φράντς Βόλιμερ, περιγράφει πώς κατώρθωσε να δραπετεύσει, όταν έπεισθη, ότι κάθε αντίστασις στις κομμουνιστικές επιδιώξεις ήταν μάταιο.

«Τρεις τουλάχιστον φορές την ημέραν ήρχοντο τρεις καθοδηγηται για κάθε αγρότην με σκοπό να τον παρασύρουν εις τον κομμουνισμόν. Όταν άντελήφθησαν ότι με το καλό δέν γινότανε τίποτε, τότε μου άνεκοίνωσαν ότι έχω κάμει πολλές έχθρικές εκδηλώσεις κατά του κράτους και ότι έχω πολλά «μελανά σημεία», πράγμα που δέν είναι δυνατόν να εξακολουθήση και πρέπει να με συλλάβουν!

Η γυναίκα μου εύρίσκετο πρό του 1959 εις τους συγγενείς της στο Χολτχάουζεν. Είχαν εκεί ένα αγρόκτημα, το όποιον επήγαινε περίφημο. Δέν μπορεί κανείς να συγκρίνη την σχέσηιν μεταξύ Όμοσπονδιακής Δυτικής Δημοκρατίας και της Λαοκρατικής κομμουνιστικής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Οι στρατολόγοι παρά τις προσπάθειές του δέν είχαν κατορθώσει να με πείσουν, αλλά έγω από τας συνεχείς πιέσεις έγινα προσεκτικώτερος εις τας άρνήσεις μου. Ο διευθυντής της άστυνομίας της περιφέρειας ΒΑΟΥΕΣ όνόματι ΝΑΙΝΤΕΛ με προειδοποίησε ότι δέν πρέπει να είμαι τόσο πολύ άνένδοτος, γιατί θα το πληρώσω πολύ άσχημα! Έγω όμως και τότε ακόμη páλιν έφερα άντίρρησην και του απήνητσα ότι μ' αυτά που κάνουν «... Η ήθικη της εργασίας ήδη από μακρού κατέρρευσε...»!

Μετ' όλιγον χρονικόν διάστημα ήλθεν ο ήγέτης του Συλλόγου Άλληλοδοθηθείας Άγροτών του ΦΡΗΣΑΚ όνόματι ΣΠΕΘΕ και μās άνεκοίνωσεν ότι έχει άποφασισθή, δια τους αγρότας που άρνούνται να ένταχθούν στα Κολχόζ, να συλληφθούν. Την προηγουμένη νύκτα μερικοί αγρότες έσύρθησαν με την βίαν εις τα γραφεία της κοινότητας και έξηναγκάσθησαν να υπογράψουν.

Άλλά και τότε ακόμη δέν επήλθε κανένα άποτέλεσμα. Οι στρατολόγοι όμως

δὲν ἐχαλάρωσαν τὰς πιέσεις των, ὁπότε ἡμεῖς ἀντιληφθέντες πλέον ὅτι οἱ ἡγέται τοῦ Συλλόγου δῆθεν ἀλληλοβοηθείας ἀγροτῶν θὰ μετῆρχοντο μετὰ ταῦτα πολὺ πιεστικώτερα μέσα συνεσκέφθημεν μυστικά νὰ ὑπογράψωμε. Εἴχαμε ἀντιληφθῆ πλέον σαφῶς ὅτι μία φυγή μας, πρὸ τῆς ὑπογραφῆς μας, ἦτο ἀδύνατος ἀφοῦ ἐντεταλμένοι τῆς ἀστυνομίας νύκτα καὶ ἡμέρα ἀγρυπνοῦσαν στὰ κτήματά μας, ὁπότε φυσικὰ ἡ φυγή μας γιὰ τὴν Δυτικὴ Ζώνη ἦτο ἀδύνατος. Ὅταν ἠπεγράψαμεν τὴν ἔνταξίν μας στὰ Κολχόζ οἱ ἀστυνομικοὶ ἐξηφανίσθησαν ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ ἔτσι κατώρθωσα νὰ τὸ σκάσω γιὰ τὸ Δυτικὸ Βερολίνο».

26. Ἔσπασαν τὰ νεῦρα μου ἀπὸ τί; ἀπειλές!

Ὁ ἐλεύθερος ἀγρότης ΖΟΖΕΦ ΒΟΛΦ ἀπὸ τὸ χωριὸ Κραζουίτ τῆς ἐπαρχίας Γκούτφους περιγράφει ὡς ἐξῆς πῶς ἐξηναγκάσθη νὰ ὑπογράψῃ:

«Ἐγὼ ἔλαβα μιὰ «πρόσκληση» ἀπὸ τὸν πρόεδρον τῆς κοινότητος γιὰ νὰ μιλήσομε προσωπικῶς. Μόλις ἐμπήκα στὰ γραφεῖα μου ἐγένετο ἀμέσως τόσο μεγάλῃ πίεσις, σὰν νὰ ἤμουν ὁ μεγαλύτερος ἐλεύθερος ἀγρότης, πού μὲ ἐκλόνισε ψυχικὰ. Παρ' ὅλα τὰ ἰσχυρά μου νεῦρα μὲ τὰς συνεχεῖς ἐρωτήσεις πού μου ἔκαναν, γιὰτὶ δὲν θέλω νὰ ἐνταχθῶ στὰ Κολχόζ, δὲν μπόρεσα νὰ ἀντέξω πλέον καὶ σπάσανε τὰ νεῦρα μου. Ἐζήτησα λοιπὸν μιὰ διορία. Ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς προθεσμίας πού ζήτησα ὁ εἰσαγγελεὺς Σταθάους μοῦ εἶπε ἐπὶ λέξει: «Βόλφ! Θὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ. Ἐὰν τὸ ἐπαναλάβωμεν αὐτὸ 10 φορές, θὰ ἀρῶσθε πλέον τὴν ὑπογραφὴν σου. Θέλεις δὲν θέλεις. Γιατί λοιπὸν νὰ ταλαιπωρῆσε; Ὑπόγραψε ἀπὸ τώρα».

Αὐτὸ μὲ ἀνάγκασε νὰ θέσω τὸ ἐρώτημα, πού εὐρίσκεται «ἡ ἐλευθερία» εἰς τὰ Κολχόζ; Ὁ Βέμπρεχτ, μέλος τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου, μοῦ ἀπήντησε: «Ἡ ἐλευθερία ἐξαρτᾶται ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἀναγκῶν»! Μετὰ ταῦτα ἐκλήθη ἄλλοτε ἀπὸ τὸν εἰσαγγελέα. Αὐτὸς ἄρχισε τὴν ἴδια πιεστικὴν τακτικὴν ἐναντίον μου γιὰ νὰ γίνω μέλος τῶν Κολχόζ καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ ἠρνούμην σταθερῶς μοῦ ἔκαμε, ὁ εἰσαγγελεὺς, ἀνάκριση, ἡ ὁποία διήρκεσε 2½ ὥρες. Ὁ εἰσαγγελεὺς μοῦ ἐτόνισε, ὅτι ἡ συμπεριφορὰ μου ἔχει καταστῆ ἀπὸ μακροῦ ἐχθρική πρὸς τὸ κράτος, καὶ ὅτι μόνον ἡ ἔνταξις μου εἰς τὰ Κολχόζ θὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἐχθρική αὐτὴ συμπεριφορὰ!

Ἐξ αἰτίας αὐτῶν τῶν κτηνωδῶν μέσων, πού κατέληγαν εἰς συλλήψεις, εἶδα πῶς δὲν ὑπῆρχε ἄλλη διέξοδος πλέον, παρὰ ἡ δραπέτευσις πρὸς τὸ Δυτικὸν Βερολίνο, ὅπερ καὶ κατώρθωσα μαζί μὲ τὴν οἰκογένειά μου».

27. Στὸν κομμουνισμό σπενίζουσι τὰ τρόφιμα, ἀλλ' ἀφθονοῦν οἱ ἀπειλές!

Ὁ κηπουρὸς Ἄλμπερτ Ντένχερτ ἀπὸ τὸ Λουικεβάλντε ἀνέφερε τὰ ἐξῆς:

«Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1960 οἱ κομμουνισταὶ μᾶς μάζεψαν ὅλους τοὺς κηπουροὺς καὶ μᾶς διέταξαν νὰ ἐντείνουμε τίς προσπάθειές μας, ὥστε νὰ ἀναπτυχθῇ ἡ παραγωγὴ τῶν λαχανικῶν. Συγχρόνως μᾶς εἶπαν ὅτι μέχρι τὸν Μάρτιον θὰ ἔπρεπε νὰ εἴχαμε ὠρισμένον ποσὸν παραγωγῆς, πού ὅμως ἦτο τόσο μεγάλο ὥστε ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸ φτάσομε ὅλοι οἱ κηπουροὶ μαζί, ὅσεσδήποτε προσπάθειες καὶ ἂν κάναμε. Αὐτὸ ὅμως τὸ ἔκαμαν ἐπίτηδες ὥστε ὅταν ἐμεῖς ἀναφέραμε ὅτι δὲν μπορέσαμε νὰ ἀναποκριθῶμε στὶς ὑπερβολικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κράτους νὰ μᾶς κατηγορήσουν γιὰ προδοτέες καὶ πουλημένα κορμιὰ στὸν Ἀντενόουερ καὶ νὰ τοὺς παραδώσομε ἔτσι τοὺς κόπους μας. Πράγματι ὅταν ἦλθεν ἡ κατάλληλη στιγμή μᾶς κάλεσαν στὴν κρινότητα. Ἐκεῖ ὑπῆρχαν πολλοὶ καθοδηγηταί.

Αὐτοὶ μᾶς σφυροκοποῦσαν συνεχῶς μὲ ἀπειλές καὶ ἐρωτήσεις. Ὁ χειρότερος ἀπὸ ὅλους ἦταν ὁ πρόεδρος τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου ὀνόματι ΣΠΗΛΒΟΓΚΕΛ.

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν ἓνα πραγματικὸ θηρίο. Μᾶς ἀνεκοίνωσε ὅτι δύο γειτονικὲς περιφέρειες ἦσαν «ἔτοιμες» (δηλαδή ἐπραγματοποίησαν τὴν ἔνταξιν των στὰ Κολχὸς) γι' αὐτὸ πρέπει κι' ἐμεῖς νὰ κάνουμε τὸ ἴδιο. Μᾶς εἶπαν ἐπίσης: «Σᾶς ἀφήσαμε ὀκτὼ χρόνια γιὰ νὰ γνωρίσετε τὸν σοσιαλισμόν. Τώρα δὲν ἔχουμε οὔτε μιὰ ὥρα καιρὸ γιὰ χάσιμο: Ὅποιοι δὲν εἶναι μὲ τὸν σοσιαλισμόν, εἶναι ὀπαδὸς τοῦ Ἀντενάουερ καὶ τοῦ πολέμου. Αὐτὸ εἶναι προδοσία καὶ οἱ προδότες τιμωροῦνται μὲ θάνατο. Δ' αλέξε, λοιπόν».

Περίπου μιὰ ἐβδομάδα ὑπῆρχεν εἰς τὸ ΛΟΥΚΕΝΒΑΛΝΤΕ ἀφθονία ἀπὸ ἀλογίσιον κρέας. Τότε τὰ Κολχὸς ἐπῆραν τὰ ἄλογα αὐτὰ ἀπὸ τοὺς ἀγρότας καὶ τὰ κατέταξαν εἰς τὰ δῆθεν «Ἐν ἀφθονίᾳ τρόφιμα». Τὰ πήγανε εἰς τὰ σφαγεῖα καὶ εὐθὺς ἀμέσως τὰ ἐπούλησαν. Ἐδῶ μπορεῖ κανεὶς νὰ παρατηρήσῃ πὼς κατήντησε τὸ ΛΟΥΚΕΝΒΑΛΝΤΕ, ποῦ εἶχε μιὰ παράδοση 70 ἐτῶν γιὰ τὰ ἐν ἀφθονίᾳ σφαγεῖα του ἀλόγων! Τώρα δὲν ἔχει οὔτε γιὰ νὰ φᾶνε οἱ κάτοικοί του! Στὸν κομμουνισμό τὰ τρόφιμα δὲν ἀφθονοῦν. Ἀφθονοῦν μονάχα οἱ ἀπειλὲς καὶ οἱ ἐκβιασμοί».

28. «Χιτλερικοὶ καὶ Ἔς-Ἐς ὑπηρετοῦν σήμερα τὸν κομμουνισμό!»

Ὁ ἀγρότης Χάιμουτ Στράιχαν ἀπὸ τὸ Βεστερχάνζεν, καταγγέλει ὅτι δῆμιοι καὶ δολοφόνοι τοῦ Χίμλερ καὶ τοῦ Χίτλερ ὑπηρετοῦν σήμερα στὶς τάξεις τῆς κομμουνιστικῆς ἀστυνομίας. Στὴν κατάθεσί του λέγει:

«Δὲν ἤμουνα ποτὲ δειλὸς. Ὅταν ὅμως μὲ κάλεσαν γιὰ μιὰ... μικρὴ ἀνάκρισι τρόμαξα. Μὲ ἀνέκριναν ἐπὶ τρεῖς ὥρας σχετικῶς μὲ τὸ τί ἐπραξα ἀπὸ τοῦ 1946—1960 καὶ τί πρέπει νὰ λέω καὶ νὰ κάνω σήμερα. Ἐκλήθην ἐπίσης ν' ἀναλάβω τὴν προεδρίαν τῶν Κολχὸς τῆς περιοχῆς μας καὶ νὰ στρατολογήσω εἰς αὐτὰ τοὺς ἀνεξαρτήτους ἀγρότας. Ἐγὼ ἀπέρριψα τὴν πρότασιν αὐτήν. Τὸ Σάββατο στὶς 12.3.60 ἐπῆρε κάθε ἀγρότης μιὰ γραπτὴ «κλήσιν» ὅπως ἐμφανισθῆ στὶς 13.30' εἰς τὰ γραφεῖα τῆς κοινότητος. Ἐκεῖ ἀνέμεναν τοὺς ἀγρότας ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος Χόφμαν, πρῶην ἀστυνομικοῦ τῶν Ταγματῶν τοῦ Χίμλερ, δηλαδή τῶν περιβόητων Ἔς-Ἐς, οἱ ὅποιοι εἶχον τοποθετηθῆ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πολέμου εἰς τὸ Χάλντεν τῆς Νορβηγίας. Ἐξ ἄλλου παρευρίσκοντο ὁ πρόεδρος τῶν Κολχὸς, ὁ περιβόητος Γκράμπς, ὁ ὁποῖος ἐπὶ 12 χρόνια εἶχεν ὑπηρετήσει μὲ φανατισμὸ τὸν Ναζισμό καὶ τὸν Χίτλερ. Ἐπίσης ὁ Βάλτερ, Ἐσχδερ, μέλος τῆς Γκεστάπο μέχρι τοῦ 1944 καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας.

Μετὰ τρίωρον συζήτησιν κατέληξε νὰ υπογράψουν οἱ ἀγρότες ἓνα κείμενο, μὲ τὸ ὁποῖο συμφωνοῦσαν μὲ τὶς βάσεις τῶν Κολχὸς. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ τὸ ἐθεώρησαν οἱ κομμουνισταὶ ὡς νίκην καὶ προσέφεραν μύρα στοὺς ἀγρότας. Αὐτοὶ ὅμως ἀρνήθηκαν νὰ τὴν πιοῦν, διότι ἐφοβοῦντο καὶ εἶπαν μεταξύ τους, «καλλίτερα θάνατος παρὰ νὰ πιοῦν μολυσμένη μύρα καὶ νὰ πεθάνουν δηλητηριασμένοι». Διότι ὑπεύθυνοντο ὅτι οἱ κομμουνισταὶ ἤθελαν νὰ τοὺς δηλητηριάσουν.

Μετὰ ταῦτα ἤρχισε τὸ κυνήγι γιὰ τοὺς ὑπολοίπους ἐλεύθερους ἀγρότας. Ἐπ' αὐτοῦ δὲν πρέπει νὰ παραλείψω νὰ σᾶς ἀναφέρω ἓνα παράδειγμα: Ὁ Ἄλφρεδος Στράιχεν, 60 ἐτῶν, ἰδιοκτῆτης ἐνὸς ἀνθρακοπωλείου τὸ ὁποῖον ἐπῆγαινε πολὺ καλά, εἶχε μισθώσει καὶ μιὰ ἑκτασὴν ἀγροκτῆματος 2.5 στρεμμάτων. Τὸν ὑπεχρέωσαν νὰ τὸ δωρήσῃ εἰς τὴν ἐπαρχιακὴν περιφέρειαν καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ τὸν ὑπεχρέωσαν νὰ πληρώσῃ 1250 μάρκα πρόστιμο ἐπειδὴ δὲν εἶχε σταῦλο τῶν ζῶων. Ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχε τόσα πολλὰ χρήματα γιὰ νὰ πληρώσῃ τὸ πρόστιμο τὸν ὑπεχρέωσαν νὰ προσκομίσῃ μιὰ ὀρισμένη ποσότητα κάρπουου στὰ Κολχὸς ἄνευ κοστολογήσεως. Ἔτσι τὸν κατέστρεψαν τελείως οικονομικὰ καὶ σήμερα ὁ ἄνθρωπος κυριολεκτικῶς λιμοκτονεῖ, ἐνῶ πρῶτα εἶχε καὶ τὸ πούλιον τὸ γάλα».

29. Στὰ κολχός μόλις πού μπορείς νά ζήσης !

Ὁ ἀγρότης Κούρτ Ντιβερντέγκερ κατέθεσε τὰ ἑξῆς:

«Τὴν Τρίτην, στίς 24.3.61 ἤλθαν στὸ κτήμα μου δύο καθοδηγηταὶ γιὰ νὰ μὲ ἐξαναγκάσουν νὰ ἐνταχθῶ στὰ Κολχός. Ἐγὼ ἀρνήθηκα μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι ἔχω νὰ φροντίσω γιὰ τὴν 80τούτιδα μητέρα μου, δεδομένου ὅτι αὐτὴ δὲν εἶχε κανένα εἰσόδημα ἢ καμμιά ἐπιχορήγηση. Εἰς τὰ Κολχός τὰ εἰσοδήματα εἶναι τόσο λιγώστα, πού μόλις μετὰ βίας θὰ μπορούσα νὰ συντηρήσω τὴν γυναῖκα μου. Οἱ καθοδηγηταὶ τότε μοῦ ὑπεσχέθησαν, δῆθεν, μιὰ καλλίτερη κατάστασι, ἐφ' ὅσον εἶχα πέσει σὲ τέτοια δυσκολία μὲ τὰ οἰκονομικά μου.

Τὸ Σάββατο στίς 26.3.61 ἐπῆρα ἓνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὸν πρόεδρο τῆς κοινότητος τοῦ Γκρόβτσικ. Μοῦ ἀνεκοίνωσε ὅτι ἔπρεπε τὴν Δευτέρα στίς 28.3.61 νὰ παρουσιασθῶ στὴν ἀστυνομία. Ἐξ αἰτίας τοῦ τηλεφωνήματος ἐπῆγα καὶ συνήτησα τὸν πρόεδρον τῆς κοινότητος καὶ τὸν ἐρώτησα τί μὲ θέλουν στὴν ἀστυνομία. Ὁ πρόεδρος μοῦ ἀπήντησε ὅτι δὲν ξέρει τίποτε. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἐπῆγα στὴν ἀστυνομία. Ἐσκέφθηκα ὅτι οἱ πρώτοι καθοδηγηταὶ πού εἶχαν ἔλθει στὸ κτήμα μου θὰ εἶχαν καταγγεῖλει ὅτι δὲν συμφωνοῦσα καὶ ὅτι τοὺς εἶχα πῆ σχετικῶς μὲ τὴν ἀρνησίν μου γιὰ τὰ Κολχός.

Ἡ ἀστυνομία ἢ θὰ μὲ ἔθετε ὑπὸ κράτησιν ἢ θὰ μοῦ ἔπαιρνε τὴν ταυτότητά μου γιὰ νὰ μοῦ ἐμποδίσῃ τὴν ἐλευθερίαν τῶν κινήσεών μου. Ἔτσι τὸ μεσημέρι τῆς Κυριακῆς τῶσκάσα γιὰ τὸ Δυτικὸ Βερολίνο».

39. «*Ἄκουε τὰ ἔλα μόνοι σας, γιατί δα σας τὰ πάρουμε με τὸ ζόρι!*»

Ὁ κτηματίας ΕΡΟΥΣΤ ΜΠΟΡΧΕΡΤ ἀνέφερε τὰ ἑξῆς, ὅταν μετὰ ἀπὸ πολὺλές περιπέτειες κατῶρθωσε νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὴν Ἀν. Γερμανία καὶ νὰ καταφύγῃ πρόσφυγας στὸ Δυτ. Βερολίνο μαζί μὲ τὴν γυναῖκα του.

«Ἐκαλλιεργοῦσα ἀπὸ τὸ 1949 ἓνα κτήμα πού εἶχα κληρονομήσει ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου. Τὸ κτήμα αὐτὸ εὐρίσκετο εἰς τὸ ΣΟΥΕΡΜΑΚ τῆς ἐπαρχίας ΚΥΡΙΤΣ. Ἀπετελεῖτο ἀπὸ 28 καλλιεργήσιμα στρέμματα καὶ 6 στρέμματα δάσος. Ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ καλύτερα κτήματα τῆς περιοχῆς μς. Στὸ βουστάσιον εἶχα 10 ἀγελάδες μὲ ἐτησίαν παραγωγὴν γάλακτος 4.800 κιλὰ καὶ μὲ 33% βούτυρο. Στίς 6.3.60 ἤλθε ὁ γραμματεὺς τῶν Κολχός Βῆκ μαζί μὲ ἓναν ἄλλον, ἀπὸ τὰ Κολχός «Εἰρήνη» ὀνόματι ΣΒΑ·Ι·ΤΣΕ ΜΟΖΕ καὶ μὲ ἐπεσκέφθησαν στὸ κτήμα μου. Ὁ Βῆκ μοῦ ἔκανε προτάσεις νὰ ἐνταχθῶ στὰ Κολχός. Ἐγὼ ἀρνήθηκα. Σὲ μερικὲς ἡμέρες ἐνεφανίσθη πάλι ὁ Βῆκ μὲ δύο ἄλλους, πού μοῦ ἦσαν ἄγνωστοι. Τὴν ὥραν πού ἤμουνα ἀπησχολημένος στὴν δουλειά μου μὲ προέτρεπον νὰ γίνω σύμβουλος τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου τῆς περιφερείας καί, ἐπὶ πλέον, μὲ προέτρεπον, πάλιν, νὰ ἐνταχθῶ στὰ Κολχός. Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο, ἀγνώστους εἰς ἐμέ, συνοδοῦς τοῦ Βῆκ μοῦ εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς ἐπὶ λέξει: «Ἐνταχθῆτε εἰς τὰ Κολχός καὶ θὰ ἔχετε ἡσυχία καὶ ἑσεῖς καὶ ἡμεῖς».

Εἰς τὰς 9.3.60 προσεκλήθησαν ὅλοι οἱ ἀνεξάρτητοι ἀγρότες τῆς περιοχῆς μας ὅπως συγκντρωθῶν εἰς τὸ Χάνι τοῦ χωριοῦ γιὰ μία διάλεξι. Ἐκεῖ λοιπὸν ὠμίλησε ὁ πρώτος γραμματεὺς τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος τῆς περιφερείας ὀνόματι Πῶλ Μύλλερ. Μᾶς ὠμίλησε κατ' ἀρχὰς γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς εἰρήνης, γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῆς παραγωγῆς καὶ ἐν γένει μᾶς προέτρεψε νὰ γίνουμε σύμμαχοι μὲ τὸν κομμουνισμό καὶ νὰ ἐνταχθῶμε στὰ Κολχός.

Εἰς τὸ τέλος τῆς διαλέξεώς οἱ ἀνεξάρτητοι ἀγρότες ρώτησαν τὸν Μύλλερ: «Τί μπορεί νὰ συμβῆ, ἐὰν ἡμεῖς, οἱ ἀνεξάρτητοι ἀγρότες, παραμείνουμε εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν καὶ δὲν ἐνταχθῶμε εἰς τὰ Κολχός;» Ὁ Μύλλερ ἀπήντησε: «Ἀπὸ τὴν παραγωγή σας παίρνουμε τώρα μόνον τὸ 40%. Θὰ μπορούσαμε νὰ πάρουμε καὶ τὸ

80%. Δέν θέλουμε όμως νά τὸ κάμουμε ἐμεῖς μὲ τὴν βία. Θέλουμε νά μᾶς τὸ δώσετε μόνοι σας. Σᾶς φτάνει τὸ 20% γιὰ νά ζήσετε. Ἄλλως τε στὸ κομμουνιστικὸ καθεστῶς δὲν εἶναι ἀνάγκη νά φροντίζετε ἐσεῖς γιὰ τὸ πῶς θὰ ζήσετε καλλίτερα. Φροντίζει τὸ κράτος. Ἔτσι λοιπόν, χωρὶς νά σᾶς διάσουμε θὰ τὸ κάμετε μόνοι σας γιὰ νά γλυτώσετε καὶ ἀπὸ τὶς σκοτούρες νά καλλιεργήτε τὰ κτήματά σας. Εἶναι ζήτημα χρόνου. Θέλουμε νά δοῦμε ποιὸς ἔχει ἰσχυρότερα νεῦρα!» Ὁ κυνισμὸς τοῦ Μύλλερ ἦταν πράγματι φοβερὸς καὶ μᾶς ἐκλόνησε ὅλους.

Τὴν ἐπομένην συνητήθησαν ὅλοι οἱ ἀνεξάρτητοι ἀγρότες γιὰ νά συσχεφθοῦν καὶ νά ἀποφασίσουν, ἔπειτα ἀπὸ τὶς τόσες πιέσεις ποῦ εἶχαν ἀπὸ τὸν Μύλλερ καὶ ἀπὸ ὅ,τι βλέπανε στὰ γειτονικὰ χωριά. Κατέληξαν λοιπόν, μετὰ τὴν σύσκεψιν αὐτὴν, ὅτι ἡ συνεχὴς ἀρνήσις διὰ τὴν ἔνταξίν των εἰς τὰ Κολχόζ θὰ ἦτο ἀδύνατος. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως κανένας ἀπὸ τοὺς ἀγρότες αὐτοὺς δὲν εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασιν νά ἐνταχθῆ εἰς τὰ Κολχόζ. Τὴν Παρασκευὴν ὅμως οἱ ἀρνούμενοι ἀκόμη ἐλεύθεροι ἀγρότες ἔλαβαν ἕνα σημεῖωμα σχετικὸν μὲ τὴν παράδοσιν τῶν βουστασιῶν των εἰς τὰ Κολχόζ. Τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου ἔμεινα ἄγρυπνος σκεπτόμενος τί ἀπόφασιν ἔπρεπε νά πάρω. Ἐν τέλει ἀπεφάσισα νά ἐγγραφῶ εἰς τὰ Κολχόζ γιὰ νά ἰσχυράσω καὶ μετὰ ταῦτα νά προπαρασκευάσω τὴν φυγὴν μου, τὴν ὁποίαν καὶ ἐπραγματοποίησα διαφυγὼν εἰς τὸ Δυτικὸν Βερολῖνον μαζί μὲ τὴν οἰκογένειάν μου.

β'. «Εἶναι ἀπερίγραπτοι οἱ ἐξουτελισμοὶ ποῦ ἐφίστανται οἱ ἐγγῶται».

Ὁ Γιόχαν Σμαλίας, σποροκαλλιεργητὴς καὶ μεγαλοκτηματίας, ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Εἰς τὸ ΣΛΗΜΠΕΝ τῆς ἐπαρχίας ΧΕΡΤΖΜΠΕΡΓΚ ἡσυχολούμην μὲ τὴν καλλιέργειαν τῶν σπαρτῶν εἰς τὸ οἰκογενεὸν κτήμα τῆς γυναίκας μου (ποῦ ἦτο ἰδιοκτησία τῆς οἰκογενείας τῆς ἀπὸ 150 ἐτῶν). Κατὰ τὸ ἔτος 1944 ἐπύρα τὸ κτήμα ἐπὶ μισθῷ καὶ τὸ 1949 τὸ ἀγόρασα ὁ ἴδιος τοῖς μετρητοῖς. Πρῶτον νά ἔλθω στὸ ΣΛΗΜΠΕΝ ἦμουν συνεταῖρος εἰς μίαν μεγάλην ἐπιχείρησιν εἰς τὸ Μεκλεμβούργον. Ἡ φῖρμα τῆς ἐπιχειρήσεως ἦτο ἡ ἑξῆς: «Καλλιέργειαι σπαρτῶν εἰς τὸ ΣΛΗΜΠΕΝ». Τὸ κεφάλαιον ἀνήρχετο εἰς 176.700 μάρκα. Ἡ ἔκτασις τοῦ κτήματος ἦτο πολὺ μεγάλη. Ἦτο τὸ μεγαλύτερον κτήμα τῆς περιοχῆς μας. Περιεῖχον παντὸς εἶδους φυτὰ, δημητριακὰ, καρποφόρα δένδρα, φυτῶρια μὲ τὰ ωραιότερα λουλούδια, λαχανικὰ παντὸς εἶδους.

Στὶς περιφέρειαι τοῦ ΧΕΡΤΖΜΠΕΡΓΚ ΤΖΕΣΣΕΝ, Βιτεμβέργης, ΤΟΡΓΚΑΟΥ καὶ τὸ ΜΕΚΛΕΜΒΟΥΡΓΟΝ, εἶχα αὐξήσει ἀκόμη περισσότερον τὴν κτηματικὴν περιουσίαν μου, γύρω στὰ 80 στρέμματα. Ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἡ ἐπέκτασις αὐτῆς τῆς ἐργασίας μου καὶ τῶν κτημάτων μου ὠφείλετο εἰς τὸ ὅτι ἦμουν ἐλεύθερος ἀγρότης. Γενικῶς, ἡ παραγωγὴ καὶ ἡ ἀπόδοσις τῶν ἀγροτικῶν κτημάτων ἦτο πολὺ καλύτερη, ὅταν ἦσαν ἀκόμη ἀνεξάρτητοι οἱ ἀγρότες, παρὰ ὅταν ἐνετάχθησαν εἰς τὰ Κολχόζ. Διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἤθελα ποτὲ νά ἐνταχθῶ εἰς τὰ Κολχόζ ἢ νά συμμετάσχω εἴτε μὲ μέρος τῶν κτημάτων μου, εἴτε μὲ τὴν προσωπικὴν μου ἐργασίαν. Πρὸ τῆς ἀποφασιστικῆς αὐτῆς ἀρνήσεώς μου εἶχεν ἔλθει μὲ ἐπιτροπὴ ἀποτελούμενη ἀπὸ ἕνα ἀντιπρόσωπον τῆς μυστικῆς Ἀστυνομίας τοῦ Ἀνατολικοῦ Βερολίνου, ἕνα ἀντιπρόσωπον τῆς περιφερείας μου, ἕνα ἀντιπρόσωπον τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου καὶ τὸν πρόεδρον τῆς κοινότητος καὶ μὲ προέτρεπε νά ἐνταχθῶ εἰς τὰ Κολχόζ, ὁπότε θὰ εἶχα, δῆθεν, πολὺ μεγαλύτερα ὄφελῃ. Λίγες ἡμέρας μετὰ τὴν σθεναρὰν ἀρνήσιν μου ἐπέδραμον στὸ χωριὸν μας ἀνώτεροι κομμουνισταί, ὁ κομματικὸς ἀντιπρόσωπος τῆς περιφερείας, στρατιωτικοὶ μὲ πολιτικὰ καὶ ἀστυνομικοὶ τῆς μυστικῆς ἀσφαλείας, οἱ ὅποιοι μᾶς ὑπεχρέωσαν, μὲ κάθε εἶδους ἐκβιαστικὰ καὶ βαρβανιστικὰ μέσα, νά ἐνταχθῶμε στὰ Κολχόζ.

Προειδοποιήθηκα έγκαιρώς και μεταξύ 10.3.60 και 11.3.60, μαζί με την γυναίκα μου, τώσκασα για τὸ Δυτικὸ Βερολίνο. Ἐπρωτιμήσαμε νὰ ἐγκαταλείψουμε μιὰ τόσο μεγάλη και παλιὰ κτηματικὴ περιουσία πού εἶχαν, γιατί κανένας δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῆ πόση μεγάλη πίεσι και πόσο ἰσχυρὸν ψυχικὸν κλονισμὸν ὑπέστημεν, πράγμα πού δὲν μπορούσαμε πλέον νὰ ὑποφέρουμε.

Διαβεβαιώνω τὴν ἀλήθειαν τῶν λεγομένων ὑπ' ἐμοῦ».

32. Καὶ οἰκονομικοὶ ἐκβιασμοὶ

ἽΟ Χάνς Βάντ, ἀνέφερε τὰ ἐξῆς:

«Ἡ κόρη μου ἀπὸ τὸ 1956 μέχρι τὸ 1957 εἶχε πάρει ὑποτροφία γιὰ τὴν Γεωργικὴν Σχολὴ τοῦ ΡΗΜΠΙΝΣ, γιὰ νὰ σπουδάσῃ κηπουρός. Γιὰ τὴν ὑποτροφία τῆς ἔδιδαν 3.000 μάρκα. Ὅταν ἐγὼ ἠρνήθην νὰ ἐνταχθῶ στὰ Κολχόζ μου εἶπαν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψω τὸ ποσὸν τῆς ὑποτροφίας ἀμέσως. Ὅπως ἔμαθα, τοὺς ἴδιους ἐκβιασμὸς εἶχαν κάμει και στοὺς ἄλλους ἀγρότες πού εἶχαν πάρει ὑποτροφία γιὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν παιδιῶν τους και ἀρνήθησαν νὰ ἐνταχθοῦν εἰς τὰ Κολχόζ. Εἰς περίπτωσιν ἐξαπατήσεως ἢ ποιητὴ εἶχε ὀρισθῆ γύρω στὰ 12.000 μάρκα!»

33. Καμμιά ἐλευθερία δὲν ὑπάρχει γιὰ τοὺς ἀγρότες.

ἽΟ ἀγρότης Ρουντολφ Κλέντερ ἀφηγήθη τὰ ἐξῆς:

«... Ὅταν οἱ καθοδηγηταὶ και οἱ στρατολόγοι ἦρθαν στὸ χωριὸ μου, τὸ Κατεμπόβ, και προσεπάθησαν νὰ με ἀναγκάσουν νὰ ἐνταχθῶ στὸ Κολχόζ, ἐγὼ τοὺς ρώτησα «ἐὰν ἢ ἐνταξις στὰ Κολχόζ εἶναι ἐλεύθερη», μου ἀπήντησαν πὼς «εἶναι ἐντελῶς ἐλεύθερη» και τότε πάλιν ἐγὼ τοὺς εἶπα: «Καλῶς· τότε δὲν χρειάζεται πλέον νὰ διαπραγματευώμεθα τὸ ζήτημα αὐτό, ἀφοῦ εἶναι ἐλεύθεροι οἱ ἀγρόται νὰ ἐντάσσωνται ἢ νὰ μὴ ἐντάσσωνται στὰ Κολχόζ (δηλ. δικαίωμά μου εἶναι νὰ μὴ ἐνταχθῶ στὰ Κολχόζ)». Ὅταν ἕνας ἀπὸ τοὺς διαφωτιστάς μου εἶπε ὅτι ἢ ἐνταξις εἰς τὰ Κολχόζ εἶναι τὸ καλύτερον, τοῦ ἀπήντησα ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνας ὑπολογισμὸς δι' ἀνοήτους. Προσεπάθησαν με ὅλα τὰ μέσα νὰ με πείσουν, ἀλλὰ εἰς μάτην.

Στὰς 16 Μαρτίου ἐνεφανίσθησαν πάλιν τὰ τάγματα τῶν στρατολόγων, τὰ ὁποῖα ἀπετελοῦντο ἀπὸ ομάδας 3 προσώπων, ὁ δὲ εἰς ἐκ τῶν τριῶν ἀνήκεν εἰς τὰ τάγματα ἀσφαλείας τοῦ Κράτους. Τὰ τάγματα αὐτὰ ὑποβοηθοῦντο και ἀπὸ αὐτοκίνητα με μεγάφωνα, τὰ ὁποῖα ἔλεγον ὅτι τὰ 80% τῶν ἀγροτῶν ἔχουν ἐνταχθῆ στὰ Κολχόζ. Τέλος προσεκλήθησαν οἱ ἀγρότες νὰ ἐμφανισθοῦν στὰ γραφεῖα τῆς Κοινότητος, ὅπου ἐκεῖ εἶχαν ἐγκατασταθῆ τὸ ἄνθος τῶν καθοδηγητῶν. Ἐκεῖ ἔγινε ἢ τελευταία «στρατιωτικὴ» ἐπιθεώρησις τῶν ἀγροτῶν. Τοὺς εἶπαν ἐπίσης ὅτι εἶναι μάταιο νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ἀρνοῦνται νὰ ἐνταχθοῦν στὰ Κολχόζ, ἐφ' ὅσον ὅλη ἢ περιφέρεια ἔχει ἤδη ἐνταχθῆ.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ ἀγρότες εἶχαν πληροφορηθῆ ὅτι στὰ γειτονικὰ χωριά, μερικοὶ ἀγρότες πού ἤρουντο νὰ ἐνταχθοῦν στὰ Κολχόζ συνελήφθησαν. Ἡ ἀρνησις τῆς ἐντάξεως στὰ Κολχόζ εἶχε συνεπακόλουθον τὴν σύλληψιν. Ἐξ αἰτίας τῶν περιστατικῶν αὐτῶν ἀντελήφθησαν πλέον οἱ ἀγρότες ὅτι θὰ ἦτο ἀνοησία νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ἀρνοῦνται. Ἐγὼ ἀπέφυγα νὰ πάω στὰ γραφεῖα τῆς κοινότητος, διὰ τοῦτο ἦλθαν οἱ στρατολόγοι στὸ σπίτι μου και μου εἶπαν πὼς εἶμαι ὁ τελευταῖος πού δὲν ἐνετάχθη στὰ Κολχόζ. Μὲ τὰς μεθόδους αὐτάς και τοὺς σκοποὺς πού εἶχαν δημιουργηθεῖ οἱ στρατολόγοι ἀπεφάσισα, γιὰ νὰ τοὺς ξεφορτωθῶ και νὰ μπορέσω νὰ τὸ σκάσω ἀργότερα, νὰ ὑπογράψω και ἐγὼ. Ἀπεφάσισα ἐπίσης κατόπιν νὰ ἐργασθῶ εἰς τὰ Κολχόζ, γιὰ νὰ μπορέσω κατόπιν νὰ τὸ σκάσω καθ' ὅτι εἶχα πληροφορηθῆ ὅτι μερικοὶ ἀγρότες πού δὲν προσέφερον τὰς ὑπηρεσίας των (μετὰ τὴν ὑπογραφή

των) εἰς τὰ Κολχόζ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ σκάσουν, γιατί τοὺς πήραν τὶς ταυτότητές των. Ἡμοὶ να λοιπὸν ἐξ αἰτίας τοῦ περιστατικοῦ αὐτοῦ πολὺ προσεκτικὸς γιὰ νὰ προπαρασκευάσω τὴν φυγὴν μου, τὴν ὁποίαν καὶ κατώρθωσα μαζί με τὴν γυναῖκα μου καὶ τὰ δύο παιδιὰ μου, καταφυγὼν εἰς τὸ Δυτικὸν Βερολίον, ὅπου συναντήσαμε ἐπὶ τέλους ὑγιεῖς βάσεις».

31. Ζωστὴ κόλασις ἢ στρατολογία ἀγροτῶν.

Ὁ καλλιεργητὴς Ἔρβιν Κρέγκελιν ἀφηγήθη τὰ ἑξῆς:

«Τὸ ΜΟΝΚΕΜΠΟΥΝΤΕ, τῆς ἐπαρχίας ΒΕΚΕΡΜΟΥΝΤΕ, ἀπέτελετο ἀπὸ 1200 μόνιμους κατοίκους. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχον μόνον 8 ἀγρότες. Οἱ ἄλλοι ἦσαν ψαράδες καὶ ἐργάτες, οἱ ὅποιοι εἶχαν καὶ ἀπὸ ἓνα μικρὸ κτῆμα (περίπου 2 στρεμμάτων) ἀπὸ καρυδιές.

Στὶς ἀρχὲς Μαρτίου 1960 ἄρχισε εἰς τὴν περιφέρειάν μας μιὰ γιγαντιαία ἐνέργεια στρατολογίας γιὰ νὰ θέσουν τὶς βάσεις τῶν Κολχόζ. Ἦρθαν δηλαδὴ 40 στρατολόγοι με αὐτοκίνητα καὶ σημαντικὸς ἀριθμὸς ἀστυνομικῶν. Ἐκαστος κάτοικος «ἐπολιορκεῖτο» ἀπὸ πολλοὺς στρατολόγους. Ἡ στρατολογία αὕτη ἦτο σωστὴ κόλασις. Τὸ χωριὸ μας ἐκυκλώθη κυριολεκτικῶς. Ἐν καιρῷ νυκτὸς ἦρθαν οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ μ' ἐφ' ὄπλου λόγῃ μᾶς ἐξύπνησαν.

Ἀπὸ ἓναν ἀρτεργάτην, ὁ ὁποῖος εἰργάζετο εἰς τὸ γειτονικὸ ἀρτοποιεῖον, εἶχα μισθώσει ἓνα κτῆμα 2½ στρεμμάτων, τὸ ὁποῖον ἀνήκεν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐργάτου αὐτοῦ. Χωρὶς κανένα ἐρώτημα μοῦ πήραν τὸ κτηματάκι αὐτὸ διὰ τὰ Κολχόζ. Ἀπὸ ὄλους τοὺς κατοίκους ἐπίσης ἀπήτησαν νὰ παραδώσουν εἰς τὰ Κολχόζ τὸ μικρὸ κτηματάκι ποῦ ἀνῆκε σὲ κάθε ἐργάτη! Συγχρόνως ἐκλήθησαν νὰ προσφέρουν τὴν χειρωνακτικὴν ἐργασίαν των διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς παραγωγῆς εἰς τὰ Κολχόζ.

Εἰς μίαν συγκέντρωσιν, ὅπου ἦσαν παρόντες 50—60 ἰδιοκτῆται ἀρτοποιεῖων, τοὺς ἐτέθη τὸ ἐρώτημα: «Ποῖος εἶναι ὑπὲρ τῆς μετατροπῆς τῆς παραγωγῆς σύμφωνα με τὸ σύστημα τῶν Κολχόζ;». Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἐρωτήματος 3—4 μόνον παρουσιάσθησαν καὶ ἔλαβαν τὸν λόγον. Οἱ ἄλλοι ἐφοβοῦντο νὰ εἶπουν ὅτι ἔχουν ἀντίθετον γνώμην καὶ κανένας δὲν ὠμίλησε. Τότε ὁ ἀρχηγὸς τῆς συγκεντρώσεως εἶπε: «Εἴτε ὑπάρχουν ἀντιρρήσεις εἴτε ὄχι, ἡ ἀπόφασις ἐλήφθη ὁμοφώνως! Συμφωνοῦμεν ὅλοι. Γιατὶ καὶ αὐτοὶ ποῦ δὲν μιλάνε σημαίνει ὅτι συμφωνοῦν μαζί μας! !».

35. Ἀποξενωθήκαμε ἀπὸ τὰ κτήματά μας

Ὁ ἀγρότης ΒΕΡΝΕΡ ΓΚΙΖΕ ἀπὸ τὸ χωριὸ Κῆτς τῆς ἐπαρχίας Ραθένοβ, ἀφηγήθη μετὰξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς:

«Μὲ ρώτησαν κατ' ἀρχὰς γιατί δὲν εἶμαι μέλος τῶν Κολχόζ. Ἐγὼ τότε ἀμέσως τοὺς ρώτησα, ἐὰν «ἢ ἔνταξις εἰς τὰ Κολχόζ εἶναι ἐλευθέρη ἢ ἐπιβάλλεται διὰ νόμου. Οἱ «σύντροφοι» μοῦ ἔδωσαν νὰ ἐνοήσω ὅτι ναὶ μὲν ἡ προσφορὰ τῆς ἐργασίας εἰς τὸ κράτος δὲν ἐπιβάλλεται διὰ νόμου, ἀλλὰ ἡ μπολσεβικοποίησις τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς ἔχει καταστή πλέον Νόμος. Ἐγὼ τοὺς εἶπα πάλιν ὅτι οὐδέποτε θὰ γίνω παρὰ τὴν θέλησίν μου μέλος τοῦ Κολχόζ. Ὅταν ἔφυγα ἐπήγα στοὺς ἄλλους ἀγρότες καὶ τοὺς εἶπα ὅτι πρέπει νὰ ἐπιμείνωμεν κρατερῶς, νὰ μὴ ἐγγραφῶμεν στὰ Κολχόζ.

Ἡ πίεσις ὁμῶς τῶν στρατολόγων μετὰ ταῦτα ἔγινε πολὺ ἰσχυροτέρα, ὁπότε ἠναγκάσθησαν οἱ ἀγρότες νὰ ἐγγραφοῦν, πλην ἐμοῦ. Ἐγὼ ὁμως ἔκτοτε, ἐπειδὴ παρέμεινα μόνος μακρὰν τῶν Κολχόζ, δὲν μπόρεσα νὰ ἡσυχάσω ἀπὸ τὰς συνεχεῖς δ-χλήσεις καὶ πιέσεις τῶν στρατολόγων. Ἐνεκα τούτου με παρῶτρυνε ἡ σύζυγός μου, ἢ ὁποία εἶχε ὑποκύψει καὶ εἶχε γίνε μέλος τῶν Κολχόζ νὰ ἐγγραφῶ καὶ ἐγὼ εἰς αὐτά. Ἀποφασίσσαμε λοιπὸν νὰ ἀποξενωθῶμεν ἀπὸ τὰ κτήματά μας κατ' ὀλοκλη-

ρίαν δια νὰ μπορέσουμε νὰ παραμείνουμε ἐλεύθεροι ἀγρότες καὶ ἔτσι ἐφυγαδεύθη-
μεν εἰς τὸ Δυτικὸν Βερολῖνον».

36. «Γουρούνι ἀγρότη, θὰ πεδάνης στὰ βασανιστήρια...»

«Ἐγὼ ὁ ΙΑΚΩΒ ΓΚΡΑΟΥΜ, ἐλεύθερος ἀγρότης, 54 ἐτῶν ἀπὸ τὸ Φραου-
κενβέλντε τῆς περιφερείας Φραϊενβάλντε τῆς ἐπαρχίας Φρανγκούρτ Ὀντερ σὰς
ἀναφέρω τὰ κάτωθι: ὁ

«Στὶς 13 Μαρτίου 1960 ἔλαβα «κλήσιν» ἀπὸ τὴν γραμματεία τῆς κοινότητος
μας νὰ ἐμφανισθῶ ἀμέσως εἰς τὰ γραφεῖα τῆς κοινότητος. Δὲν ἤξευρα τί συνέβαινε.
Ὅταν ἐπῆγα ἐκεῖ, ἦσαν 8 ἄτομα καὶ ἓνας ἀστυνομικός. Ἀπὸ τὰ πρόσωπα αὐτὰ
μου ἦσαν τὰ ἐξῆς γνωστά: Ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος, ὁ γραμματεὺς τοῦ κομμου-
νιστικοῦ κόμματος τῆς περιφερείας ὀνόματι Ἔριχ Λούμπερκ, ὁ πρόεδρος τῆς πε-
ριφερείας καὶ μέλος τοῦ κόμματος ὀνόματι Ὅττο Ἄλτμαν. Ὅλοι αὐτοὶ μὲ ἐκάλε-
σαν πολὺ ἄγρια καὶ χωρὶς συζήτησι νὰ ἐνταχθῶ στὰ Κολχόζ. Κατὰ τὴν διάρκειαν
τετραώρου ἀνακρίσεως καὶ πιέσεων μὲ ὕβριζον συνεχῶς «γουρούνι ἀγρότη» καὶ
«ἐγκληματία πολέμου». Συνεπεία τῆς ἀδικαιολογήτου καὶ ἀδιαντρόπου αὐτῆς ἐπι-
θέσεως ἐναντίον μου ἔπαθα καρδιακὴ διαταραχὴ καὶ ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψω σπῖτι
μου. Ἔτσι διεκόπη ἡ συζήτησις.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐδημοσιεύθη μία γενικὴ προκήρυξις δι' ὅλους τοὺς ὑπο-
λοιπούς ἀνεξαρτήτους ἀγρότας. Ὑπῆρχον ἀκόμη 30 ἀνεξάρτητοι ἀγρότες. Αὐτοὶ
ἔπρεπε συμφώνως πρὸς τὴν προκήρυξιν ν' ἀποφασίσουν νὰ ἐνταχθοῦν εἰς τὰ Κολ-
χόζ. Ὁ πρόεδρος τῶν Κολχόζ τοὺς ἐφοβέρισεν ὅτι ἡ ἀρνήσις διὰ τὴν ὑπαγωγὴν τῶν
ἀγροτῶν εἰς τὰ Κολχόζ συνεπάγεται παράπτωμα καὶ ὅτι εἰς τὰ γειτονικὰ χωριά
ὅπου οἱ ἐλεύθεροι ἀγρότες δὲν ἤθελαν νὰ ἐνταχθοῦν στὰ Κολχόζ, συνελήφθησαν καὶ
ὠδηγήθησαν διὰ μέσου τῆς νυκτὸς εἰς ἓνα ὑπόγειον, τὴν δὲ ἡμέραν τοὺς ἔβαλαν
σὲ μιὰ καρέκλα βασανιστηρίων, ἡ ὁποία εἶχε μόνον δύο σιλερόνιες βάσεις καὶ ἐκεῖ
ἔδασανίσθησαν. Ὅποιοι λοιπὸν ἐκάθητο στὴν καρέκλα αὐτὴν καὶ δὲν ὑπετάσσετο,
τὸν ἔγερναν πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἡ καρέκλα αὐτὴ εἶχεν ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τῆς κεφα-
λῆς του ἓνα αἰχμηρὸ μαχαίρι καὶ πάνω σ' αὐτὸ ἀκουμοῦσε ὁ λαιμός. Ἐπίεζαν τότε
μέχρις ὅτου ἀναγκασθῆ νὰ ὑποταχθῆ. Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὰ τὰ βασανιστήρια ποὺ ἄ-
κουσαν οἱ ἀγρότες ἐφοβήθησαν καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ὑπογράψουν. Ἐγὼ ἐπῆγα
πάλι στὸ σπῖτι μου, διότι ἔπαθα δευτέρα καρδιακὴ προσβολή, ἀλλὰ ἔπρεπε πάλιν
νὰ ξαναπάω στὴν κοινότητα καὶ νὰ ὑπογράψω. Ἡ γυναῖκα μου καὶ ὁ υἱός μου δὲν
ὑπέγραψαν».

7. «Μὲ τὰ κολχόζ τὸ μέλλον τῶν ἀγροτῶν δὲν εἶναι καλὸ ...»

Ὁ ἀγρότης Χέρμπερτ Λούμαν ἀφηγήθη:

«Στὸ χωριὸ Γκοντὸβ τῆς περιφερείας Κύριτς εἶχα ἓνα ἀγρόκτημα γύρω στὰ
45 στρέμματα ἀπὸ καρυδιές. Στὴν περιοχὴ, τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1960, ὑπῆρχαν
ἀκόμη 15 ἐλεύθεροι ἀγρότες. Ὅταν ἀρχισε ἡ θιαία στρατολογία ἐμένα μου ἔκα-
ναν πρότασι νὰ γίνω πρόεδρος τῶν Κολχόζ, διότι ἦμουν ὁ μόνος κατάλληλος γιὰ
νὰ παρασύρω στὸ χωριὸ—λόγῳ τῆς ἐμπιστοσύνης ποὺ μου εἶχαν—τὸ 90% τῶν ἀ-
γροτῶν. Ἀρνήθηκα νὰ δεχθῶ, γιατί δὲν ἤθελα νὰ χάσω τὴν ἐλευθερίαν μου.

Στὶς 16.3.60 μὲ ὑπεχρέωσαν νὰ ὑπογράψω τὴν ἐνταξίν μου στὰ Κολχόζ. Τὴν
ἰδίαν ἡμέραν τὰ τμήματα τῶν στρατολόγων ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὸ χωριὸ διε-
τυμπάνιζον πρὸς τοὺς ἐλευθέρους ἀγρότας τὰ ἐξῆς: «Ἐὰν δὲν ὑπογράψετε σήμερα,
θὰ περιμένωμε τὴν ἐπομένην ἡμέραν, καὶ ἐὰν ὄχι τὴν μεθεπομένην, καὶ ἐὰν πάλιν
ἀρνηθῆτε τότε θὰ πέσετε εἰς βαρὺ παράπτωμα». Συγχρόνως εἰς τὸ Βέλοβ 10 ἀ-
στυνομικοὶ μὲ στολὴ ἐφοβέριζαν τοὺς ἀγρότες ὅτι, ἐὰν δὲν δεχθοῦν μὲ τὸ καλὸ θὰ
ἀναγκασθοῦν μὲ τὸ ζόρι νὰ δεχθοῦν τοὺς ὄρους τῶν Κολχόζ.

Μετα ταύτα μου έδωσαν, στις 26.3.60, την θέσιν δημοσίου λειτουργού εις τὰ Κολχός και τήν 1.4.60 με έκαναν πρόεδρον. 'Από αυτήν την θέσιν έκαμα πολλές διαπιστώσεις και έπιβεβαίωσα πόσο σωστά σκεπτόμουν που δεν ήθελα να ένταχθώ στα Κολχός. 'Εγνώριζα καλώς ότι με τὰ Κολχός τὸ μέλλον τῶν έλευθέρων άγροτῶν δεν θα είχε καλὸ αποτέλεσμα. Μέχρις ένός σημείου φαινομενικῶς έφαινετο πῶς εἶμεθα μεγάλοι άγρότες, ένῶ εις τήν πραγματικότητα εἶμεθα άνθρωποι τρίτης κατηγορίας. "Ετσι ή εϋθύνη μου άπέναντι τῶν παλαιῶν μου φίλων και έλευθέρων άγροτῶν θα έπεκρέματο επάνω μου, έπειτα από τις τόσες πολλές δύσκολες ήμέρες που θα συναντήσουμε στα Κολχός. Εις τήν περιφέρειάν μας ή χειρωνακτική εργασία εις τὸ Κολχός που ειχε τήν επωνυμίαν «Κάρολος ὁ άγαπητὸς υπηρέτης» και άπτελειτο από 500 στρέμματα, έπληρώνετο ὡς εξής: Τὸ μεροκάματο ειχε 1,72 μάρκα και 3,20 μάρκα έδίδοντο στο Κράτος. 'Η άποπληρωμή έφθανε τὰ 6.97 μάρκα και με τήν διαφοράν έπιστάνετο ὁ εργάτης. Αϋτήν τήν αντίθεσιν στην άγροτική πολιτικήν τῶν Κολχός τήν εγνωρίζαμεν ήμεεις οἱ έλεύθεροι άγρότες γι' αϋτὸ μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς άρνούμεθα πάση θυσίᾳ να ένταχθούμε. 'Η τρομοκρατία ὅμως ήτο τόσο μεγάλη και φοβερή, ὅποτε εγὼ τήν 16ην Μαρτίου 1960, δηλ. τήν ἴδια ήμέρα πὸ με διώρισαν πρόεδρο τῶν Κολχός μαζί με τήν οικογένειάν μου και τὸν πενθερόν μου τῶσκασα γιὰ τὸ Δυτικὸ Βερολίνο».

38. «Ὁ ἄγρότης δεν ὑποκύπτει εἶναι κατάσκοπος»

Ὁ άγρότης Χάνς Γιόζεφ Μπύρνερ άφηγήθη τὰ εξής γιὰ τὰς πιέσεις που ὑπέστη:

«'Η πιέσις και οἱ έκβιασμοὶ γιὰ να έγγραφουμε στα Κολχός ειχεν άρχίσει από τὸ 1959. Στην άρχή μᾶς έκαναν αἰφνιδιασμοὺς στα σπίτια μας. "Ηρχοντο βλοσυροὶ και άγριοι στρατιῶτες με έφ' ὄπλου λόγχη και εκύκλωναν τὸ σπίτι. Φυσικά, στα καλὰ καθούμενα μᾶς άπηγόρευαν να βγοῦμε έξω. 'Αφου μᾶς πολιορκούσαν έτσι γιὰ καμμιά ὥρα, ένεφανίζετο ὁ «σύντροφος καθοδηγητής», ὁ ὁποῖος άρχιζε τήν καθοδήγηση γιὰ να ένταχθούμε στα Κολχός. Παρὰ τις πιέσεις, τοὺς έξευτελισμοὺς και τις κακουχίες τὸ θάρρος δεν μᾶς έλειπε και άρνούμεθα. Στις 21 Μαρτίου ὅμως τοῦ 1960 άρχισε μιὰ άκόμη συστηματική του προσπάθεια. Μᾶς εκάλεσαν ὅλους στην πλατεία τοῦ χωριοῦ. 'Εκει ήσαν παρατεταγμένα τὰ «'Ερυθρὰ Τάγματα».

'Επὶ 4ωρον εκεί προσεπάθουν να μᾶς πείσουν ὅτι θα έπρεπε να πάρουμε ὀριστική άπόφαση γιὰ να έγγραφουμε εις τὰ Κολχός και ὅτι εἶναι τὸ μόνο χωριὸ που άκόμη δεν ἔχει πάρει άπόφαση. "Επειτα από τήν 4ωρη αϋτήν «συζήτησιν» ὑπέγραψαν οἱ πρώτοι άγρότες μιὰ έτοιμη δήλωση που τοὺς έδωσαν και εις τήν ὁποίαν, κάτω από τήν ὑπογραφήν, ανεφέρετο ή εξής φράσις: «Πρόθυμοι γιὰ μιὰ ὁμαδική εργασία γιὰ τὰ Κολχός τοῦ χωριοῦ μας!».

'Επίσης εις ἕνα κατάλογο που τὸν περιέφερον γιὰ να ὑπογράψουν οἱ άγρότες ήτο ὑποχρεωτική ή διατύπωσις τῆς εξής φράσεως κάτω από τήν ὑπογραφήν «άποδέχομαι έλευθέρως»!! Στις 31.3.60 εκλήθησαν πάλιν οἱ άγρότες γιὰ μιὰ «συνδιάλεξι» εις τὰ γραφεῖα τῆς κοινότητος, ὅπου εκεί παρευρίσκοντο και οἱ διαφωτισταὶ τῆς περιφέρειας μας. Κατόπιν μακρῶν συζητήσεων και παρωτρύσεων εκεί ήρωτήθησαν οἱ άγρότες γιὰ να δηλώσουν εις ποῖον τύπον τῶν Κολχός προτιμοῦν να έγγραφουν (τύπου I ή τύπου III) ή εἰς ἕαν ἔχουν καμμιά άπορία άκόμη. Οἱ άγρότες τότε έθρουρήθησαν και άπήνησαν ὡς εξής: «Γιὰ δικαιώματα δεν γίνεται λόγος. Μόνον γιὰ ὑποχρεώσεις;». 'Εγὼ δὲ μόνος εἶπα στοὺς διαφωτιστὰς ὅτι προτιμῶ να παραμείνω έλεύθερος μαζί με τήν γυναίκα μου γιὰ να καλλιερῶ τὰ 22 στρέμματα καρυδιῶν και να τρέφω τις 17 στάνες τῶν ζωντανῶν μου και τὰ 30 γουρούνια μου

καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὰ παραδώσω εἰς τὰ Κολχόζ, ἐπίσης δὲν θέλω νὰ δώσω οὔτε τὴν προσωπικὴ μου ἐργασία. Οἱ καθοδηγηταὶ ἔγιναν κυριολεκτικῶς θηρία ἀπὸ τὴν ἀπάντησίν μου. Τότε μοῦ ἀπήντησαν τεχνηέντως, ὅτι πρέπει νὰ διαμοιράσω τὴν βοήθειαν τοῦ κτήματός μου με τοὺς ἄλλους ἀγρότες. Ἐγὼ πάντως δὲν ὑπέγραψα καὶ ἔφυγα ἀνήσυχος ἀπὸ τὴν σύσκεψιν αὐτὴν.

Τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν μοῦ ἐγνωστοποιήθη ὅτι ἐπικρατεῖ ἡ φήμη ὅτι εἶμαι κατὰσκοπος τῆς Δύσεως καὶ ὅτι θέλω νὰ μεταφερθῶ ἐκεῖ. Αὐτὴ ἡ κουβέντα ἔγινε γνωστὴ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἀγρότες, καὶ γιὰ τοῦτο ἀνεληφθήμεν καλὰ πῶς δὲν ὑπάρχει καμμία σωτηρία γιὰ μᾶς παρὰ μόνον νὰ τὸ σκάσουμε γιὰ τὴν Δυτικὴν Γερμανίαν».

39. Μὲ ἐχώρτασαν μὲ ψέματα...»

Ὁ ἀγρότης Ζίγκφριντ Βέντλερ ἀφηγήθη:

«Ὁ ὑποχρεωτικὸς κολλεκτιβισμὸς εἰς τὴν ἀγροτικὴν οἰκονομίαν τοῦ χωριοῦ μας ἄρχισε τὸ φθινόπωρον τοῦ 1959. Ἐνα τμῆμα ἀπὸ καθοδηγητὲς καὶ ἀστυνομικοὺς ἦταν ἐντεταλμένο με τὴν κολλεκτιβοποίησιν. Τὸ φθινόπωρον 1959 εἴμεθα ἀκόμη ἐλεύθεροι ἀγρότες. Ἡ γενικὴ πίεσις τῶν ἀγροτῶν γιὰ τὰ Κολχόζ ἄρχισε τὸν Μάρτιον τοῦ 1960. Τὰ οἰκονομικὰ τοῦ ἀγροκλήματός μου ἐπήγαιναν πολὺ καλὰ καὶ ὡς ἐκ τούτου, παρ' ὅλας τὰς πιέσεις καὶ ὑποσχέσεις ποῦ μοῦ ἔκαμαν δὲν μπόρεσαν νὰ με πείσουν νὰ ἐνταχθῶ στὰ Κολχόζ. Ἔτσι γιὰ νὰ δελεάσουν μοῦ ἐπρότειναν νὰ γίνω πρόεδρος τῶν, νὰ κάμω ἕνα ἀνέξοδο ταξεῖδι στὴν Μαύρην θάλασσα, ὅπου, ἐκεῖ, ἔμελλε νὰ ἐπισκεφθῶ μιὰ σχολὴ τῶν Κολχόζ, θὰ μοῦ ἐπλήρωναν δὲ ὅλας τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας μου, θὰ μοῦ ἔδιδαν δηλαδὴ χρήματα γιὰ νὰ βοηθήσω τὶς ἀνάγκες τῆς οἰκογενείας μου. Εἰς ἀνταμοιβὴν ἐγὼ ἔπρεπε νὰ παραδώσω τὸ σπίτι μου εἰς τὰ Κολχόζ ἄνευ κόστολογήσεως!

Ὅλας αὐτὰς τὰς ὑποσχέσεις τὰς ἀπέκρουσα δι' ὃ καὶ ἐπανήλθον οἱ στρατολόγοι. Ἔτσι τὸ μεσημέρι τῆς 30 Μαρτίου 1960 ἦλθεν ὁ διευθυντὴς μαζί με ἕναν ἄλλον στρατολόγον' Ὁ διευθυντὴς μοῦ ἔδωσε πάλιν ὑποσχέσεις καὶ με παρώτρυνε νὰ ἐνταχθῶ στὰ Κολχόζ. Μοῦ ὑποσχέθηκε, δηλαδὴ, ὅτι θὰ μπορούσα νὰ κρατήσω, ἀκόμη, γιὰ τὸν ἑαυτόν μου τὸ θέρισμα τῆς χρονιάς αὐτῆς. Καὶ αὐτὴν τὴν πρότασιν ὅπως καὶ τὶς προηγούμενες τὶς θεώρησα πῶς εἶναι μιὰ ἀπάτη. Ἦμουν χαροῦτος ἀπὸ τὶς συνεχεῖς ψευτιές.

Ἔκανα ὅμως ἕναν ὑπολογισμό, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ προετοιμῶ τὴν φυγὴν μου, καὶ σκέφτηκα ὅτι πιθανὸν θὰ ἔπρεπε κατὰ πρῶτον νὰ δεχθῶ τὴν ἐνταξίν μου στὰ Κολχόζ. Τὴν Δευτέραν ἐδημοσίευσα στὶς πρωινὲς ἐφημερίδες ὅτι ἐξεπλήρωσα τὴν πρότασιν περὶ ἐλευθέρας ἐντάξεώς μου στὰ Κολχόζ. Τὴν δὲ ὑπογραφὴν μου ἔμελλον νὰ τὴν δώσω σὲ μιὰ προκήρυξη ποῦ ἐπρόκειτο νὰ κάμουν τὰ Κολχόζ.

Μετὰ ταῦτα, ἀφοῦ ἐγνώρισα καλῶς ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια τὴν ἀπάτην καὶ τὰ συστήματα τῶν Κολχόζ στὰς 3.4.1960 μαζί με τὴν οἰκογενειάν μου τὸ ἔσκασα γιὰ τὸ Δυτικὸ Βερολίνο».

40. Ἐκκλησις βοηθείας.

Ἐκκλησις βοηθείας ἐκ μέρους ἀγρότου τῆς Ἀνατολικῆς Μέσης Γερμανίας, πρὸς τὴν Δυτικὴν Γερμανίαν:

«Σοβιετικὴ Ζώνη 23.3.60

Ἀνατολικὸν Βερολίνον (Κοινότης ORANIEN)

Πρὸς τὸν Ἐξοχώτατον

Πρόεδρον τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Κυβερνήσεως

Δρ Ἀντενάουερ

Μὲ πιστικὰ καὶ ἀνελεύθερα μέσα μᾶς ὑπεχρέωσαν νὰ ἐνταχθῶμεν εἰς τὰ Κολχός. Ἐνα κτήμα ἀπὸ 53 στρέμματα ἔχει τώρα παραδοθῆ εἰς τὴν Κυβέρνησιν Οὐλμπριχτ. Εἴμεθα ἀκόμη πολλοὶ ἄλλοι εἰς τὴν αὐτὴν μοῖραν. Ἦναγκάσθημεν νὰ σᾶς γράψωμεν καθ' ὅτι ἐπὶ 14 ἡμέρας ἔχει σταθμεύσει εἰς τὴν περιφέρειάν μας ἕνας ὄμιλος ἀπὸ 10 ἄνδρες τῆς Ἀσφαλείας τοῦ Κράτους. Τὸ κακὸ τοῦτο ποῦ μᾶς ἔτυχε δὲν μπορούμε πλέον νὰ τὸ ἀνεχθοῦμε. Μέχρι τὸ φθινόπωρο τοῦ 1960 ἐλπίζομεν νὰ αἰσθανθῶμεν καὶ ἐμεῖς ὅτι εἴμεθα κύριοι ἐνὸς κτήματος. Καὶ ἐλπίζομεν κατὰ τὸ τρέχον ἔτος θὰ ἔχωμεν βοήθειαν ἀπὸ σᾶς καὶ τὴν Κυβέρνησιν διὰ νὰ δυνηθῶμεν καὶ ἐμεῖς νὰ ζήσουμε σὰν ἐλεύθεροι ἄνθρωποι καὶ νοιώσουμε τὸ συναίσθημα τῆς ἐλευθερίας.

Εὐχαριστοῦντες

.....»

41. «Θὰ σὲ κτυπήσουμε μὲ ὄπλο τὸν νόμο»

Συμβούλιον τῆς πόλεως ΜΥΝΧΕΝΜΠΕΡΓΚ
τῆς ἐπαρχίας ΣΤΡΑΟΥΣΜΠΕΡΓΚ

Κύριε ΒΕΡΝΕΡ ΚΑΓΚΕΝΤΟΡΝ

Παρακαλεῖσθε ὅπως εἰς τὰς 12.3.60 ὥραν 15ην ἐμφανισθῆτε εἰς τὰ γραφεῖα μας διὰ μίαν σύσκεψιν ἐπὶ θέματος τ α ξ ι κ ῆ ς μ ε τ α β ο λ ῆ ς.

Ἔχω νὰ σᾶς ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν, ὅτι ἐὰν δὲν συμμορφωθῆτε εἰς τὴν πρόσκλησιν αὐτὴν θὰ κληθῆτε κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου εἰς ἀπολογία.

42. Τί ἔκανες τὸ γάλα ἀγρότισσα.

Ἐνα Φέϊγ βολλὰν στὴν κοινότητα ΓΚΡΟΣΜΠΕΡΓΚΕΝ:

«Ἀγρότισσα ΡΑΣΙΓΚ.

—Ποῦ εἶναι τὸ γάλα;

—12.297 κιλά γάλα εἶχες ἀρμέξει ἀπὸ τὶς ἀγελάδες σου ἐφέτος.

—3.097 κιλά γάλα μόνον ἔχεις μέχρι τοῦδε παραδώσει διὰ τὸν λαόν.

—Ποῦ εἶναι τὰ ὑπόλοιπα 9.200 κιλά γάλα;

—Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅμως ἡ παραγωγή τοῦ γάλακτος διὰ τὰς Κοινότητες δὲν θὰ πάη καλά.

—Ἀγρότισσα ΡΑΣΙΓΚ.

—Μία ἀπάντησιν περιμένουν ὅλοι οἱ πολῖτες τῆς Κοινότητος ΓΚΡΟΣΜΠΕΡΓΚΕΝ: Τί τὸ τὸ ἔκαμες τὸ γάλα; Γιατί τὸ πούλησες καὶ δὲν τὸ ἔδωσες στὴν Κοινότητα;».

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὁ ἀναγνώστης πού διάβασε αὐτὸ τὸ βιβλιαράκι μὲ τὶς ἀφηγήσεις τῶν προσφύγων ἀγροτῶν τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας, θὰ σχηματίσει κίχλας μὲ πλήρη εἰκόνα τῆς τραγικῆς καταστάσεως στὴν ὁποία ἔχει περιέλθει ὁ ἀγρότης κάτω ἀπὸ τὸ Κομμουνιστικὸ καθεστῶς. Οἱ ἀφηγήσεις αὐτές, σταχυολογημένες ἀπὸ ἑκατοντάδες χιλιάδες ἄλλες χαρακτηριστικῆς τῶν μεθόδων πού χρησιμοποιοῦν οἱ κομμουνιστὰι γιὰ νὰ ἀρπάξουν τὴ γῆ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀγροτῶν γιὰ νὰ πατάξουν κάθε ἀντίστασι καὶ νὰ κάμψουν τὸ φρόνημα καὶ τὸ ἠθικὸ τῶν ἐλευθέρων ἀγροτῶν.

Μέσα ἀπὸ τὶς λιτὲς γραμμὲς τῶν ἀφηγήσεων τῶν προσφύγων Γερμανῶν ἀγροτῶν, ὁ ἀναγνώστης μαντεῖει περισσότερο, παρὰ διαβάζει, τὴν κίχλας πού ἐπικρατεῖ στὰ χωριά, τὴν κίχλας πού ἔχουν ἐξαπολύσει κατὰ τῶν ἀγροτῶν οἱ κομμουνιστὰι. Ἀλλὰ συγχρόνως ἀπὸ τὶς γραμμὲς αὐτὲς καταλαβαίνει γιὰ τὰ διάφορα ἑπταετῆ ἀγροτικὰ σχέδια ὅχι μόνον τοὺς κομμουνιστικῆς Γερμανίας, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς Ρωσίας καὶ τῶν ἄλλων χωρῶν πού ζοῦν κάτω ἀπὸ τὴν Κομμουνιστικὴ τυραννία ἔχουν σημειώση τόσο παταγώδη ἀποτυχία.

Γιὰ τὴν ὅτι συμβαίνει μὲ τοὺς ἀγρότες τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας συμβαίνει εἰς ὅλους τοὺς ἀγρότες κάθε χώρας πού ἔχει τὴν ἀτυχία νὰ ζῆ κάτω ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ σκλαβιά. Σὲ ὅλες τὶς χώρες ὁ κομμουνισμὸς ἀντιμετωπίζει τὸν ἀγρότη σὰν ἐχθρὸ του καὶ πρᾶσπαθεῖ μὲ ὅλα τὰ μέσα νὰ τὸν ἐξοντώσῃ. Οἱ Ἕλληνες ἀγρότες ἔχουν πολλὰ ἀσφαλῶς νὰ θυμηθοῦν ἀπὸ τὶς μαῦρες μέρες πού πέρασαν τὴν ἐποχὴ πού οἱ κομμουνιστοσυμμοριταὶ ἀλώνιζαν στὴν ἑλληνικὴ ὑπαιθρο.

Ὁ Ντέξο Νέμες, μέλος τοῦ πολιτικῆς γραφείου τοῦ οὐγγρικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, εἶπε τὶς τελευταῖες ἡμέρες μίαν ἀλήθεια γιὰ τὴν κατάστασιν τῶν ἀγροτῶν στὴν Οὐγγαρίαν. Ἴδου τὰ στοιχεῖα πού μᾶς δίδει:

«... Πλέον τῶν 700 Οὐγγρων ἀγροτῶν συνελήφθησαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος...».

Κατὰ δὲ οὐγγρικὴν ἐφημερίδα: «... κατὰ τὸ 1960 ἐσημειώθησαν 52 κρούσματα σαμποτάζ καὶ 15 περιπτώσεις ἐμπρησμοῦ εἰς ἀγροκτῆματα. Ἡ ἀντίδρασις κατὰ τῆς κολλεκτιβοποιήσεως ἐνετάθη...».

Εἶναι εὐκόλο νὰ φαντασθῆ κανεὶς ποιά ἀπελπισία σπρώχνει τοὺς ἀγρότες ὅταν ἀποφασίζουν νὰ καταστρέψουν τὰ κτήματά τους, νὰ βάλουν φωτιά στὰ σπαρτά τους καὶ νὰ καταστρέψουν τὰ μηχανήματα καὶ τὶς ἐγκαταστάσεις των. Εἶναι ἡ ἀπελπισία πού πιάνει ὅλους τοὺς ἐλεύθερους ἀνθρώπους ὅταν βλέπουν ὅτι ὁ μόνος δρόμος πού τοὺς ἀπομένει εἶναι ἡ σκλαβιά ἢ ὁ θάνατος.

Ἀλλὰ τὴν καλλίτερη περιγραφὴ τῆς ἀποτυχίας τῆς ἀγροτικῆς πολιτικῆς πού ἀκολουθοῦν οἱ κομμουνιστὰι τὴν ἔδωκεν ὁ ἴδιος ὁ Κροῦτσεφ στὸν περίφημο λόγόν του, στὸ τελευταῖο συνέδριον τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως.

Ὅπως ὅλοι ἐνθυμοῦνται ὁ κ. Κροῦτσεφ ἐδήλωσε ὅτι τὸ ἑπταετὲς ἀγροτικὸ

σχέδιο τῆς χώρας του κινδυνεύει νὰ ἀποτύχη καὶ ὅτι ἡ ἀγροικὴ παραγωγή συνεχῶς μειοῦται, μὲ κίνδυνον νὰ μὴν ὑπάρχουν καταναλωτικὰ ἀγαθὰ στὴν ἀγορά. Ὁ κ. Κροῦτσεφ εἶπεν ἀκόμη ὅτι ἂν θέλουν οἱ ἀγρόται νὰ δοῦν θεοῦ πρόσωπο θὰ πρέπει νὰ μιμηθοῦν τοὺς Ἀμερικανοὺς ἀγρότας, πού ἐνῶ ἔχουν στὴ διάθεσί τους λιγότερο ἔδαφος ἐν τούτοις παράγουν τέσσαρες φορὲς περισσότερα ἀπὸ τοὺς Ρώσους.

Μπορεῖ εὐκόλως νὰ καταλάβῃ κανεὶς τὴν ἀπελπισία τοῦ Ρώσου ἡγέτου τοῦ κομμουνισμοῦ. Αὐτὸς πού πάντοτε πολέμησε τὰ Δυτικὰ συστήματα νὰ ἀναγκάζεται νὰ διακηρύξῃ ὅτι ὁ κομμουνισμὸς πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ καπιταλιστικὰ συστήματα ἂν θέλει νὰ δῇ καλλίτερες ἡμέρες.

Τὶ σημαίνουν ὅμως ὅλα αὐτὰ στὴν πραγματικότητα; Σημαίνουν ἀπλούστατα ὅτι στὴν πράξη ἡ κολλεκτιβοποίησις ἔχει ἀποτύχει κατὰ ἀξιοθρήνητον τρόπον. Σημαίνει ἀκόμη ὅτι οἱ ἀγρότες πού ζοῦν σὰν σκλάβοι στὶς κομμουνιστικὰς χώρες προβάλλουν παθητικὴ ἀντίστασι καὶ ἀναγκάζουν τὸν κομμουνισμό νὰ ὑποχωρήσῃ. Πράγματι οἱ σκλάβοι ἀγρότες τοῦ Παραπετάματος, παρ' ὅλον ὅτι εἶναι «ἐγκλωβισμένοι» καὶ δὲν ἔχουν παρὰ ἐλάχιστη δυνατότητα νὰ ξεφύγουν διεξάγουν ἐν τούτοις νέο σκληρὸ καὶ ἀνελέητο ἀγῶνα ἐναντίον τῆς κομμουνιστικῆς τυραννίας. Καὶ ὅταν τὰ ὅρια τῆς ἀντιστάσεώς των ἐξαντλοῦνται τότε ἀναζητοῦν τὴν σωτηρία στὴν φυγὴ — ὅπως συμβαίνει μὲ τοὺς Ἀνατολικογερμανοὺς ἀγρότες— ἢ στὸν θάνατον, ὅπως συμβαίνει μὲ τοὺς Ρώσους ἢ τοὺς Οὐγγρὺς ἀγρότας.

Καὶ ἀπέναντι σ' αὐτὴν τὴν ὑπέροχην ἀντίστασι τῶν ἀγροτῶν τί κάνει ὁ κομμουνισμὸς; Κτυπᾷ λυσοασμένα. Ἀπὸ τὴν Ἑρυθρὰ Κίνα μέχρι τὴν Ρωσία καὶ τὴν Ἄν. Γερμανία καὶ μέχρι αὐτὴν ἀκόμη τὴν Κούβα τοῦ φιλοκομμουνιστοῦ Φιντέλ Κάστρο, οἱ ἀγρότες γίνονται ὁ στόχος ἀγρίων διωγμῶν, ἐξευτελισμῶν καὶ ταπεινώσεων, γίνονται θύματα τοῦ τρομακτικῆς μανίας τοῦ κομμουνισμοῦ. «Τὰ κολχὸς εἶναι πραγματικὴ κόλασις» λέγουν οἱ φυγάδες Γερμανοί. Πῶς νὰ μὴν εἶναι; Ἀφοῦ ὁ ἀγρότης εἶναι «γουρσόνι» καὶ «ἐγκληματίας πολέμου» καὶ «κατάσκοπος» καὶ «ἐχθρὸς τοῦ κομμουνισμοῦ»; Αὐτὲς οἱ βαρειὲς θροισίες, πού τοῦ ἀπευθύνουν οἱ ἡγέται τοῦ κομμουνισμοῦ εἶναι στὴν πραγματικότητα τίτλοι τιμῆς γιὰ τὸν ἀγρότη. Γιατὶ ἀποδεικνύουν τὴ φοβερὴ λύσσα πού πιάνει τοὺς κομμουνιστὰς πρὸ τῆς ἀποτυχίας των νὰ ὑποτάξουν τὸν ἀγροτικὸ κόσμον.

— Ἄς τοῦ ἀρπάξουν τὰ χωράφια του.

— Ἄς τοῦ ἀρπάξουν τὴ σοδειὰ του.

-- Ἄς τοῦ ἀρπάξουν τὸ σπιτικό του.

— Ἄς τοῦ ἀρπάξουν τὰ ζωντανά του.

— Ἄς τοῦ ἀρπάξουν ὅλο τὸ θιὸς του.

-- Ἄς τὸν ἀναγκάζουν νὰ προσφέρῃ μὲ ἐξευτελιστικὴ ἀμοιβὴ τὴν προσωπικὴ του ἐργασία.

— Ἄς τὸν ἐξευτελίσουν.

— Ἄς τὸν ὑβρίζουν μὲ χυδαῖες ἐκφράσεις.

Ὁ ἀγρότης, πλασμένος ἀπὸ τὴν ἰδίαν τὴν φύσιν νὰ ζῇ ἐλεύθερος δὲν ὑποτάσσεται καὶ δὲν λυγίζει. Τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ μίσους κατὰ τῶν ἀγροτῶν, τὰ πληρώνει ὁ ἴδιος ὁ κομμουνισμὸς.

Κανένα ἀγροτικὸ κομμουνιστικὸ σχέδιο ἀυξήσεως τῆς παραγωγῆς δὲν ἔχει μέχρι σήμερον ἐπιτύχει.

Καὶ ἄς ἐξόντωσε ὁ Στάλιν 12 ἑκατομμύρια περίπου ἀγρότες. Ἐνῶ ἀντίθετα,

σὲ ὄλες τὶς χῶρες τοῦ ἐλευθέρου κόσμου, χωρὶς αἵματα, χωρὶς ξιφολόγχεις καὶ πιεστικά μέτρα, ὅλα τὰ ἀγροτικά σχέδια ἐπιτυγχάνουν καὶ ἡ ἀγροτικὴ παραγωγὴ συνεχῶς μεγαλώνει.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλεῖο καὶ ἡ ἀρετὴ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς Δημοκρατίας ποὺ δὲν ἴμποροῦν νὰ τὸ καταλάβουν οἱ κομμουνισταί.

Ἕλληνα ἀγρότη, ἐσὺ ποὺ διάβασες αὐτὸ τὸ βιβλιαράκι μὲ τὶς μαρτυρίες τῶν Γερμανῶν συναδέλφων σου, ἐσὺ ποὺ ἀκόμη στὴ μνήμη σου δὲν ἔχεις σβήσει τοὺς ἐξευτελισμοὺς καὶ τὰ μαρτύρια καὶ τὶς λεηλασίες ποὺ σοῦ ἔκαμαν οἱ κομμουνισταὶ στὸν συμμαχοπολέμο,

ΚΛΕΙΣΣΕ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΣΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ. Μὴν ἀκοῦς τὰ ἄμορφα λόγια τῶν σειρήνων τῆς Εἰ.Α.Α. ποὺ προσπαθοῦν νὰ σὲ παρασύρουν. Οἱ ὑποσχέσεις τοὺς κρύβουν τὸ ψέμμα καὶ τὴν ἀπάτη. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἐχθρὸς σοῦ. Μὴ τὸν ἀφήσης νὰ μπῆ στὸ χωριὸ σου, στὸ σπιτικό σου. Θὰ σοῦ τὰ ἀρπάξῃ ὅλα καὶ ἀπὸ ἀφεντικό θὰ σὲ κάμῃ δοῦλο.